

Tìm Lại Nụ Cười - Asisu

Contents

Tìm Lại Nụ Cười - Asisu	1
1. Chết Tâm	2
2. Đứa Con Thất Lạc Của Tiên Đế	3
3. Vật Hoàn Cổ Chủ	4
4. Món Quà Dành Cho Công Chúa	5
5. Hòn Đảo Amet	7
6. Thần Điện Iris	9
7. Sự Thật	10
8. Trở Về Phủ Nakuto	11
9. Sự Tác Động Và Quyết Định Của Asisu	13
10. Thực Thi Kế Hoạch	14
11. Sự Hỗn Độn Và Chuyến Thăm Lăng Mộ	16
12. Không Còn Asisu	19
13. Cô Gái Arista	24
14. Những Lần Chạm Mặt	26
15. Nguy Cơ	30
16. Hiện Thân Của Nữ Thần	34
17. Đến Kinh Thành	40
18. Chiến Tranh Bùng Nổ	43
19. Ám Sát	47
20. Hoàng Cung Đại Loạn	51
21. Cái Chết	55
22. Nỗi Lòng Của Người Còn Sống	62
23. Hãy Tìm Tôi	65
24. Cảm Giác Quen Thuộc	69
25. Gặp Lại Em	73
26. Tấm Phù Điều	76
27. Chống Lại Lời Nguyên	80
28. Không Thể Quay Về	85
29. Ngoại Truyện	89
30. Mừng Kỷ Niệm	95

Tìm Lại Nụ Cười - Asisu

Giới thiệu

Mình viết truyện KHÔNG lấy bối cảnh xuyên không, KHÔNG đồng nhân. Mình muốn tiếp tục mạch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-nu-cuoi-asisu>

1. Chết Tâm

Bên trong một căn phòng dát toàn vàng, một cô gái nằm trên chiếc giường rộng, chung quanh giường trạm trổ điêu khắc tinh xảo, chỉ nhìn thôi cũng biết giường của bậc đế vương. Thế nhưng cô gái ấy dường như không vui, nước mắt lặng lẽ chảy trên má, thấm xuống gối bông tơ, không nói một lời nào, chỉ lặng lẽ như thế. Trong phòng tuyệt không có bất kỳ loại ánh sáng nào, không một ai khác ngoài cô gái trong đấy, không khí âm u, lạnh lẽo lạ thường.

Bỗng cánh cửa đột nhiên mở toang, Một thân ảnh to lớn, đầu đội kim quan, mái tóc đen tuyền ngang vai, miệng to lớn hét vào :“Chị, đã tới giờ tiệc bắt đầu, mau ra dự tiệc để nhận mặt anh trai thất lạc của ta.” Nói xong hần liền quay đầu ôm một thân ảnh có mái tóc vàng chói như mặt trời ban mai đi thẳng không ngoái đầu lại.

Từ khi cánh cửa đột ngột bị mở, Asisu cảm thấy một luồng gió lạnh tạt xuyên qua người, những câu nói của hần càng làm cho nàng đau lòng : anh của ta, chứ không phải của chúng ta. Nhưng thôi câu nói ấy còn chưa là gì so với những lời nói dao găm và hành động tổn thương nàng trước đây, nàng bèn đứng lên hô một tiếng : “Ari vào trang điểm cho ta”. Một cô nô tỳ nhang chóng đi vào, nhìn Asisu mà trong ánh mắt vừa toát lên vẻ đau lòng, vừa toát lên vẻ kính sùng. Rất nhanh, Ari bắt tay trang điểm cho Asisu.

Asisu biết, nàng vốn dĩ còn giữ được mạng sống và còn ngồi ngay trong căn phòng đế vương (nơi vốn dĩ nàng ở trước đây) thế này, đều là nhờ vào thân thể của nàng. Nàng biết rõ, Menfuisur rất muốn tống nàng đi để tránh làm hại Carol của hần, tránh làm phiền hần, tránh khỏi hần bị thần dân ghét vả lây, và vì nàng từng phản bội Ai Cập, theo phe Babylon. Nhưng vì nàng là nữ hoàng, không thể như dân thường muốn xử là xử. Bây giờ, Babylon tuy gởi nàng về một thời gian vì lí do đưa ra : giúp hoàng đế Ai cập nhận mặt Nebanon - người con thất lạc của tiên đế, nhưng trên danh nghĩa Ragashu chưa tuyên bố bỏ nàng, tức nàng vẫn là hoàng phi Babylon, nếu đụng đến nàng, Babylon sẽ có lí do khởi binh tấn công Ai Cập, dù Ragashu không phải vì nàng mà tấn công, nhưng cơ hội có lí do thuyết phục dân như vậy, lại thêm thù tháp Babel, thì chắc chắn là chiến tranh sẽ xảy ra.

Lúc này, Asisu lại trở về quê Cha đất tổ với cương vị khách quý đến từ Babylon, nức cười và trở trêu thật. Nhà mình, mình trở về nhưng lại làm khách, lại còn bị chủ nhà xua đuổi ngầm. Nàng chỉ nhếch miệng, cười cho số phận của mình. Ari chẳng lấy làm lạ, chủ nhân của cô vốn dĩ suy tư nhiều, lại chẳng còn cười, dù có cũng chỉ nhếch mép như bây giờ. Asisu dặn Ari chỉ trang điểm nhẹ nhàng, không cần lộng lẫy như trước kia, Ari lấy làm lạ, nhưng chỉ âm thầm nghe theo. Asisu nghĩ, nàng còn quyền rũ ai mà trang điểm lộng với chả lấy.

Bước vào bên trong nơi thiết tiệc, Asisu hôm nay vẫn mặc bộ y phục đen nhung quen thuộc, có chút kín đáo hơn, cầm quạt lông che nửa mặt tiến bước vào, mặc cho lời bán tán xì xào xung quanh vang lên, nàng quen rồi, ở đâu cũng nói nàng vậy thôi. Đôi mắt nàng cố gắng không lộ vẻ mệt mỏi, hiện lên một tia vô cảm. Nàng tiến đến vị trí Quốc khách, thản nhiên ngồi, vẫn cầm quạt lông che nửa mặt như trước, dù yển

tiệc có nhộn nhịp, nàng tâm đã chết, có nào thấy vui. Đúng như người ta hay nói : Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Nàng âm thầm quan sát hai người đang ngồi trên cao, quần quýt lấy nhau không rời. Mái tóc đen hòa quyện vàng óng, nổi lên bật bật, nàng vội thu ánh mắt lại, kéo lại rơi lệ giữa chốn đông người. Menfuisur lên tiếng : “Mừng hoàng phi Babylon, chị đã tới.” Nàng gật đầu lấy lệ, cổ họng nghẹn ngào, miệng nào có mở được mà nói nên lời.

2. Đứa Con Thất Lạc Của Tiên Đế

Carol cũng gật đầu chào, không lên tiếng, nỗi đau sảy thai mất con vẫn còn âm ỷ.

Asisu gật đầu tỏ ý chào lại rồi tiếp tục phe phẩy quạt che nửa mặt, đáng lý ra nàng phải là người ngồi trên kia, chỗ của nữ hoàng, chứ không phải chỗ ngồi quốc khách xa xôi thế này. Nàng chỉ nhìn vào đĩa trái cây trước mặt, trầm tư suy nghĩ, lâu lâu lại nhón miếng táo đã xắt nhỏ lên miệng, quạt lông tuyệt nhiên vẫn che nửa khuôn mặt, chỉ có đôi mắt đen lầy lạnh lùng lộ ra, không một tia cảm xúc. Nàng dời đi Babylon đã một thời gian, hẳn mọi người thoải mái lắm, ai cũng ganh ghét nàng thấu tâm can mà, nay nàng trở về làm quốc khách, tránh không khỏi những cái nhìn khó chịu.

Âm thầm quan sát mọi người, nhất là hai nhân vật đang vui vẻ luyên ải trên kia. Menfuisur dạo gần đây càng ngày càng có khí chất quân vương, đã cao lên hơn trước, nét mặt đã bớt đi nét trẻ con thay vào đó là góc cạnh thanh tú, mái tóc đen có phần mượt hơn trước. Cũng phải, gần một năm nàng sang Babylon rồi còn gì, bây giờ hẳn đã 18 rồi, đâu còn là cậu bé hiếu động cần nàng chăm sóc như trước kia. Bên cạnh hẳn, hừ, con nhỏ trộm mộ đáng ghét, không chỉ trộm mộ, trộm luôn tình yêu của người khác, vâng, được tôn làm cô gái sông Nile cơ đấy. Đạo gần đây nó có vẻ mập ra một tý, nước da vẫn trắng hồng như hồi con ở nhà Rido, mái tóc vàng đã dài ra đến eo, trên đầu đội mũ miện đính lờ lợet mấy viên ngọc quý, áo trễ cổ và màu vàng ươm điểm xuyên vài họa tiết bông sen, nhìn rất hợp với tính cách giả nai ấy đấy. Ai cũng nhìn thấy nó đẹp, nhưng với Asisu, người đã từng đến thế kỷ 21 lại thấy Carol chẳng đẹp ở chỗ nào, hình ảnh bình thường ở xã hội tương lai thôi mà. Đúng, với nàng, nó chẳng đẹp cái quái gì cả. Nó đang rất hạnh phúc, vẻ mặt tươi cười, như cười trên sự bất hạnh của nàng.

Bên cạnh nó, ừ, hai tên cận vệ bao phen phá hoại nàng, đang nhìn nàng chằm chằm cảnh giác. Lũ ngu xuẩn, bộ giữa yến tiệc mà nàng cầm dao xông đến đâm chết con nhỏ trộm mộ đó được à. Unasu, vẫn mái tóc ngắn đen ấy, tính ra hẳn rất có nét, thực tế thì mấy đứa cung nữ bên cung nàng trước đây cũng mê tít hẳn, nhưng hẳn phá hoại biết bao chuyện tốt của nàng, nàng sẽ có ngày giết chết hẳn hả giận. Ruka, mái tóc xoắn nâu, có lần nàng thấy hẳn gặp Izumin, lúc nàng còn ở bên Babylon, cái hồi Ragashu và Izumin bàn bạc ký hiệp ước gì đó. Ra là gián điệp của Izumin, kẻ cũng tốt, ly gián em nàng và con nô tỳ đó cũng được, nhưng tên này cũng từng phá hoại chuyện của nàng, không thể bỏ qua.

Phía dưới là tên tể tướng già Imotep và tên quan tư tế háo sắc Kaputa. Tên tể tướng được gọi là “trí tuệ Ai Cập”, thông minh lắm nên mới hùa theo Menfuisu đẩy nàng sang Babylon để dễ dàng thôn tính Hạ Ai Cập, còn tên tư tế kia, trước khi con Carol tới hẳn vốn nịnh hót nàng, nay lại tìm kế đưa nàng đi, lên chức đại tư tế Ai Cập. Coi thường nhau quá đấy ! Asisu khinh bỉ từng người trong lòng, nhưng không lộ ra bất cứ biểu hiện nào bên ngoài.

Đang chìm đắm trong suy tư, bỗng giật mình vì tiếng kèn thổi, một nhân vật lạ đang tiến vào bên trong, mọi người thì thầm bàn tán xôn xao. Nàng ngược lên nhìn, đánh giá. Cảm giác đầu tiên là nàng ghét hẳn cực kỳ, không hiểu vì sao dợn lên một cảm giác ghê tởm, muốn sai người đập hẳn ra khỏi đây ngay lập tức, nhưng nàng là quốc khách, không phải nữ hoàng. Hẳn mặc bộ y phục trắng, thêu họa tiết đại bàng nhỏ màu vàng nhạt, chung quanh quần khăn màu đồng, trên đầu cũng đội kim quan, nhưng mỏng và nhỏ hơn cái của Menfuisu nhiều. Hẳn tiến bước rất có thần thái, ngang qua nàng mà không thèm ngoái nhìn một cái, dáng đi ngạo nghễ, cứ như thể cung điện này là của hẳn. Nebanon thoáng nhìn có thấy nữ hoàng Asisu mà mọi người hay đồn, nhưng mà không rõ mặt, chỉ thấy quạt che phe phẩy, vả lại, bây giờ nàng bị bài xích tại Ai Cập, lại đã gả đi Babylon, chẳng thể ảnh hưởng gì tới hẳn. vấn đề quan trọng bây giờ, làm sao lấy

được hoàn toàn lòng tin của tên hoàng đế ngu ngốc và cô hoàng phi ngây thơ kia. Nếu được, hắn sẽ có vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết.

Asisu thầm đoán hẳn chính là tên hoàng thân bị thất lạc, nhờ hắn mà nàng mới có cơ về Ai Cập một thời gian. Là anh trai nàng sao? Con rơi của phụ vương nàng? Sao cảm giác chẳng giống với Menfuisu, hay tại nàng quá yêu thương Menfuisu nên khi có người thân mới nàng cảm thấy không thỏa đáng? Đang âm thầm quan sát, thì Menfuisu lên tiếng :” Xin giới thiệu với các quan thần, đây là hoàng thân của ta, anh trai ta, con của tiên đế, vừa được tìm thấy và ta đã xác thực, vật chứng là dao bạc nhỏ đây và giấy tờ văn tự. Mong mọi người sau này cũng tôn trọng anh ấy như hoàng thân.” Sau đó hắn liền kêu Nebanon tiến lên vị trí gần kề bên dưới hắn ngồi, cười nói vui vẻ. À, hoàng thân mới thấy thì ngồi ở vị trí thân cận, còn nàng hoàng thân 18 năm của hắn, ngồi ở vị trí quốc khách, bị ghế lạnh xa xa.

Nebanon cười nói thân mật, một tiếng kêu hoàng đệ, hai tiếng kêu hoàng tẩu. Chừng một ít phút sau, hắn quay mặt đến chỗ nàng, đột ngột lên tiếng :” Vị đây có phải nữ hoàng Asisu nổi danh? Menfuisu nhanh chóng trả lời :” Đúng thế, là hoàng tỷ của ta, người có thể gọi là hoàng muội, nay đã gả sang Babylon. Chị, mau nhận người thân!” Ra lệnh cho nàng nhận người thân? Không phải nàng không chịu nhận, nhưng cảm giác thực chán ghét vô cùng, không có cảm giác gì thân thuộc, hay tại mẹ hắn là nô lệ, không thuộc quý tộc như nàng nên nàng mới có ác cảm như vậy. Asisu tuy nghĩ vậy nhưng vẫn lên tiếng :” Chào mừng hoàng huynh nhận tổ quy tông”. Nebanon vội lại hôn tay nàng, thầm nghĩ, nếu hắn tìm được ngôi mộ sớm hơn, có lẽ đã có thể cưới được vị nữ hoàng này, thậm chí còn có thể có Hạ Ai Cập, chứ không chặt vật lấy lòng rồi chẳng được quản lý cái gì của Ai Cập. Tuy nghe nói vị nữ hoàng này rất đẹp, hôm nay chỉ mới nhìn được ánh mắt, nghe được một câu nói ngắn gọn, thế nhưng lại đầy thu hút. Hắn đang tiếc rẻ trong lòng, thì Asisu bị hắn hôn tay, cảm giác sợ hãi nổi lên, nhưng vẫn lịch sự không rút tay về.

Asisu sắp chịu không nổi bầu không khí ngột thở này, lên tiếng :” Cảm ơn hoàng huynh và hoàng đế Menfuisu đã mời dự tiệc, cơ thể có chỗ không khỏe, xin cáo lỗi về tẩm cung trước, sau này sẽ mời hoàng huynh ghé qua dạo chơi một chuyến.” Nebanon tiếc rẻ :” Mong hoàng muội nán lại thêm ít phút.” Nàng khẽ lắc đầu, rồi lạnh lùng quay về tẩm cung. Menfuisu không thèm để ý, không cản ngăn gì, liếc mắt cũng không có. Nebanon thấy nàng lạnh lùng như vậy càng lấy làm hấp dẫn, nhìn theo lưu luyến.

3. Vật Hoàn Cổ Chủ

Asisu vội bước nhanh khỏi chốn lạc lõng ấy, nàng vẫn còn hoài nghi tên hoàng thân đó. Nàng vốn dĩ từ bé đã được học cách để làm hoàng phi, học về cách bảo vệ vương quyền cho hoàng đế, lại nhiều lần cùng Menfuisu bị ám toán, vào sinh ra tử, nên đối với những việc thế này, trực giác lại rất nhạy bén, buộc nàng luôn phải lo sợ có điều gì đó không đúng trong mọi chuyện. Nàng không tin, nhưng có ích gì, nàng bây giờ nói ra liệu có ai tin, hay còn có người cho rằng nàng đang li gián, phá hoại Ai Cập. Asisu cho rằng Menfuisu đã công nhận, nên nàng sẽ tin hắn là hoàng thân thật. Menfuisu cho cái gì là đúng, thì nàng sẽ tin, trước đã vậy, giờ nàng vẫn thế.

Lúc này khi còn trong yến tiệc, nàng có nghe loáng thoáng cung nữ kháo nhau rằng :”Lệnh bà Carol vui vẻ lắm, lệnh bà nói bấy lâu nay hoàng thượng vẫn mong có anh em để cùng sát cánh sẻ chia, lệnh bà thật quý trọng tình thân, cả hoàng thượng cũng thế nhỉ”. Nàng thầm nghĩ, một lũ không dốt nát bần tiện và một con trộm mộ ngu ngốc không để vào đâu được.

Tình thân cái quái gì vào giờ phút này, nàng đây bao nhiêu năm tình thân hắn còn vứt bỏ, bây giờ một người nô lệ đột nhiên dựa vào ba cái vật chứng đó mà đòi một bước có được cả lòng tin của em nàng. Lại còn người hoàng thân này lại là con trai, đồng nghĩa với việc vương quyền Menfuisu bị đe dọa. Nay hắn lại được bày tiệc công nhận thế này, các quan viên phản đối Menfuisu trước giờ ắt hẳn sẽ theo phe cánh của hắn. Dù cho mẹ hắn có thân phận thấp hèn, nhưng là con của tiên hoàng, không gì là không thể xảy ra. Asisu đã thấm thía vấn đề này, chẳng phải trước đây nàng từng nghĩ sẽ không ai cướp được chức hoàng phi của nàng đó sao, ừ, bây giờ xảy ra rồi đấy, con ranh không biết điều. Ất hẳn không lâu sau có lẽ tên Nebanon ấy sẽ đến tìm tướng quân Nakuto để thỉnh nọt hợp tác về phe hắn. Nakuto vì theo ta mà chống đối lại Menfuisu bấy lâu nay, lại vẫn đang nắm giữ binh quyền Hạ Ai Cập, là một lựa chọn tốt nhất của hắn. Ở đó mà còn mừng cho em ta tìm thấy hoàng thân. Thật không biết Menfuisu nhìn nó thông minh ở chỗ nào.

Nàng nghe nói vật chứng minh thân thể rõ ràng nhất của hần là con dao bạc nhỏ và cuộn văn thư, dù chưa được xem qua, nhưng nàng cực kỳ muốn thấy để tự mình chứng thực một lần. Nhìn qua Ari, nàng nói nhỏ :“Ari, ghé qua phòng lưu trữ văn kiện hoàng thất, người nhớ đánh thuốc mê lính, ta muốn vào đó xem.” Chắc chắn đồ chứng minh thân thể đều để trong đó, giờ đang tiệc rượu, sẽ ít lính canh gác, lại có mặt thám của Nakuto để sẵn cho nàng, nên thực muốn vào rất dễ dàng. Nàng muốn xem con dao bạc, văn kiện và xem Menfuisu đã làm gì trong gần một năm nàng sang Babylon.

Việc đánh thuốc mê cực kỳ dễ dàng, Ari lúc nào cũng mang theo thuốc mê cực mạnh bên người phòng thân. Nàng bước vào ngay gian lưu trữ chính, công nhận, mọi thứ vẫn như xưa. Trước khi sang Babylon, nàng được tự do ra vào nơi này, nhưng vì nàng nghĩ phụ thuộc hết vào Menfuisu nên rất ít khi bước vào. Bây giờ, hay rồi, nhà mình mà mình phải lên vào xem đồ đạc trong nhà.

Rất nhanh, nàng thấy con dao bạc và bức văn thư để bên trái ngay góc cao của gian chính, vội vàng cầm con dao bạc lên xem. Khoan đã nào, hình như khá giống con dao bạc mẫu hậu cho nàng ngày trước. Con dao này ngay cả Menfuisu cũng không biết nàng có, vì nó là di vật của mẫu hậu, người tặng nàng trước khi chết, nàng chỉ dùng để phòng thân, lại nghĩ Menfuisu có nhiều kiếm quý nên cũng không nói ra, mà hần cũng có quan tâm nàng giữ những gì. Ngay cả phụ vương cũng không biết, chỉ biết nàng có được một di vật của vương hậu. Con dao bạc đó, vật bất li thân của nàng. Asisu ngay lập tức kéo từ dưới chân một con dao bạc khác, đem ra so sánh. Giống thật đấy, lưỡi dao có khắc hình rắn hổ mang, chỉ khác chuôi kiếm của nàng một mặt là viên hồng ngọc, mặt kia là hắc thạch, còn con dao kia chỉ có một viên hồng ngọc.

Asisu vội lấy văn kiện ra xem, quả thật có bút tích của phụ vương, vậy là tên Nebanon kia chắc là hoàng huynh thật rồi. Có lẽ sắp tới đây, có ba người mang dòng máu vương tộc : nàng, Menfuisu và Nebanon, nàng thì không nói, còn hai người kia, chắc chắn sẽ xảy ra trận quan chiến quyền lực nữa đây. Cái tên tế tướng già và đám quần thần kia không biết ứng xử như thế nào đây. Đang vội suy nghĩ, Asisu bất giác thấy một cái hộp cũ kỹ, nằm một góc giữ gian chính và gian bên phải, phía dưới trong cùng kế một loạt văn kiện từ hồi phụ vương. Nàng tò mò, vì tất cả đồ vật, văn kiện đều được bảo quản kỹ lưỡng, còn cái hộp kia, đóng bụi khá dày.

Nàng chạy nhanh lại, phủi bụi trên hộp rồi nhận xét. Hộp được làm từ gỗ xạ lim, điêu khắc hình rắn tinh tế, đính bích ngọc viên lớn khá nhiều. Có gì trong đấy mà sao lại bị bỏ bê thế này, nhìn cái hộp chắc chắn là đồ của quan trọng của hoàng thất kia mà. Đột nhiên, nàng chạm vào bên mép phải mặt trên thấy có chữ khắc, vội phủi nhanh lớp bụi, ho vài tiếng nhỏ rồi nàng đọc được :” Dành cho Asisu, quà cho con gái ta năm 18 tuổi.”

4. Món Quà Dành Cho Công Chúa

Asisu giật mình sửng sốt, sao nàng chưa thấy qua cái hộp này bao giờ, rõ ràng dành cho nàng năm 18 tuổi, nay nàng đã hai mươi rồi kia mà. Thôi đúng rồi, lúc phụ vương trúng độc vẫn còn cả tháng mới đến sinh thần của nàng, vả lại lo tang cho phụ vương và lo lễ đăng quang cho Menfuisu, nàng đã quyết định không nhắc đến việc tổ chức tiệc. Suốt một năm sau đó, nàng toàn tập trung thần trí lo tống khứ con trộm mộ và tìm lại tình yêu của Menfuisu, nào có để tâm gì. Cái hộp này xem chừng là do phụ vương để đây, ngay góc khuất, nàng lại không quan tâm chính trị, giao hết cho em trai, ít lần vào đây nhưng chỉ xem qua loa vài tài liệu rồi ra ngoài. Có lẽ người quản thủ nơi đây ghét nàng như bao người, nên cũng không thông kê báo lại cho nàng. Một năm gần đây nàng sang Babylon, nên chắc chắn lại càng không có cơ hội biết.

Nàng quan sát món quà của mình, nhanh chóng thấy được không có chỗ để mở, không có ổ khóa hay chìa, làm sao để mở nó đây! Asisu muốn đem nó về cung của mình, rồi mới nghiên cứu tiếp. Hay là xin thẳng Menfuisu nhỉ, dù gì nó cũng là của nàng. Không, Menfuisu vốn dĩ chỉ cần Babylon phé nàng, lập tức sẽ tuyên án giết nàng, tuy nhiên nếu nàng xin, hần biết nàng vào đây, sẽ có cơ hội nói nàng xâm nhập âm mưu với Ai Cập, lập tức quang minh chính đại kết liễu nàng và ở thế chủ động khiêu chiến với Babylon. Thậm chí bây giờ hần có khả năng nghi ngờ nàng liên kết với Nebanon lật đổ hần vì thù xưa, vả lại nếu hần có cơ hội, khứ ta cũng là bớt mối đe dọa vương quyền. Nàng còn chưa muốn chết.

Nghĩ đến đây nàng lại rùng mình, nhớ lại cảnh tượng hồi gặp Menfuisu ở cung Babylon, hần còn nói muốn tự tay giết nàng. Asisu nàng không bao giờ quên. Nàng vội ôm chiếc hộp đứng dậy, chạy ra phía cửa, cũng

phải mau chóng ra đây trước khi thuốc mê hết tác dụng và tiệc tàn. Ari vừa vận khi đi có giấu một chiếc áo khoác trong người, phòng sợ nàng lạnh, Asisu vội bảo Ari khoác áo choàng lên người cô ta rồi để Ari ôm cái hộp giấu bên trong áo khoác, bản thân nàng cầm chiếc quạt lông phe phẩy như chưa có chuyện gì, chỉnh trang lại y phục, sắp xếp mọi thứ như ban đầu, nàng và Ari nhanh chóng rời đi.

Vừa về đến gần cung, đã thấy lũ lính canh sẵn đến hỏi. Từ khi nàng hồi hương, Menfuisu như giam lỏng nàng, cất đặt lính canh khá đông, lại không cho nàng ra ngoài phòng, bộ hấn sợ ta lại âm toán gì cô vợ cứng của hấn. Thật may khi hôm nay nhờ bữa tiệc, mà nàng mới ra ngoài được một ít. Một tên không khách sáo, hỏi thẳng nàng :” Hoàng phi Babylon, người dự yến tiệc về muộn thế, lúc này đi ra không thấy Ari khoác theo áo choàng cơ mà.” Ari vội toan lên tiếng cãi, thì Asisu vẫn phe phẩy quạt che nửa mặt, giọng lạnh tanh :” Hình như hoàng đế Ai Cập không dạy các người biết hành lễ nhĩ, chuyện này đồn ra ngoài coi chừng hoàng đế vì danh dự sẽ xử trảm các người đấy, coi kìa, các người còn biết xưng ta là hoàng phi Babylon kia mà.” Bọn chúng bắt đầu không hùng hù hỏ hỏ như trước nữa :” Lệnh bà, xin thứ lỗi, chúng tôi chỉ là nóng vội.” Nàng lại tiếp tục :” Ari vì đứng ngoài trời lạnh lâu ta, nên có chút sinh bệnh, ta nghĩ các người cũng không muốn phải tốn công kêu thầy lang vì một nô tỳ thấp hèn đâu nhĩ. Với lại, hoàng đế nói trước mặt mọi người là phái các người canh gác cho ta chứ không phải điều tra ta, hoàng đế lại làm trái với mệnh lệnh của mình à?” Bọn chúng nhìn nàng với vẻ khó chịu, cũng may một vài tên lính bên phe nàng, là do Ari trước đây đã mua chuộc, thì thầm bàn luận với tên đứng đầu vài câu, nàng và Ari đã thuận lợi đi vào.

Một thật, vào tầm cung của mình, lại cũng bị điều tra hoạch hợ đủ điều, đây là địa ngục hay là quê hương của nàng vậy! Vừa đóng cửa lại, Ari nhanh chóng giấu món đồ đi, cởi áo khoác, phụ giúp ta tháo y phục, giả vờ cho binh lính bên ngoài thấy ta đã đi ngủ. Ari càng ngày càng thông minh ra, nhất là từ sau khi cùng ta từ Babylon trở về, suốt dọc đường không hỏi nàng một câu, chỉ theo ý nàng hành động, lại chu đáo phối hợp giúp nàng thế này, quả là người thân cận nhất của nữ hoàng!

Ari thì thầm :”Lệnh bà, nô tỳ ra ngoài canh chừng, lệnh bà chú ý an toàn.” Nói rồi Ari tắt bớt nến, ra bên ngoài gần cửa canh chừng. Mọi đêm Ari đều như vậy, sợ nàng bị âm toán bất chợt, nhưng mà Menfuisu cho người giám sát nàng chặt chẽ như vậy, ai có muốn đột nhập coi lên cũng không được. Nhưng Ari ra bên ngoài, sẽ canh chừng đám lính đó tò mò.

Asisu vào giường, lôi chiếc hộp ra, lấy khăn lau bụi chung quanh nhanh chóng, rồi nhìn kỹ từng chi tiết tìm cách mở hộp. Quái lạ, không có ổ khóa, không có chỗ để mở, thà có ổ khóa, nàng còn đánh liều một phen đi kiếm chìa, đằng này...Mà thôi kệ, điều đó đồng nghĩa với việc chưa có ai biết trong này có gì. Khoan đã, nếu không có chỗ để mở khóa thì có thể là cơ quan vận hành. Điều này nàng được biết khi xây lăng mộ cho mẫu hậu và kim tự tháp cho phụ vương. Mà chỗ nào khởi động cơ quan nhĩ, phía dưới hay bên hông? Nàng lần mò một lúc thì thấy ở mặt bên trái, có một chỗ bị lõm vào, có lẽ chỗ này để một viên bích ngọc nhưng đã bị rớt đâu đó thì phải, nhưng mà nàng lại thấy không có dấu hiệu của việc lắp vào và rớt ra, hay có người gỡ nó ra nhĩ, cũng không có dấu hiệu sửa chữa. Chỗ lõm ấy trơn lẵn, không một vết tích xay xước gì cả. Có lẽ đây là chỗ khởi động cơ quan. Nếu như nàng nghĩ đúng, có lẽ không tìm thấy chìa khóa cơ quan, nên bọn quan thần thống nhất vứt xó nó trong phòng văn kiện.

Có lẽ một viên ngọc bích lắp vào đây sẽ mở được, nhưng kiếm ở đâu bây giờ, chung quanh nàng bị canh giữ thật cẩn mật, hình thù viên ngọc đặt ở đây phải lớn gấp mấy lần những viên ngọc nàng có. Làm sao kiếm đây? Hình như nàng còn suy nghĩ thiếu điều gì đó. Thôi đúng rồi, mẫu thân khi trao con dao bạc cho nàng đã dặn phải giữ nó bên mình, bảo quản kỹ lưỡng. Có lẽ là viên ngọc đính trên con dao bạc. Vội cúi xuống chân rút con dao ra, nhìn vào hai viên ngọc ở hai mặt, nàng vốn thấy trước đây viên hắc thạch được thiết kế gắn trên đoản đao khác với thông thường, nhanh chóng lấy viên hắc thạch ra, quả nhiên lấy ra rất dễ dàng. Nàng đặt vào chỗ thiếu viên ngọc, quả nhiên vừa y.

Ba giây sau đó, nàng chưa kịp mừng thì mặt trên chiếc hộp chuyển động, chứng tỏ cơ quan đã được khởi động. Asisu cực kỳ tò mò, chắc chắn quà tặng nàng là thứ quan trọng nên mới phải dùng đến cái hộp cơ quan này. Mặt trên mở ra hết, nàng nhìn vào trong thăm dò.

Bên trái là tấm phù điêu. Lúc trước Carol làm vỡ nó nên nàng mới biết có người trộm mộ, hồi sinh và trừng phạt những kẻ vi phạm lời nguyện. Rồi nó được khôi phục nên nàng mới bắt con ranh đó về đây. Hồi còn bé, trong một buổi cầu nguyện, nàng vì mẫu hậu, phụ vương và em trai yêu quý từng thề trên cương vị tư tế sẽ bảo vệ họ sau khi đã tạ thế, vậy nên mẫu hậu cùng đại tư tế lúc ấy làm ra tấm phù điêu. Tấm phù

điều ấy nàng chỉ thấy qua một lần, rồi mẫu hậu đem cất giấu kỹ lưỡng, nó ngăn chặn sự phục sinh của nàng, nhưng kẻ nào làm vỡ sẽ chịu lời nguyền và nàng sẽ hồi sinh để trừng phạt.

Bên phải là một bức văn kiện, kỳ lạ, sao lại là bức văn kiện, chứng minh thân thể như bức văn kiện của tên nô lệ kia sao? Asisu nhanh chóng mở ra xem, bức văn tự là bút tích của tiên đế :” Asisu, ta tặng con hòn đảo Amet phía tây sa mạc, dù rằng không lớn như Giza, nhưng là nơi ta và mẫu hậu con rất thích. Ta mong con sẽ ghé đến thăm một lần. Ta mong con cũng thích nó như chúng ta.” Asisu nhìn xuống hộp, quả nhiên có giấy tờ văn thư về hòn đảo Amet kia. Nàng nghe tên hòn đảo sao quen quen...

Phải rồi, hòn đảo phía tây sa mạc, là nơi hoàng thân thấp kém Nebanon xuất hiện đây mà.

5. Hòn Đảo Amet

Asisu biết rõ, tên hòn đảo này trước kia không phải thế, chắc do phụ vương đặt lại dựa theo tên nàng để làm quà tặng. Nơi này tên hoàng thân kia được phát hiện, nàng kỳ thực muốn đến đó xem một lần. Trước đây rất ít khi Asisu ra khỏi cung, nhưng bây giờ thực nóng lòng muốn đến hòn đảo này, chắc chắn tiên đế có dụng ý khác. Ví như nếu là quà tặng bình thường thì ắt hẳn đã không để trong hộp cơ quan. Có lẽ phụ vương không muốn người khác biết trong đây có gì, hay không muốn ai ngoài nàng đi đến Amet. Tuy nhiên, không hiểu sao khi nhắc đến Amet, nàng cảm thấy cực kỳ bị thương, không phải cho người khác, mà là hình như đau cho chính nàng.

Hay là phụ vương muốn nàng biết về Nebanon mà đưa hấn về. Không đúng, nếu nói phụ vương sợ mẫu hậu, thì mẫu hậu đã mất rất lâu sao còn chưa đưa hấn về, nếu nói sợ đe dọa vương quyền của Menfuisu, thì nếu để nàng đi đón, chẳng phải mọi thứ còn khó kềm chế hơn sao, phụ vương ắt hẳn sẽ áp chế hấn tốt hơn nàng chứ. Thậm chí hấn còn lớn tuổi hơn nàng, nếu hấn về sớm hơn, dù thân phận mẫu thân có chút thấp hèn, nhưng hấn vẫn có khả năng cưới nàng và trị vì Ai Cập. Nếu thế phụ vương phải giấu nàng luôn chứ, hoặc giả phụ vương muốn hấn lên ngôi, thì cần đến một phần quyền lực của nàng, đáng lý phải ghép hấn và nàng sớm hơn, tích cực tách nàng và Menfuisu ra chứ. Đàng này...

Đúng là vẫn có cái gì đó không thỏa đáng. Trước giờ linh cảm của Asisu không sai, nhất là về vấn đề chính trị, nhưng nàng luôn không nói ra, nàng sợ Menfuisu cho nàng là người nhiều mưu kế, ác tâm, muốn can thiệp vào điều hành Ai Cập, muốn cướp quyền hấn, vì muốn cho Menfuisu trước mặt mọi người tự phát huy, để hấn cái gì cũng là nhất. Có lẽ vì vậy lâu dần, mọi người coi nàng là người độc ác , thiếu hiểu biết, chỉ biết ám sát người khác, ngay cả Menfuisu cũng cho rằng chị hấn bất tài.

Vì vậy, vấn đề này, nàng phải tự mình giải quyết, như trước giờ nàng vẫn làm một mình. À khoan, còn có Ari nữa mà. Có lẽ trước đây toàn những vấn đề nhỏ nhặt, nàng không nêu ý cũng không sao, mọi người tự biết cách làm, nhưng đây là vấn đề hệ trọng, ai cũng lại đang mù quáng và bối rối, buộc nàng phải giải quyết. Nghĩ thầm rồi vờ như giạt mình tỉnh dậy, vội gọi Ari vào, đóng hộp cơ quan, cất giấu kỹ. Ari nhanh chóng vào, nàng thì thầm kể lại hết mọi chuyện. Ari hỏi nhỏ :” Lệnh bà muốn đến đó?” Nàng gật đầu, Ari quả rất hiểu ta.

Nhưng Asisu muốn đi mà không ai biết, trốn đi khỏi đây cũng không phải là dễ gì. Binh lính bên ngoài mà thấy có động là chọt vào ngay, mà từ đây đến sa mạc phía tây không thể đi trong nội một đêm. Suy tới tính lui, thì có một tia sáng lóe ra trong đầu nàng. Nàng gọi Ari gửi một lá thư mời hoàng huynh Nebanon sáng mai sang hàn huyên. Tên thấp kém đó không mấy may suy nghĩ, liền nhận lời. Hấn trong lòng hồ nghi Asisu muốn thử hấn, nhưng nếu hấn có được lòng tin của nàng, hấn sẽ có hậu thuẫn ở Hạ Ai Cập.

Hấn tiến vào trong gian phòng, ăn mặc cực chỉnh tề, đầu đội một hình con đại bàng nhỏ bằng vàng kim, thân mặc áo màu rượu nho từ tơ tằm thượng hạng, vẫn choàng áo khoác màu ánh kim, đai đeo bằng bạc có hình rắn uốn. Asisu ghét cay ghét đắng phải tiếp hấn, nàng chỉ muốn mới tiệc một mình Menfuisu, còn

Ragashu trước đây vì nàng lợi dụng hấn giết Carol, và cũng vì là chồng nàng, nên mới miễn cưỡng. Nhưng thôi, nàng phải thoát ra ngoài, bằng mọi giá.

Asisu lạnh nhạt lên tiếng:” Rất cảm kích khi hoàng huynh đã nhận lời, ta cứ nghĩ hoàng đế sẽ không cho Ngai tới.” Hấn mắt sáng nhìn nàng, quả thực nàng rất thần bí, vẫn là sa y đen tuyền, đính vài hạt ngọc, nhìn đơn giản mà thanh cao. Và cây quạt lông vẫn phe phẩy che nửa khuôn mặt.

Nhìn nàng ngây một hồi, hấn mới lên tiếng :” Ta rất muốn hàn huyên với hoàng muội, sợ hoàng đệ không cho vì sợ ta mệt, nên tối qua trong yến tiệc trước mặt quần thần và sứ giả, ta đã xin phép hoàng đệ. Hoàng đệ liền cho phép.” Asisu gật gù, quả thật rất biết điều khiến người khác, Menfuisu sợ mất mặt, ắt hẳn sẽ cho phép. Nàng cất lời :” Hoàng huynh và hoàng đế đã thân thiết vậy rồi sao, không xưng hoàng đế mà lại xưng nhau hoàng huynh và hoàng đệ rồi à?”

Biết nàng dò hỏi hấn, hấn điềm nhiên trả lời :”Hoàng muội, như ta với hoàng muội mới gặp như đã thân đây sao, có lẽ vì tình thân nên chúng ta mới thân thiết nhanh chóng như vậy.” Asisu ngẫm hiểu, ắt hẳn Menfuisu hoàn toàn tin hấn là người thân, nên mới xưng hô như vậy. Nàng đã tự mình kiểm tra vật chứng, tin hấn là hoàng thân, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu không hiểu nổi. Hay vì nàng sợ hấn đe dọa vương quyền Menfuisu.

Asisu được thể lời nói của hấn, giọng không lạnh như trước, vào thẳng vấn đề :” Hoàng huynh, lâu rồi ta mới về cố hương, muốn đi thăm đây đó một chút, sợ Menfuisu không cho, ta muốn mượn lời hoàng huynh xin phép cùng hoàng huynh đi thăm thú các chợ gần Tây điện giáp ranh Hạ Ai Cập một chút, tiện ghé thăm gia quyến tướng quân Nakuto, ắt hẳn tướng quân sẽ biết ơn huynh lắm.” Đúng như nàng dự đoán, vừa nghe đến tướng quân Nakuto, hấn biết đây là dịp để tìm kiếm phe cánh, Asisu sắp về lại Babylon, hấn nắm được Nakuto thì coi như có binh quyền Hạ Ai Cập. Hấn rất nhanh nhẩu :”Hoàng huynh sẽ cố gắng hết sức, dẫn hoàng muội đi chơi một chuyến.” Nói rồi hấn lui ra.

Ngay chiều hôm ấy, quả nhiên Menfuisu đã đồng ý, Ari vội sắp xếp hành trang lên đường, dù cho Menfuisu phải khá nhiều quân theo, nhưng ở nhà tướng quân Nakuto, nàng đi đâu cũng không thành vấn đề. Ngay sáng hôm sau, nàng cùng Nebanon lên đường, hấn suốt dọc đường đi đều tỏ vẻ chăm lo cho nàng. Asisu hiểu hấn nham hiểm, chỉ phe phẩy quạt và cười lạnh đáp trả.

Nàng viện cớ muốn đến thăm dinh gia quyến tướng quân Nakuto trước, hấn lấy làm vui, bèn ra lệnh tiến thẳng qua địa phận Hạ Ai Cập. Một vài binh sĩ cầm quyền ngăn cản, sợ ta có mưu đồ lại được tiếp ứng, nhưng hấn lấy quyền tổng chỉ huy ra lệnh và đảm bảo, vậy là thuận lợi tiến vào.

Vừa vào đến dinh tổng của Nakuto, hấn quỳ rạp ngheh tiếp, Ari nháy mắt với hấn, hấn hiểu chuyện nên sắp xếp cho nàng. Asisu giới thiệu :” Đây là hoàng huynh ta, Nebanon, ông đã gặp hồi tiệc trên đại điện rồi đó.” Nakuto cúi chào, Nebanon cũng gật đầu đáp lại, trong mắt lóe lên tia gian trá. Gần sắp tối, Asisu lên tiếng :”Hoàng huynh, ta muốn đi thăm chợ một lát cùng với Ari, ta không quen có người theo cùng ngoài Ari, hoàng huynh thông cảm, tiệc tối Nakuto sẽ tiếp đãi hoàng huynh chu đáo.” Nói rồi nàng xoay người đi, Nebanon hiểu lầm nàng cho hấn cơ hội lấy lòng Nakuto, nên không quan tâm việc gì nữa, rất đắc ý.

Asisu vừa về phòng liền cầm theo đồ đạc, cùng Ari vòng ngõ sau đi, Nakuto đã sắp xếp định liệu mọi thứ cho nàng, giả vờ rất thích vị hoàng thân mới này, đánh lừa hấn không chú ý. Nàng một mạch cùng Ari phóng đến Amet. Nàng rất vui khi biết từ Hạ Ai Cập chạy đến hòn đảo phía tây khá gần và đường đi cực kỳ thuận lợi, nên mới chọn phủ Nakuto để đến.

Từ xa đã thấy ốc đảo, vừa đi đến nơi, trong lòng nàng hồi hộp, như sắp khám phá một điều gì đó mới mẻ. Kỳ lạ thật, ở đây chỉ là một ốc đảo, sao phiên chợ lại nhộn nhịp thế này nhỉ, từ xa đã nghe tiếng ồn ào và ánh lửa lập lòe rồi ! Hình như mọi người không mua bán, chỉ trao đổi vật phẩm, đủ mọi loại hàng hóa, mà hàng hoá đến từ khắp nơi, từ cực phẩm đến phế phẩm đều có cả. Nàng đánh giá người dân ở ốc đảo này, chỉ chừng hơn hai ba trăm người, còn lại toàn do đoàn thương nhân khắp nơi đến trao đổi. Nàng đi quan sát một hồi, thấy phía xa xa có một thần điện, hình như là thần điện xây cho nữ thần Iris. Chung quanh thần điện rất tĩnh mịch, không ai dám buôn bán ở đó vì sợ thần linh, ngôi điện thờ được đặt ở gò mồi cao nhất trong ốc đảo thì phải.

Thật đáng ngờ, một nơi nhỏ bé thế này, mà cũng được xây thần điện sao? Asisu theo thói quen từ nhỏ đã ra vào rất nhiều thần điện, nên bất giác tiến về phía điện thần Iris đó.

6. Thần Điện Iris

Lúc ra ngoài, Asisu và Ari đã cẩn thận mặc áo choàng che kín đầu, vận y phục thanh gọn, đeo mạng che mặt màu trắng hờ hững. Một phần người ở ốc đảo này rất lo trao đổi, vui chơi, vả lại vốn quen nhiều vị khách phương xa đến, nên không chú ý đến hai nữ dân kì dị. Asisu bắt giắc đi thẳng về phía thần điện, Ari hốt hoảng nhanh chân đi theo.

Con đường đi tới thần điện này thật âm u, không có tấp nập như phía dưới gò mồi. Xung quanh chỉ lác đác một vài ngôi nhà, mà toàn bộ đều là nhà có cửa ăn của để, không lớn như quý tộc trong Têbê hay Giza, nhưng so với người ở ốc đảo này, họ là những người giàu có. Nàng hơi dợn xương sống, nhưng mà trước đây vị ám sát truy đuổi bao nhiêu lần còn đáng sợ hơn. Mặt khác nàng từng là đại tư tế của Ai Cập, sợ gì lũ ma quỷ.

Cuối cùng cũng đến được trước cửa thần điện, trước cửa thần điện là một tốp lính gác, hai bên có bốn ngọn đuốc lớn lập lòe, cửa chính cách thần điện khá xa, nên nhìn càng âm u mù tối. Asisu nép người bên một góc hông phải của tường rào, tán cây bên đây rất lớn, đủ che cho nàng và Ari. Phải tìm cách đi vào đó thôi, thực tế nếu đây thuộc địa phận Hạ Ai Cập nàng đã xông thẳng vào không kiêng nể, có Nakuto sắp xếp mọi lúc cho nàng. Nhưng mà, dù ốc đảo này gần Hạ Ai Cập, nhưng nó vốn thuộc ranh giới của Thượng Ai Cập, mà việc hòn đảo này là của Asisu, chỉ có nàng và Ari biết, nàng chưa công bố đi chỉ, nên không thể cứ đường hoàng đi vào, không khéo gây ra hiểu lầm. Asisu từ trước tới giờ, chưa một lúc nào là mạng sống không rơi vào thế bị đe dọa, sơ xảy một chút là xong chuyện.

Thở dài một hơi, ánh mắt sắc lạnh trở lại, dù sao tường thành này cũng chẳng có chỗ leo vào, không có hào bao quanh, cũng không thể theo hào đi vào. Nàng không sợ ngâm nước lạnh vào thời tiết mùa đông, hồi trước nàng còn từng lặn giữa giá buốt chỉ để được nhìn thấy Menfuisu kia mà (tập 2 NHAC), khổ một nỗi ở đây Ari cũng không tìm thấy mạch nước ngầm. Nàng quyết định cứ thế đi thẳng vào, bị phát hiện cùng lắm là nói muốn đến thần điện cầu nguyện, vả lại có di chiếu phụ vương, chắc chuyện cũng không đến nỗi nào. Asisu muốn chắc ăn hơn, đã đưa tín hiệu qua bồ câu gửi về cho Nakuto, phòng trường hợp nàng bị hành quyết trước khi có ai đó có quyền can thiệp. Nakuto tuy không giỏi gì nhưng tính nóng nảy của hắn sẽ giúp ích cho nàng trong lúc này. Sau hai canh giờ nữa nàng không trở về, hắn sẽ điều quân đến ngay.

Asisu bắt đầu thản nhiên bước lại gần, Ari đi theo sau, tuy bình bình mà không khỏi run sợ. Một trong hai tên lính gác, chắc là tên cầm đầu hỏi nàng :” Nữ nhân kia, người đi đâu, sao lại ăn mặc thần bí lảng vảng gần thần điện?” Asisu trong lòng dấy lên một nỗi khinh rẻ không tên, lũ hèn mọn khốn khiếp, nếu lúc này là hoàn cảnh nàng của lúc trước khi gả sang Babylon, nàng sẽ tổng chúng vào ngục rồi giết chết hết, dám tra hỏi nữ hoàng của chúng. Tuy nhiên, thời thế đã thay đổi, nàng không như xưa, hành động phải cẩn trọng, nhẹ nhàng đáp trả :” Tôi muốn đi cầu nguyện trong thần điện.” Một tên lính khác bên cánh trái cố gắng, nhếch mép khinh bỉ :” Đi cầu nguyện cái gì giờ này, ta thấy người giống nội gián muốn xúc phạm thần linh hơn.” Nàng cố gắng giữ bình tĩnh :” Quan gia, có những nghi lễ chỉ được cử hành vào buổi tối thanh tịnh, vả lại thần Iris sẽ luôn luôn chúc lành cho các cô gái.” Tên lính đội trưởng có vẻ tò mò, dò hỏi :” Cô hình như biết rành về các nghi lễ thần linh nhỉ?” Asisu lúc này không còn kiềm nén được nữa, vốn dĩ trước giờ, ngoài Menfuisu, cô chưa từng phải chịu tra hỏi thế này, nói gần giọng từng chữ :” Ta từng là đại tư tế, nữ hoàng Asisu đây.” Cả đám lính phá ra cười, Ari lập tức rút trong người một tấm kim bài hoàng gia, cũng may, Ari trước khi ra khỏi cung đã ngấm lấy của Nebanon mà hắn không hay biết để phòng thân.

Cả đám im bật, tên đội trưởng lại gần :” Nếu như người lấy cấp của ai đó thì sao? còn vật chứng minh gì khác không? Nếu là nữ hoàng, sao không đến với binh lính hộ vệ?” Asisu lên tiếng :” Lũ ngu dốt, có nghe tin ta cùng hoàng huynh mới tìm thấy đến thăm gia quyến Nakuto không hả, nơi đó rất gần đây, còn nữa, coi xem đây là cái gì.” Nàng rút từ dưới chân con dao bạc và đi chỉ nói tặng hòn đảo Amet ra, đồng thời cời nhẹ mạng che mặt. Bọn chúng ngây ngô nhìn nàng, kịp thấy con dao bạc rồi quỳ xuống, không dám ngẩng mặt lên, tên đội trưởng lên tiếng :”Lệnh bà tha mạng, chúng thần nghe Tiên Đế dặn lại, chỉ khi nào nữ hoàng Asisu, người có con dao bạc đến mới được tin là nữ hoàng, mà lúc lệnh bà tới lại đeo mạng che mặt, nên thần nhận không ra, lại lúc thần gặp nữ hoàng trong cung đã cách đây chục năm, thần trí nhớ kém, nên thần đã mạo phạm, xin người trừng phạt.” Asisu khá ngạc nhiên, chắc chắn phụ vương kín cẩn như vậy, không cho ai biết, còn cất đặt lính canh giữ cẩn thận thế này, chắc có chuyện gì quan trọng đến vương quyền.

Asisu còn đang suy nghĩ, thì một tên lên tiếng :” Nhưng Tiên hoàng nói chừng mười năm sau, nữ hoàng với con dao bạc sẽ đến đây để làm việc quan trọng, sao đã quá hai năm, bây giờ người mới đến.” Asisu nhẹ nhàng :” Không phải việc của người.” Chậm trễ như vậy, toàn do nàng mà ra cả.

Không đầy mấy giây sau, nàng bước qua cổng dưới sự kính cẩn của lũ lính như nhóp nhép đó, hai bóng người phụ nữ, xem chừng bằng tuổi với Ari, một người lớn hơn một chút, chạy lại hành lễ với nàng, xem con dao bạc cẩn trọng rồi cung kính trao lại cho nàng. Một người lớn tuổi hơn lên tiếng :” Mời nữ hoàng vào trong, hạ thần sẽ bẩm tấu.”

7. Sự Thật

Asisu vội nhanh chân theo hai cô gái vào trong, Ari theo sát bên, cả hai cùng có chung suy nghĩ, rất có khả năng ai đó sẽ lao vào giết mình ngay tức khắc. Dù vậy, mọi thứ chung quanh vẫn tĩnh lặng, yên ắng đến đáng sợ. Mọi thần điện vào giờ này đều vắng bóng người lui tới, nhưng đây là lần đầu tiên tiến vào thần điện mà làm nàng cảm giác ngột thở đến như vậy. Hai người kia lại lịch thể nào, đám lính kia có đúng phụ hoàng cất đặt canh giữ? Nàng cầm chặt con dao bạc trong tay như thể đã chuẩn bị sẵn sàng với mọi tình huống sinh tử.

Asisu vừa đi vừa thăm đánh giá thần điện, Từ giữa cổng vào với thần điện có một khoảng sân khá rộng, hình như dành để cho mọi người đến dâng hoa quả, lễ vật cho nữ thần. Thần điện ở đây chỉ bằng một phần mười diện tích trong cung, nhưng mà không kém phần thanh tịnh, những cột gỗ cũng được điêu khắc rất tốt, tuy nhiên mỗi cột gỗ chỉ đỉnh dưới 20 viên bích ngọc, không được dát vàng. Cửa vào điện thần được điêu khắc vương miện, đĩa mặt trời với sừng bò - những biểu tượng của nữ thần Iris, chúng được dát vàng cung kính. Một người nữ nhân mở cửa cho nàng nhìn vào trong, tượng nữ thần Iris to lớn ngay chính giữa bệ thờ, cao cũng phải gần 6 mét, một nữ nhân nói nhỏ vào tai nàng :”Tuy bề ngoài nhìn tượng nữ thần bằng gỗ, nhưng bên trong là vàng ròng nguyên chất, tiền để làm vậy nhằm không thu hút sự chú ý của người khác.” Cũng đúng, bọn trộm nàng không lo, vì ai ai cũng sợ thần linh, nhưng một chỗ ồ ồ hẻo lánh này mà có thần điện long lẫy như thế này, lại tượng vàng ròng, thì giới quyền quý và hoàng thất sẽ kéo đến, bí mật sẽ bị bại lộ. Thần điện này, cứ như thể thần điện trong cung thu nhỏ. Tuy nhiên đến bây giờ, vẫn có một điểm nghi vấn lớn nàng không sao giải thích được, là phụ hoàng đã không nói chuyện này với Menfuisu, tại sao vậy? Phụ vương tin tưởng hẳn đôi khi còn hơn nàng nữa cơ mà!

Tuy đến trước thần điện, nhưng Asisu quyết định không vào, hai nữ nhân cũng đồng tình, vì giữ sự thanh tịnh cho thần nữ đem khuya, bốn người quyết định ra phía sau thần điện. Hai nữ nhân ấy tiếp tục dẫn Asisu đi vòng qua thần điện, hướng về phía nam. Phía sau thần điện, thật bất ngờ, là một tấm cung dành cho công chúa thu nhỏ một phần tư. Ở phía trước thần điện to lớn, dường như phủ lấp tấm cung phía sau, có lẽ như thế nên khi người dân đến sẽ không thấy mà thắc mắc gì.

Nàng và Ari còn chưa hết bàng hoàng, chợt nữ nhân lớn tuổi hơn lên tiếng :” Mời nữ hoàng vào gian bảo mật bên đây.” Rồi cả bốn người đi vào phòng văn kiện. Nữ nhân trẻ tuổi xoay một bát hương, cơ qua mở ra, dẫn đến một căn phòng nhỏ hơn, ánh nến liền được thấp lập lòe. Bên trong căn phòng, hình như lưu trữ những văn kiện, đồ đạc quan trọng nên rất được bảo quản kỹ lưỡng, không một chút bụi. Ngay ở phía cuối căn phòng, có một bệ, đặt một cái hộp trên đó, y như cái hộp quà tặng của nàng. Nữ nhân lớn tuổi lên tiếng :”Chiếc hộp kia dành cho nữ hoàng Asisu, nếu người mở được, người đích thị là nữ hoàng chân chính.” Nàng lập tức hiểu ngay họ đang muốn làm gì. Nếu nàng không mở được hộp, tức là nàng chưa nhận được hộp món quà kia, con dao bạc và thông tin về chỗ này do này cướp được, nếu người khác ngoài Asisu biết điều bí mật này, có thể hậu quả sẽ to lớn lắm. Họ sẽ giết người không mở được chiếc hộp kia.

Asisu rất bình thản, nhếch mắt nhìn hai nô tỳ kia như thể một vũng bùn không hơn không kém, thách thức nàng. Ari cũng đã nhìn thấy, chuẩn bị sẵn sàng tư thế bảo vệ chủ nhân. Asisu không nói lời nào, bình thản rút hắc thạch từ trong con dao bạc ra, tra vào chỗ mở cơ quan, chiếc hộp cơ quan khởi động, nắp bật ra, để lộ bên trong là hai di chiếu và một lá thư nhỏ. Hai tên nô tỳ kia lẳng lặng quỳ xuống, chờ đợi Asisu đọc thứ trong hộp kia. Nàng lấy lá thư ra trước, là bút tích của mẫu hậu, lần phụ vương :

Asisu, đây là hòn đảo, nơi hoàng tử Arika song sinh của con được chôn cất, mẫu hậu cùng phụ vương đều mong con có thể bảo vệ lăng mộ của hoàng tử mình, như con đã quyết tâm bảo vệ mẫu hậu, phụ vương và em trai con. Trong hộp còn có di chỉ công nhận hoàng tử của con là con gái trưởng của chúng ta, được thừa kế một phần ba Ai Cập, di chỉ còn lại, thừa nhận người tiếp quản tài sản của hoàng tử chính là con. Mọi chuyện con thắc mắc, con hãy hỏi hai nô tỳ trong coi thần điện.

Asisu ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra vậy. Hoàng tử? Song sinh? Sao nàng không nhớ gì hết vậy. Ari từ phía sau thấy chủ nhân mình đưa tay lên trán, không đứng vững, mắt nhắm lại, thì vội chạy lại đỡ, bắt cần áo choàng rơi xuống. Asisu ra hiệu không cần, rồi cầm hai cuộn di chỉ lên xem, quả đúng như những gì trong thư nói. Nàng quay lại, nắm chặt lá thư trong tay, trừng mắt với hai nữ nhân :” Còn không mau kể lại mọi chuyện.”

Một trong hai nữ nhân nhìn Ari hồi lâu, hình như là người nữ nhân trẻ hơn lên tiếng :“Ari, cô có phải là Ari không, cô còn nhận ra tôi chứ, sao này giờ cô khoác áo choàng làm gì?” Ari quay lại nữ nhân kia, nhìn cô ta cũng mở áo choàng xuống, kêu lên :” Nigi, sao cô lại ở đây.” Asisu nhíu mày :” Hai người quen nhau?” Nữ nhân lớn tuổi hơn lên tiếng :“Mời nữ hoàng sang bên gian thảo sự, chúng thần sẽ kể tường tận mọi chuyện, Người nhanh ra ngoài, phòng này khá ngột ngạt.” Rồi bốn người ra ngoài, đi ngược lại với hướng phòng lưu trữ, rồi vào một căn phòng khác xa hoa hơn, giống y như nơi tiếp khách quý trong cung nàng, chỉ khác, ghế trường kỷ là ghế hai đầu, rất thuận cân bằng cho nàng ngồi.

Nữ nhân còn lại cuối cùng cũng mở áo choàng ra. Asisu có một cảm giác rất quen, ấm áp, nhưng không nhớ ra là ai. Ari vội hốt hoảng kêu lên :” Narati, sao bà lại ở đây.” Người đàn bà này cười nhẹ với Ari, rồi tiến lại hôn tay Asisu, với vẻ cực kỳ trân quý nàng. Nàng hình như không còn cảm giác đề phòng và khinh bỉ người đàn bà này như ban đầu nữa. Bà ta nhẹ nhàng lên tiếng :” Nữ hoàng Asisu, không công chúa điện hạ, nếu người và Ari bỏ áo choàng ra sớm hơn, thì lão già này đã không dám xúc phạm Người. Khi này Người vén tóc, có một vết bớt trên vai, già này liền biết đó là công chúa Asisu của già này.” Asisu lại nhíu mày lên tiếng :” Ta có quen bà?”

8. Trở Về Phủ Nakuto

Trong căn phòng được trang trí theo kiểu hoàng gia, một cô gái ngồi trên ghế trường kỷ hai đầu đang ưu tư nhíu mày, ba người nữ nhân còn lại đều quỳ cúi đầu trước cô gái. Ánh đèn trần ngập trong căn phòng, kết hợp với ánh trăng làm cho không khí nóng lạ thường. Rồi nữ nhân lớn tuổi nhất đang quỳ lên tiếng, nói liền một hơi :

__Nô tỳ xin được kể lại mọi chuyện. Năm đó, vương hậu sinh đôi, là công chúa Arika và Asisu người. Nhưng đại công chúa Arika thân thể mang bệnh, rất yếu ớt. Dù là công chúa, nhưng theo luật lệ của Ai Cập và quyền lực cùng Hạ Ai Cập của vương hậu trước đây, hai vị đều có quyền thừa kế như nhau. Lúc đó, trong cung tiên đế vừa có thêm phi tần, chính là mẹ của hoàng đế Menfuisu sau này. Nếu phi tần kia thuận lợi sinh con trai, Vương hậu sợ công chúa Arika sức khỏe yếu ớt, sẽ không thể thuận lợi thành hoàng hậu tương lai nắm vương quyền, sẽ dễ bị ám toán hoặc bị ức hiếp, lúc đó công chúa Asisu cùng tuổi nếu gả sang nước khác sẽ là thời cơ thuận lợi cho quốc gia khác dòm ngó. Vì vậy, vương hậu cùng tiên đế quyết định giấu công chúa Arika đi và chỉ để một mình Asisu người xuất hiện. Già này chính là người đỡ khi vương hậu sanh, và vì nằm trong số ít người biết chuyện, già này cũng chính là nhũ mẫu của hai vị công chúa khi đó. Nigi chính là người phụ già này.

__Năm hai vị lên ba tuổi, công chúa Arika vì quá yếu ớt nên đã ra đi, vương hậu trách phạt tất cả những người chăm sóc cho công chúa Arika, bao gồm cả viên quan bảo vệ cho công chúa Arika không bị phát hiện, cũng bị phạt. Chúng thần bị tuyên án tử hình vì ăn cắp tài sản cung đình, nhưng lúc đó chính Người đã chạy đến trước mặt vương hậu bập bẹ mấy từ xin tha cho chúng thần, và vương hậu tha mạng. Chúng thần chăm sóc hai vị từ lúc mới lọt lòng, yêu thương hai vị như máu mủ, làm sao có thể hại đến vị nào. Sau đó, vì chuyện về công chúa Arika bị giấu kín từ lâu, không thể tổ chức rình rang đưa tiễn, nên tiên đế đã chọn ốc đảo này, gần với kim tự tháp lăng mộ của tiên đế được xây sẵn an táng, cất đặt chúng thần đến đây trông coi, chờ một ngày Người đủ trưởng thành, sẽ cho Người biết và định đoạt mọi chuyện. Ôn cứu mạng của Người, nô tỳ không bao giờ quên, huống chi trước đó, thần đã quyết vì Người tính mạng không màng.

Rồi Ari được đưa vào làm nữ quan cho Người, trước đó Ari đã được thần dạy dỗ khi mới tuyển vào cung, nên có biết thần và Nigi.

Sau đó không bao lâu, vương hậu vì quá đau lòng mà qua đời. Rồi lúc thần nghe tin hôn ước của Người và Menfuisu sắp cử hành lại bị một người nào đó phá rối, lại sau đó Người liền bị liên tiếp mag tiếng ác độc, Narati tôi rất bất ngờ và không tin, Người rất nhân hậu, chúng thần ngày xưa phạm lỗi, Người một mực tha thứ hết kia mà. Rồi nghe tin Người sang Babylon, thần thực sự rất sợ Người chưa nhận được thông tin về chốn này. May sao, lần này nghe tin Người về cố hương và lại đến đây. Thần thật sự thở phào nhẹ nhõm. Thần rất căm ghét lũ hạ tiện đã vu hại cho Người, mong Người mau chóng đem di chiếu lấy lại vương quyền của công chúa Arika mà Người được hưởng.

Thần rất lo vì hoàng thất xuất hiện một vị hoàng thân. Vì lăng mộ đại công chúa nằm ở nơi có cát biến động, nên hai ngày mới có thể ra thăm một lần, nhưng cách đây một tháng, chúng thần đến thì có dấu hiệu của người xâm phạm mộ. Chúng thần không dám đụng đến lăng mộ, sợ xúc phạm đại công chúa, nhưng già này có biết, tiên đế và vương hậu có để vào lăng mộ công chúa con dao bạc và văn tự chứng minh thân phận, già này chưa bao giờ thấy qua hai vật đó. Là chúng thần không chăm sóc lăng mộ đại công chúa tốt, xin Người trừng phạt.

Asisu này giờ ngồi nghe, trầm ngâm suy nghĩ. Nàng hiểu hết tất cả mọi chuyện rồi, hoàng thân thấp kém Nebanon. Hèn gì mà tên đội trưởng canh ngoài kia và hai người này lại quỳ sụp trước mặt tạo cho nàng cảm giác kỳ lạ không tên như vậy. Hèn gì mà tên đội trưởng có nói lâu quá đã không nhớ rõ mặt nàng. Hèn gì mà mẫu hậu và phụ vương lại thích hòn đảo này đến vậy. Hèn gì mà tên Nebanon lại có hai tín vật đó. Hèn gì...

Bao nhiêu suy nghĩ xuất hiện trong đầu Asisu làm cho nàng càng lặng lẽ hơn. Ari thấy chủ nhân có vẻ bị sốc, nên lên tiếng, giọng pha chút phấn khởi :” Lệnh bà, người bây giờ không lo hai bên Ai Cập và Babylon hại lệnh bà nữa rồi, theo di chỉ, nữ hoàng vẫn còn quyền làm chủ một phần ba Ai Cập, cộng thêm binh quyền còn trong tay tướng quân Nakuto, Người có thể đảo nghịch tình thế.”

Asisu chỉ đứng lên, không lộ ra một tia cảm xúc vui mừng hay giận dữ, bình thản nói một câu nhỏ nhẹ :” Các người từ giờ trở đi, chỉ được làm theo lệnh của ta, không được tự tiện làm bất kì việc gì, dù là có lợi cho ta, nếu chưa được ta cho phép.” Rồi nàng bước ra ngoài :”Ta nên về kéo bị nghi ngờ.” Ari nhanh chân bước theo nàng, trong lòng thầm mừng cho lệnh bà, nhưng thoáng qua trong Ari một cảm giác lệnh bà sẽ không đưa di chỉ ra lấy lại hoàng quyền. Ari rùng mình, rồi cho mình suy nghĩ lung tung, hướng theo Asisu mà đi tiếp. Hai người trong phòng cúi rạp mình đưa tiễn

Ra ngoài cổng, tên đội trưởng còn chu đáo xếp ngựa, tự mình dắt ngựa, đưa nàng về phía chợ. Trên đường, nàng đi ngang qua một ngôi nhà, không, có lẽ là dinh thự thu nhỏ, hình như giàu nhất ốc đảo này, nhìn lên qua cửa sổ, thấy một cô gái đang khóc nức nở, Asisu buột miệng hỏi tên đội trưởng, hắn trả lời :”Nàng ta vừa bị từ hôn cách đây bốn ngày.” Asisu một tia cảm thông cho nàng ta giống mình, rồi quay sang nói với Ari :”Về đề phủ, cất đặt người giúp đỡ cho cô ta, nếu cô ta có ý định trả thù con tiện tỳ cướp hôn phu, thì toàn lực hỗ trợ, nhớ báo cáo tình hình cho ta.” Ari dạ một tiếng rồi lại tiếp tục đi.

Đến chợ ốc đảo, Asisu lệnh cho tên đội trưởng quay về, rồi sai Ari đi mua mấy vật thượng phẩm một chút, để tránh về bị nghi ngờ. Cũng may chợ chưa tàn, Ari mua đường vài sấp vải thượng hạng và dây buộc đá quý, may mắn hơn là ốc đảo này thương nhân khắp nơi tới, nên hàng quý và cao cấp không thiếu.

Asisu ung dung cưỡi ngựa về đến cổng sau của phủ Nakuto, rồi nhanh nhẹn chạy ra cửa trước, vờ như mình mới đi về. Ari nháy mắt với Nakuto rằng lệnh bà không sao, mặt lệnh hồi này bị huỷ bỏ. Tên Nebanon ngà ngà rước tiễn ra hôn tay nàng, nàng vẫn là cái quạt lông phe phẩy che nửa mặt, trong lòng dấy lên tia kinh tởm. Bây giờ nàng biết sự thật, hèn gì mà lúc thấy hắn, nàng liền có cảm giác ghê sợ. Asisu trong mặt hiện lên một tia gian trá, rồi chuyển lại ngay gương mặt lạnh thản như trước :” Hoàng huynh, hoàng muội mua được rất nhiều đồ cực phẩm, nhưng vì đi nhiều mệt mỏi, hoàng muội muốn về nghỉ ngơi, sáng mai ta lại bàn tiếp chuyện khác nhé hoàng huynh.” Rồi nàng một mạch đi về phòng. Nebanon thấy Ari bưng đồ nên không có nghi ngờ, chỉ nói với một câu :” Trong cung chúng ta thiếu gì cực phẩm, hoàng muội lần sau không cần phải cực khổ lựa những thứ này, chỉ cần hoàng muội chú ý sức khoẻ.” Hắn nhếch mép thầm nghĩ, có vẻ hắn đã lấy lòng được nàng và Nakuto.

9. Sự Tác Động Và Quyết Định Của Asisu

Trở về phòng, sau khi đóng cửa cẩn thận, Asisu lên tiếng :” Ari, có thật ta từng cứu bọn họ.” Ari nhẹ nhàng :” Đúng thế thưa lệnh bà, nô tỳ lúc đó đã tận mắt chứng kiến và thầm cảm ơn thần linh đã cho nô tỳ có chủ nhân như Người, Người đang hoài nghi điều gì sao nữ hoàng. Người từ bé đã luôn nhân hậu, mọi người đều nói nữ hoàng là hiện thân của nữ thần Iris, bao nhiêu năm nay, nô tỳ làm sai rất nhiều chuyện, ám sát không thành con nhỏ Carol chết tiết ấy, bao phen nô tỳ tự tiện hành động làm liên lụy lệnh bà, nhưng lệnh bà chưa bao giờ phạt hay trách móc gì nô tỳ, vậy chẳng phải chứng minh tất cả rồi sao. Mọi người bị con Carol kia mê hoặc nên mới theo lệnh bà.” Asisu không nói gì, im lặng một lúc, rồi ra lệnh :” Ta muốn nghỉ ngơi, người hãy tranh thủ làm việc ta dặn.” Rồi nàng đợi Ari ra ngoài, sau đó lên giường, nằm mà không ngủ được, bao nhiêu suy nghĩ ngổn ngang trong đầu.

Ari rất nhanh chóng cử người đi giúp cô gái kia theo lời của nữ hoàng, chắc có lẽ bị bội bạc giống chủ nhân nên Ari cực kỳ có thiện cảm với cô gái này. Lúc này trong phòng, thấy nữ hoàng mệt mỏi thâm trầm như vậy thì trong lòng không khỏi lo lắng, đối với việc này, sao nữ hoàng không đưa ra quyết định sớm nhỉ, như mọi khi, Người đã vạch trần ngay rồi, sao Người lệnh không cho nói gì. Nhưng dù nữ hoàng quyết định thế nào, Ari này luôn luôn trung thành nghe theo.

Sáng sớm hôm sau, Asisu vẫn còn muốn nán lại vài hôm, nàng còn một vài khúc mắc muốn đến Amet một lần nữa để làm cho rõ ràng. Nên đành phải lợi dụng Nebanon một lần nữa :” Hoàng huynh, hoàng muội thấy người và Nakuto hình như rất hợp ý, dù gì hoàng huynh cũng là con cháu hoàng gia, bây giờ không thể không quan tâm Ai Cập nhỉ, hoàng muội muốn cho Nakuto hôm nay dẫn hoàng huynh đi tham quan các chợ buôn ở phần ranh Thượng Ai Cập và Hạ Ai Cập nhé.” Tên nô lệ này như được lời, vội vui mừng nói :” Thế thì còn gì bằng, cảm tạ hoàng muội đã lo lắng cho ta, nhưng hoàng muội không đi cùng chúng ta sao?” Asisu nhẹ nhàng :” Hoàng muội tham quan nhiều đã quen rồi, muội hôm nay muốn nghỉ ngơi, nhưng muội sợ an nguy của hoàng huynh, lính Nakuto dĩ nhiên không thể nào bằng với những cận vệ mà hoàng đế Menfuisu phái theo chúng ta được.” Hẳn hiểu ngay ý Asisu muốn gì. Ngay sau bữa trưa, hẳn và Nakuto rời phủ, tên này rất khéo léo, chỉ cất đặt hai lính canh đã bị mua chuộc, còn lại toàn bộ bị hẳn huy động đi theo, với lí do bảo đảm an toàn. Nàng thầm nghĩ, quả là một tên nô lệ hiểu ý và được việc.

Đợi sau khi hẳn rời đi một lúc, Asisu cùng Ari đi ra cửa sau, như hôm qua, vận quần áo đơn giản và mạng che mặt, ra đi vô cùng thuận lợi. Hai người nữ nhân thúc ngựa rất nhanh đến ốc đảo phía tây, cũng may vào giờ này, chợ chiều mới tàn và tất cả đã tản bớt để chuẩn bị tiếp cho phiên chợ đêm, nên cũng ít người bên ngoài. Nàng cùng Ari đỡ phải lo dò trước ngõ sau. Trên đường đến thần điện, nàng muốn ghé qua xem tình hình cô gái kia trả thù đến đâu, nên đã đứng nép bên cửa sổ chờ đợi.

Nhìn vào phòng quan sát, cô gái kia hôm nay đã không còn khóc, chắc sau mấy ngày đã bình ổn tâm trạng, nàng trông chờ cô gái kia lộ lên một kế hoạch trả thù, Asisu khẽ nhếch mép cười mỉa. Đột nhiên cửa phòng cô gái mở, một người phụ nữ khuôn mặt khả ái, từ phong cách thần thái toát lên sự nhân hậu, đầm thắm, dù đã gầy gò nhưng vẫn mang nét cuốn hút khó tả. Bà ta đi vào và ôm cô gái, cảm nhẹ tay cô gái lên và nói, giọng nói thanh nhẹ mà dễ đi vào lòng người :

— Con gái, con quyết định không trừng phạt cô gái kia là đúng lắm, con đã chọn sự tha thứ, không phải đem lại thiệt thòi cho con, nhưng đem lại cho con một điều lợi không ngờ đấy. Nếu con càng hạ thủ cô gái, người ta tất nhiên sẽ biết thủ phạm là con, vì chỉ con mới có nguyên nhân làm vậy, rồi mọi người sẽ không còn bênh vực con, họ sẽ nói con độc ác và đáng bị như vậy. Nếu con sợ danh dự bị huỷ hoại vì một điều tiếng bị huỷ hôn, con cứ việc tỏ ra vui mừng, ai ai nhìn vào cũng nghĩ con cũng muốn từ hôn, nhưng vì muốn giữ thể diện cho chàng trai ấy nên đã chịu thiệt, lúc đó danh dự con sẽ không bị mất và người ta sẽ lại cảm thông cho con. Con thử nghĩ xem, nếu tên kia cưới con về, nhưng trong lòng hẳn yêu người con gái khác, trước sau cũng rước cô ta về làm thiếp, lúc đó, con là vợ chính mà không được yêu, sẽ gây nên không chỉ đau buồn mà còn gây tổn thương cho con, thậm chí không ai dám đảm bảo, cô thiếp kia sẽ không ám hại con để lên chức vợ cả, còn nếu con ra tay, có thể chính anh ta tố cáo con hại người không xứng làm vợ chính thức, con sẽ bị ê chề và nhục nhã . Con thấy đấy, con hãy lấy làm vui vì ít ra anh ta đã không đẩy

con vào vòng tranh chấp, anh ta cũng còn một chút nghĩa, không vì ham mê của cải của gia đình ta mà nỡ đưa con vào tình thế giằng vò ấy.

Ngừng một chút, cô gái kia nhìn sâu vào ánh mắt người đàn bà này, bà ta lại tiếp tục :

__ Ta biết con đã yêu anh ta rất nhiều và chịu đau khổ, nhưng ta không muốn con vì đau khổ mà yêu thương biến thành thù hận. Vì thù hận sẽ làm con biến đổi và trở thành quỷ dữ. Yêu ai mà không đau khổ hả con. Nhưng ta tin thần linh chính vì chúc phúc cho con, nên Thần linh đã thấy trước anh ta sẽ không cho con hạnh phúc, cũng như có lẽ một người khác sẽ đến sau, con sẽ yêu người này nhiều hơn anh ta, và người này sẽ chỉ yêu con, một lòng một dạ với con. Không có gì là đảm bảo cả con ạ, biết đâu lúc đầu con đau khổ như muốn chết thật đấy, nhưng sau một năm, hai năm, hay chỉ nửa năm, con sẽ quên anh ta thì sao? Con hãy nghĩ con không phải là người bất hạnh nhất trên đời, còn những người bất hạnh trong tình cảm hơn con. Con đừng để bản thân mình vì hận không biết yêu nữa, vì con không yêu ai, cũng sẽ không ai yêu con. Ta vẫn luôn bên cạnh con, con gái ta.

Cô gái kia nằm trên đùi người đàn bà này, mỉm cười, trên khoé mắt còn hơi ươn ướt, nhưng đang an tâm chìm vào giấc ngủ. Asisu không nói gì cả, Ari được mật báo cho biết cô gái đó không muốn trả thù nên họ đã lui về phủ trở lại. Ari nhìn chủ nhân mình không nói lời nào, cảm thấy bất an kinh khủng, nữ hoàng đang giận dữ vì cô gái kia không trả thù, hay là vì người đàn bà kia nói gì đó đụng đến tâm tư nữ hoàng. Asisu quay lại nói một câu :” Ta không muốn đến thần điện nữa, về thôi.” Ari nhìn nàng không có vẻ gì là giận dữ, chỉ nhàn nhạt, trong lời nói có pha chút muộn phiền, Ari vội nhanh chóng cùng Asisu về lại phủ Nakuto, lòng rất muốn hỏi nhưng không dám nói gì.

Về đến phủ không hiểu vì sao nữ hoàng nằm lên giường, không nói một từ nào, lệnh Ari đứng ngoài canh cửa, không muốn gặp ai. Buổi tối khi Nebanon và Nakuto trở về, Ari chỉ được lệnh truyền lại cho hai người bọn họ vài câu của nữ hoàng :” Thừa hai vị, lệnh bà nhờ nô tỳ chuyển lời rằng hôm nay Người hình như hơi mệt, nên không muốn ai làm phiền, ngày mai Người muốn gặp tướng quân Nakuto hỏi han một chút, sau đó lập tức cùng Quận công Nebanon lên đường đi Chợ buôn ở Thượng Ai Cập như đã nói từ trước, rồi nhanh chóng trở về, lệnh bà sợ hoàng đế Menfuisu sẽ lo lắng.” Hai người gật đầu tỏ ý đã biết, rồi mỗi người lui về phòng với một suy nghĩ khác nhau. Ngập tràn sự nghi vấn.

10. Thực Thi Kế Hoạch

Sáng sớm hôm sau, Asisu cho mời Nakuto đến phòng riêng để bàn cơ mật. Chỉ cho nhắc lại với Nebanon một tiếng :” Lệnh bà nhờ hạ thần chuyển lời, lệnh bà rất nhớ nhung cố hương, không an lòng, hai hôm nay về phủ tướng quân, đã suy nghĩ kỹ, muốn nhờ tướng quân một vài việc trước khi về Babylon, mong Quận công hỗ trợ giúp lệnh bà, đề phòng kẻ gian nghe lén vu cáo.” Quả nhiên, Nebanon nghĩ rằng, chắc chắn Asisu đang làm việc với Nakuto về vấn đề bình quyền, có lẽ nàng sẵn đã căm thù Menfuisu, và trong nhiều ngày qua, hấn họa chẳng đã có được một phần lòng tin của nàng, Nakuto nhìn chung hoà hợp với hấn, nên nàng đang muốn Nakuto đứng về phe hấn chẳng. Đúng vậy, vì thế nên nàng mới ra hiệu ngầm cho hấn như thế. Hấn cực kỳ muốn nghe lén việc thảo luận, nhưng ngại nổi phải thân chinh đi phân tán bọn lính Menfuisu phải đeo bám bọn họ, nên đành chấp nhận. Mặt khác, hấn tin tưởng vào suy nghĩ bản năng của mình. Chẳng phải nhờ nó mà hấn leo lên cao được vậy sao !

Trong căn phòng, sau khi đã chắc chắn không có ai nghe lén, ba con người ngồi sát gần nhau, Asisu lên tiếng :” Nakuto, Ari, các người có chắc chắn sẽ trung thành với ta đến cùng, kể cả khi các người vì ta mà mất quyền hạn?” Hai người kia trở mắt nhìn nhau, sao lệnh bà hôm nay lạ thế, lại hỏi những câu hoài nghi như vậy. Nakuto đáp lời trước :” Nữ hoàng, thần theo nữ hoàng đã lâu, chẳng lẽ Người còn hoài nghi thần, thần nguyện chết vì người cũng không từ nan, đừng nói chỉ một chức tướng quân.” Ari cũng tiếp lời :” Lệnh bà, nô tỳ theo lệnh bà từ bé, đã bao giờ nô tỳ bỏ đi khỏi lệnh bà đâu, nô tỳ từ lâu đã thề gắn liền mạng sống với lệnh bà, xin người tin nô tỳ.” Asisu gật đầu hài lòng rồi lên tiếng :” Ta có một kế hoạch, các người hãy nhất nhất làm theo, đừng hỏi nguyên do, ta sẽ giải thích sau khi thực hiện thành công. Đặc biệt, ta nói gì, yêu cầu gì, các người làm nấy, không được tự tiện làm bất cứ việc gì, khi ta chưa cho phép, không được hỏi,

dù thấy hành động hay lời nói của ta kì lạ, cũng chỉ được đồng thuận, không được ngạc nhiên hay phản đối, nhất là người, Ari, nhớ hành sự cẩn thận. Ta rất tin tưởng hai người, nên mới dùng hai người thực hiện kế hoạch này. Tuyệt đối mọi việc phải do chính các người làm, để đảm bảo chỉ có ba chúng ta biết. Nghe rõ rồi chứ." Hai người kia đồng thanh đáp lời : " Chúng thần đã rõ thưa nữ hoàng." Rồi Asisu nói liền một hơi :

— Nakuto, trước hết kiểm cho ta hai cái xác giống ta và Ari, nội trong 3 ngày, phải tìm cho được, chuyển đến tẩm cung của ta ở gần thần điện Anuket (nữ thần sông Nile, có biểu tượng cây sậy), mọi việc còn lại ta sẽ tự giải quyết. Còn nữa, ngày thứ ba, người theo ta yết triều ở Thượng Ai Cập, người sẽ giao binh quyền Hạ Ai Cập lại, và chuyển đến canh giữ ốc đảo Amet. Còn Ari, về đến cung người trang điểm cho ta thiếu nào một chút, còn lại đừng hé lời nói gì, nghe rõ chứ.

— Nô tỳ đã rõ. Hạ thần đã rõ.

Ari cùng Nakuto vô cùng khó hiểu trước mệnh lệnh của Asisu, không, có lẽ họ khá sốc thì đúng hơn, nhưng nữ hoàng đã ra lệnh không được hỏi, họ hoàn toàn tin vào kế hoạch của nàng, nhưng họ có một cảm giác, trong tâm tư nữ hoàng đang mưu tính điều gì đó rất khốc liệt thì phải. Ari có cảm giác câu chuyện về công chúa Arika và lời nói người đàn bà hôm qua đã làm lệnh bà bị cú sốc gì chẳng, Ari có cảm giác nữ hoàng không có ý nghĩ vạch trần và lấy lại vương quyền thì phải. Nhưng cô là nô tỳ, chỉ nghe lệnh và trung thành, không phải để bảo lệnh bà làm theo ý mình, nên lẳng lặng nghe theo.

Ngày trưa hôm đó, sau khi dùng bữa, Asisu kiểm soát phải trở về Têbê ngay kẻo Menfuisu hoạch hoạc hoàng huynh, nên họ đã từ giả phủ Nakuto, lên đường ghé qua chợ buôn và buổi tối nghỉ ngơi tại dịch quán - một nơi dành cho sứ giả dừng chân trước khi tấn kiến. Dù gì kế hoạch của nàng, vẫn cần Nebanon góp sức, nhưng lợi dụng hẳn, mà để hẳn không biết, quả là một điều khó khăn, nhưng Asisu vốn là người mưu mô, chuyện này, dễ thôi mà. Nàng lên tiếng khi chuẩn bị về phòng : " Hoàng huynh, muội đi lần này chỉ vì nhớ Ai Cập, muội không muốn hoàng đế hiểu lầm muội, lúc muội về hoàng cung, tẩm cung đó trước đây muội ở rất ít, muội muốn chuyển sang tẩm cung gần thần điện Anuket, nơi đó nhiều kỷ niệm với muội. Hoàng huynh biết đấy, hai ba hôm nữa muội lại về Babylon, hoàng huynh giờ đã được về đúng vị trí, muội nghĩ đã không còn gì lo lắng về việc điều hành Ai Cập, nhất là ở Hạ Ai Cập của muội, hoàng huynh rất có tư chất của phụ vương, muội chỉ muốn mấy nữa này được sống thoải mái với những thứ thân thuộc nhất thôi." Nebanon đáp trả : " Hoàng muội, hoàng huynh biết phải làm gì để giúp muội." Hẳn khẽ nhếch mép, Asisu, nàng dính câu rồi. Chiều cô ta một chút, cho đến khi cô ta hoàn toàn giao cho hẳn, trở về Babylon, hẳn mới an tâm hoàn toàn.

Sáng sớm hôm sau, vừa về đến hoàng cung, bên ngoài thềm, Menfuisu đã ra đón hoàng thân Nebanon, nhưng tuyệt nhiên không nhìn đến Asisu, nàng bước chân xuống kiệu, lòng đau như thắt, cố gắng không rơi nước mắt. Người ghét ta đến vậy sao? Carol bên cạnh hẳn, vui mừng hơn hờ cùng hẳn cười cười nói nói, thấy nàng thì lui lại, hai tên cận vệ lại bao quanh cô ta, nhìn nàng sắc lạnh, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nàng nhàn nhạt lên tiếng : " Hoàng đế Menfuisu, ta muốn chuyển sang tẩm cung gần thần điện Anuket, dù gì hai bữa nữa, ta sẽ về Babylon, nơi đó ta có kỷ niệm với tiên hậu. Hoàng đế xin an tâm, ta sẽ không bàn mưu tính kế hay làm loạn gây hại đến Ai Cập đâu, nếu người không tin, thì cứ tăng cường lính gác." Menfuisu bây giờ mới nhìn nàng, đáng vẻ thiếu não, hiện tại, nàng không còn uy nghiêm như trước, dân chúng không còn đứng về phía nàng, hẳn tuy rất ghét nàng, nhưng lại có chút thấy nàng đáng thương, bên cạnh hoàng thân Nebanon nói gần nói xa, rằng hẳn bao nhiêu năm mới được nhận lại tổ tông, nên rất hiểu cảm giác xa quê nhà của nàng, rồi buồn bã, cô đơn. Mật thám của hẳn báo về, nàng không hề tìm cách liên lạc âm mưu gì cả, chỉ đơn thuần ghé thăm phủ Nakuto, hôm thứ hai còn không bước ra khỏi thư phòng. Tẩm cung nàng muốn chuyển đến cách xa Carol, càng tốt. Trước mặt rất nhiều người, hẳn cũng không thể hẹp hòi, nên đã đồng ý. Trước khi về cung, Asisu còn bồi thêm : " Sáng mai, ta muốn nói một vài điều quan trọng, ta muốn có mặt trong thiết triều. Ta mời luôn hoàng phi Carol đến dự, cũng hy vọng hoàng huynh cũng hiện diện, chuyện này không nói ra không được, liên quan đến tiên đế và tiên hậu." Nàng liền bỏ đi, không màng câu trả lời của bọn người kia, lệnh cho Ari chuyển đồ sang cung mới.

Tối đó nàng nâng cao cảnh giác, thu dọn những thứ cần thiết, vào một túi vải, trần trọc không ngủ được, liên tục kiểm tra canh phòng, và nhất là rất hay liếc mắt ra hồ nước thông với dòng sông Nile. Vì thần điện của nữ thần sông Nile Anuket nằm kế bên sông Nile, nên mạch nước thông có rất nhiều. Bên chính điện, Carol và Menfuisu cũng không yên, không ngừng nghi vấn, không biết Asisu sẽ lại giở trò gì. Nhưng sáng mai hẳn hứa với Carol sẽ cắt người canh giữ cẩn thận, không để Asisu tổn hại đến nàng.

Sáng hôm sau, tại buổi thiết triều, có đầy đủ các quan cận thần các phẩm, tư tể. Trên vị trí cao nhất là Menfuisu, kế bên, được hấn ôm trong tay là con ranh trộm mộ, bên trái là Imotep, bên phải là tên Nebanon bần tiện kia. Nàng bước vào trong, quan sát, mặt ai nấy cũng căng thẳng tốt độ, chờ đấy, trò chơi sẽ bắt đầu nhanh thôi. Asisu bỏ chiếc quạt lông phe phẩy ra, hôm nay nàng cũng ăn vận đơn giản, sa y màu đen, không khoa trương trang sức như mọi ngày, vẫn là lối trang điểm lộng lẫy, vương miện có hình rắn hổ mang ngậm ngọc. Nàng cất tiếng :

— Được rồi, ta chỉ nói một lần. Ta đã nói với Nakuto giao lại binh quyền toàn bộ cho Hạ Ai Cập, mọi quyền lợi của ta đối với Hạ Ai Cập, ta cũng từ bỏ.

Cả triều đình nháo nhào, ồn ào bàn tán. Menfuisu trên cao không khỏi ngỡ ngàng, ngay tức khắc lên tiếng :” Hoàng tử, người có âm mưu gì.” Carol bên cạnh, cho rằng trong những ngày qua, Asisu được gặp lại hoàng thân, có khi nào tâm tình thay đổi. Nhưng Carol thăm nghĩ, nàng đang đóng kịch, giống hời ở Babylon. Nebanon thăm vui trong lòng, chắc chắn ta sẽ nắm được quyền điều hành Hạ Ai Cập. Asisu lại tiếp :

— Im lặng đi, ta còn chưa nói hết. Đây là di chiếu của phụ vương, cùng mẫu hậu, và giấy tờ liên quan đến hòn đảo phía tây là của ta, đây là món quà mà hai vị đã tặng ta trước khi tạ thế. Ta muốn hoàng đế Menfuisu giao quyền bảo vệ hòn đảo lại cho Nakuto. Đây chỉ là một ốc đảo nhỏ, ta chỉ muốn nó vẫn thuộc quyền sở hữu của Ai Cập, nhưng ta không muốn bất kì hoàng tộc nào của Ai Cập đến đây hay can thiệp. Cứ để nó sinh tồn theo lệ mà phụ vương đã ban như trước giờ. Xin hoàng đế ban hành chiếu chỉ ngay, tướng quân Nakuto sẽ giao binh phù, binh quyền ngay bây giờ, cùng từ bỏ chức vụ. Ta Asisu cũng ra điều chiếu chỉ từ bỏ quyền lợi ngay đây, sau này không có quyền can thiệp. Coi như đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta với Ai Cập.

Menfuisu ra lệnh kiểm tra, sau khi đã chứng thực các văn tự, hấn liền ban hành ngay chiếu chỉ cho Nakuto. Chuyện này không biết Asisu suy tính gì, nhưng quả nhiên là có lợi. Asisu sẽ không tác động đến Ai Cập được nữa. Bên cạnh hấn, hoàng thân Nebanon, lúc này nghe đến hòn đảo phía tây, hấn sợ xanh mặt, xém lộ ra ngoài rằng hấn đang sợ. Nhưng nghe nói Asisu không muốn cho ai đến, hấn vội mừng, nói chêm vào mấy câu cho Menfuisu ban chiếu chỉ. Còn Nakuto trông coi, hấn có thể liên kết với Nakuto được. Sau khi nhận chiếu chỉ, Nakuto lập tức tấn kiến giao lại binh quyền, binh phù và nhận chiếu chỉ, rồi lập tức khởi hành đến ốc đảo. Asisu lúc này lấy ra một cuộn văn thư, lại nhàn nhạt lên tiếng :

— Mọi chuyện chưa dừng ở đây đâu. Ta giao cái này cho hoàng phi Carol, sáng mai mới được mở ra xem. Hoàng phi yên tâm, ta không có hạ độc hay gây hại gì trong đây đâu. Nếu hoàng đế sợ, có thể xem chung với hoàng phi, và cắt cử người bên cạnh bảo vệ cũng được, nhưng tuyệt đối sáng mai mới mở ra xem. Bây giờ ta đang cầm nó, yên tâm không có bôi độc được bên ngoài.

Rồi Nafetura lừng chừng nhìn nàng, cầm lấy văn thư đưa lên cho Carol cất giữ. Cả triều đình bây giờ nhìn nàng nghi hoặc. Asisu lại lên tiếng :” Bây giờ hoàng huynh đã về, ta đi chung với hoàng huynh mấy ngày vừa qua, quả thấy hoàng huynh có tố chất rất giống phụ vương, hoàng huynh có thể hỗ trợ hoàng đế về mọi mặt. Ta xin cáo lui, ta thực muốn yên tĩnh thời gian còn lại trước khi về Babylon. Hy vọng ta được an toàn. Xin phép bệ hạ, ta về cung.” Rồi nàng quay gót bước đi, để lại cả triều đình bàng hoàng, lo sợ.

Nàng về đến tẩm cung, Ari đã nhận được hai xác chết kia. Nàng và Ari thực hiện kế hoạch. Đầu tiên Ari đánh thuốc ngủ lính canh, trước đây nhiều lính canh, nhưng mật thám Nakuto đã làm giảm một nửa. Buổi chiều sập tối hôm đó, Asisu cầm ngọc đuốc thiêu hai xác chết, rồi thiêu lan khắp nơi. Cả tẩm cung gần như chìm trong biển lửa. Đêm đó, hai bóng người, kèm một túi vải nho nhỏ gieo mình xuống mạch sông, thuận theo dòng, chịu lạnh lướt ra ngoài.

11. Sự Hỗn Độn Và Chuyến Thăm Lãng Mộ

Sau bữa thiết triều buổi sáng, Nebanon đã rất vui mừng. Hấn trước sau gì cũng có dòng máu hoàng tộc, cũng sẽ được hưởng quyền thừa kế, hấn đang nhắm đến Hạ Ai Cập, nơi mà đang thiếu người chủ quản bấy lâu. Asisu trước đây không quan tâm đến Hạ Ai Cập, lúc cô ta sang babylon thì Nakuto vẫn nắm binh quyền nên Menfuisu cũng khó khăn trong việc kiểm soát, hoàng quyền vẫn chưa hoàn toàn thuộc về Menfuisu, bây giờ hấn ta là hoàng thân, có khả năng tiếp quản Hạ Ai Cập cao nhất. Lúc trước vì nghĩ muốn lôi kéo Nakuto và Asisu, điều khiển Giza cho dễ, nào ngờ hấn dám từ bỏ binh phù và cô ta cũng không còn ảnh hưởng đến

quyền hạn của hắn được nữa. Như thế đồng nghĩa với việc có thể tự do xây dựng một phe cánh cho riêng hắn, một đội ngũ hùng hậu phục vụ, trung thành cho hoàng thân Nebanon, mà không cần phải kiêng dè hay lấy lòng Nakuto hay Asisu nữa. Nebanon rất thông minh, hắn biết Nakuto vốn dĩ phục tùng từ đời tiên hậu, trung thành với Asisu từ khi nàng mới lọt lòng, nên dù hắn có được sự ủng hộ của Nakuto, nhưng chỉ cần đắc tội với Asisu hoặc nếu cô ta muốn trở lại Ai Cập hắn có thể bị Nakuto lật thế cờ, Nakuto sẽ không bao giờ một lòng trung thành với hắn được. Dù sao làm thân với Asisu và Nakuto lại cũng là một con dao hai lưỡi, bắt đắc dĩ hắn mới làm vậy, giờ hắn và cô ta chủ động rời đi, thật đúng như ý muốn. Hoàng thân Nebanon này sẽ không bị ảnh hưởng của nữ hoàng đề lên nữa. Vả lại lúc yết triều, cô ta có khen cho hắn vài câu, việc tiếp quản sẽ thuận lợi hơn.

Nebanon cho rằng Asisu, cô ta vốn dĩ không đơn giản như vậy, nếu cô ta để lại Nakuto thì dễ kiểm soát hơn, và giành lại được địa vị trước kia hay trả thù gì đó chứ ! Một mối nghi vấn lớn trong lòng hắn, không tìm được một lí lẽ nào để giải thích thỏa đáng, chỉ chờ bước tiếp theo xem Asisu làm gì, rồi mới ứng phó tiếp. Còn về ngôi mộ của vị công chúa nhỏ kia, hắn đã tìm cách vùi lấp không dấu vết, chắc chắn không ai tìm ra được.

Không chỉ riêng một mình Nebanon, mà cả hoàng cung đang chấn động vì những gì xảy ra trong buổi yết triều. Asisu mà từ bỏ vương quyền? Có lẽ là chuyện hài hước nhất mà bọn họ từng nghe. Menfuisu đang điên đầu nghĩ cách lấy lại hoàn toàn Hạ Ai Cập và ngăn chặn Babylon vin vào Asisu, gây ra chiến tranh như trước đây đã từng, thì Nakuto theo lệnh giao ra binh phù cùng binh quyền, đồng nghĩa với việc Asisu đang ra sức ngăn cản ảnh hưởng Babylon với Ai Cập. Cả một triều đình thấp thỏm lo sợ. Rồi chuyện quái gì sẽ diễn ra tiếp theo đây. Menfuisu ra lệnh tăng cường quân lính bảo vệ điện của hắn và Carol, hai người dính với nhau như hình với bóng, để hễ có biến cố, hắn có thể lập tức che chở cho Carol, ngay cả đến bữa trưa cũng dùng kim thử độc. Trong hoàng cung, ngay cả các đại thần không có lấy buổi chiều yên bình. Carol đang nóng lòng muốn mở văn thư mà Asisu đưa nàng, tính tò mò của Carol vẫn không đổi, nhưng cô tự trấn tĩnh, rằng Asisu dặn sáng mai mới mở, có lẽ thời cơ gì đấy quan trọng, vả lại Menfuisu cùng mọi người có thể xem chung, chắc chắn không có nguy hiểm. Asisu có thể hại cô, nhưng Menfuisu thì không. Điều duy nhất lúc này mọi người nghĩ ra để tự trấn an nhau là : nữ hoàng có lẽ nhận ra mình sai và thay đổi. Đó là thứ có thể lí giải hợp lí nhất ngay lúc này.

Đến buổi tối, Carol trong lúc trầm ngâm suy nghĩ về biểu hiện lạ của Asisu, với tư chất nhạy bén của người hiện đại, cô liên tưởng tới ngay một ý nghĩ : Asisu sẽ tự tử. Đúng, tất cả những việc làm của chị ấy hình như đang trao phó, trần trối lại tất cả. Việc chị ta đang cố gắng bảo vệ Naukto, giao lại vương quyền hoàn toàn, đến việc căn dặn trao văn thư và bắt cô mở vào sáng mai. Sao không được phép mở ngay bây giờ, nếu không có nguy hại gì ! Chắc chắn vì muốn không muốn ai cản trở mình. Trong lòng cô bỗng hồi hộp lo lắng kinh khủng.

Carol vội báo với Menfuisu và phái người ngay đến tẩm cung của Asisu. Thật đáng tiếc, kế hoạch của Asisu thành công trót lọt, nàng châm lửa từ gần sập tối, tẩm cung lại gần thần điện Anuket, nơi cách xa so với chính điện nhất, lại Menfuisu bị buổi yết triều dọa, chỉ quan tâm đến chính điện, an toàn mà quên mất cảnh giác Asisu, hắn nghĩ vì không biết nàng sẽ làm gì, nên chặn ngay bên Carol là an toàn nhất ; lính canh bị chuốc mê, tẩm cung bị nàng thiêu một cách rất thuận lợi. Bây giờ đã chập tối, Carol mới cho người đến xem, dọc đường mới có nô tỳ hối hả chạy đến báo tẩm cung nữ hoàng bị cháy. Menfuisu cùng Carol, đám cận vệ, Quận công Nebanon, tướng quân Minuê, tể tướng Imotep, tư tế Kaputa, các quan viên đầy đủ, không thiếu một ai từ tam phẩm trở lên, đều đến trước tẩm cung của Asisu xem xét tình hình. Tẩm cung bị cháy gần như toàn bộ, một màu xám đen bao trùm, bây giờ lửa được dập tắt, chỉ còn lán tẩn trên vài miếng vải, tuy hư hỏng nhiều nhưng không lan sang thần điện hay chỗ nào khác. Menfuisu cùng Minuê vội vã bước vào trong, một tay cầm miếng khăn vải ướt che miệng và mũi, một quơ quạt xua đi làn khói dày đặc. Bên ngoài Carol, đang được hai tên hộ vệ bao quanh, cùng các quan viên nín thở chờ hai người kia trở ra nói kết quả. Một lần nữa, bầu khí ngột thở giết người kia lại bao trùm tất cả mọi người.

Menfuisu cùng Minuê lạng quạng tìm kiếm một hồi thì thấy gần bên một thứ gì đó, có vẻ nó là cái giường trước khi bị cháy đen, là hai thi thể, nhìn chung vóc dáng cực kỳ giống Asisu và Ari, bên trái cầm ngọn đuốc chỉ còn cầm nắm, trang phục và trắng sức đều là thứ Asisu hay dùng, mái tóc đen bị cháy xém một phần ba, Menfuisu đoán có lẽ là chị, bên phải mặc bộ áo nữ quan bị khét, có lẽ là Ari. Menfuisu cùng Minuê có vẻ bị sốc, đứng chết chần một chỗ trong một khoảng thời gian, cái người bị cháy đen kia, không thể nào! Không

lâu sau, khói đã tan bớt, tất cả mọi người chạy vào và nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng. Carol sợ hãi, bần rần không đứng vững, may mắn có Unasu kế bên cùng Nafutera kịp thời dìu về phòng.

Tất cả mọi người gần như bị liên tiếp cú sốc đánh vào, cả hoàng cung u ám đáng sợ.

Đã gần nửa đêm, bên ngoài cung điện, xuôi dòng sông Nile, hai bóng đen trôi lên khỏi mặt nước, một người yếu ớt hơn, ho khan liên tục vì lạnh. Asisu đã tưởng mình sẽ chết đi với dòng nước lạnh ào ạt xô đẩy đó, may mắn có Ari kế bên hỗ trợ. Ari thì thào :” Lệnh bà, người không sao chứ.” Asisu lắc đầu, không nói tiếng nào. Hồi ở Babylon, Menfuisu chia sẻ vào nàng, nàng còn đau lòng hơn bây giờ. Chút khổ cực này, có là gì. Rồi nàng cùng Ari nhanh chóng tìm một nơi thay đồ khô, mặc áo choàng, đeo mạng che mặt, đi đến quán trọ nhỏ trong thành. Asisu biết rằng, bây giờ hoàng cung đang loạn cả lên, chẳng ai rỗi hơi mà nghĩ ra giả thiết không đâu. Màn kịch này, nàng nguyện trang rất kỹ lưỡng, mọi vật dụng đều đã chắc chắn đốt thành tro, không còn phân biệt được, cả hai thi thể kia cũng vậy. Nàng tạm thời không lo lắng.

Về đến căn phòng trọ, cẩn thận quan sát kỹ trong ngoài, rồi nhẹ lên tiếng với Ari :” Ta không có ý nghĩ lấy lại quyền lực đâu, bây giờ ta là dân thường, người có thể đi đâu tùy ý, không cần theo ta, lấy thân phận mới mà sống.” Ari ngay lập tức đáp lời :” Lệnh bà, nô tỳ nguyện theo người, nô tỳ đã chăm sóc người từ bé, mạng nô tỳ gắn liền với người, xin đừng đuổi nô tỳ.” Asisu :” Được rồi, dù sao cũng quen có người bên cạnh.” Ari lấy làm ngạc nhiên, chuyện gì đã xảy ra với nữ hoàng của cô thế kia, Người đang muốn từ bỏ tất cả sao ? Để mặc cho tên Nebanon làm loạn, và chấp nhận buông tay hoàng đế, chối từ vương vị ! Nhưng Ari biết, nữ hoàng làm gì cũng có nguyên nhân, ngay từ đầu cô đã được lệnh không thể hỏi, vì vậy cô không hỏi, nguyện nhất nhất làm theo.

Ari chợt hỏi :” Nữ hoàng, người muốn tiếp theo sẽ làm gì, đi đâu, nô tỳ sẽ chuẩn bị.” Asisu đáp ngắn gọn :” Ta muốn đi thăm lăng mộ mẫu hậu và phụ vương.” Ari không nói gì, quay sang chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi.

Sáng hôm sau, hai người rời đi rất sớm, ăn vận y phục thon gọn, chất liệu vẫn phẳng phất sự cao trọng và quý hiếm, mạng che mặt và áo choàng trùm đầu. Kim tự tháp của Pharaong Nephenmaat nằm gần với ốc đảo Amet, phía rìa sa mạc, nơi đất trồng thuận lợi cho việc xây cất những công trình đồ sộ, từ Têbê đi ngựa khoảng nửa ngày đường, còn từ Amet chỉ khoảng một đến hai canh giờ. Tiên hậu, vợ chính thức của ông cũng được an táng trong kim tự tháp đó. Vì những kim tự tháp thường đặt rất nhiều cơ quan và ẩn nguyên, nên dù trong đó chưa rất nhiều vàng bạc, những tên trộm cũng không dám vào, hoặc vào cũng sẽ bỏ mạng, hầu như không ai lui đến, chung quanh những kim tự tháp rất hoang vu, toàn là cát của sa mạc, và vì uy nghi của kim tự tháp cùng hoàng đế, không có kim tự tháp nào có lính gác. Việc Asisu đến đây, an tâm rằng chỉ có mình nàng và Ari biết.

Asisu giờ đây đang đứng trước kim tự tháp, giữa cái trưa nắng nóng thiêu cháy con người ta. Nàng cùng Ari thần nhiên đi đến lối vào nhỏ ngay giữa mặt trước của kim tự tháp. Tất cả những cơ quan của kim tự tháp, hầu như không khác nhau mấy, chỉ khác lối quẹo hoặc hình thức phun độc và nhả tên. Nàng là người hoàng tộc, hồi lên mười hai, nàng được xem qua về bản thiết kế kim tự tháp và vì nàng là nữ hoàng tương lai, chuyện trong cái chóp tam giác này có gì, nàng đều được học. Từng mật quan bị phá dễ dàng, từng gian phòng được nàng đi qua. Đến một ngã rẽ hai hướng, nàng chọn bên trái, quyết định đến chỗ mẫu hậu trước. Nàng vào mật thất chính, còn Ari đứng ngoài cửa. Nô tỳ không được phép vào gian mật chính.

Căn phòng này cực kỳ lộng lẫy, tường bốn mặt gần như dát vàng, vàng bạc trang sức xa hoa đủ loại không gì bằng, bốn góc tường đều phủ rèm treo, loại vải tơ thượng hạng có theo phía đuôi hình rắn hổ mang, hai bên tường còn điêu khắc những chữ tượng hình nói về sự kiện và cuộc đời của người nằm ngay kia. Asisu tiến vào, ánh sáng từ ngọc đuốc càng làm mọi thứ lung linh mờ ảo. Đứng nhìn một hồi, nàng mới bắt đầu lên tiếng, trong âm thanh hiện lên sự uất ức, phẫn nộ, và một tia mỏng manh của sự nhớ nhung :

— Mẫu hậu, con rất hận Người. Người, phụ vương và cả Menfuisu đều không yêu thương con, không một ai yêu thương con. Mẫu hậu, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều là do mẫu hậu. Từ bé người chỉ chăm lo cho Arika, vì thương tiếc Arika mà rời bỏ con, vì bảo vệ cho Arika mà đẩy con vào số mạng nguy hiểm, số mạng đáng lí ra không phải của con. Từ bé, Người chỉ dạy con phải cầu nguyện, phải mạnh mẽ, không được nói những câu mình thích, không được làm những việc mình muốn làm. Người dạy con không

được nhân từ, không được làm việc theo cảm giác. Người bảo con phải làm hoàng phi của Menfuisu, nhưng Người lại không dạy con cách yêu một người đúng đắn là như thế nào, làm thế nào để một người con trai yêu mình. Rồi người rời xa con, và người giao phó con lại cho một nhóm người dạy dỗ cùng những âm mưu ám sát con, bọn họ chỉ dạy con phải biết tính toán và mưu quyền, con chỉ được học rằng phải biết tiêu diệt những kẻ cản trở mình bằng mọi giá, không từ mọi thủ đoạn. Họ dạy con biết rằng, nếu mình không ra tay trước, người ta sẽ ra tay với mình, con luôn được nhắc nhở mình phải yêu Menfuisu. Con đã thực sự yêu Menfuisu, đúng như mẫu hậu mong muốn. Con chỉ được học để trở thành hoàng phi, chỉ được học cách hỗ trợ Menfuisu, con không được học để trở thành một nữ hoàng tốt, không được biết phải điều hành thế nào cho đúng. Và bây giờ, Menfuisu ruồng bỏ con. Còn công chúa Mintamun, cô ta vi phạm luật lệ Ai Cập, con đã chỉ bắt giam, nhưng cô ta thoát ra và muốn giết con. Con chỉ thuận theo bản năng, luật lệ tối cao và những gì con đã được học mà đáp trả cô ta. Con giết cô ta thì có gì sai, con không giết cô ta, cô ta cũng sẽ giết con. Đưa quân hỗ trợ cho Babylon sang, chỉ vì con muốn cho Menfuisu phải cầu xin con tha thứ, nhưng con còn biết rằng, nếu con tham gia, cơ hội con ngầm giúp Menfuisu thắng sẽ cao hơn, hoặc giả dụ bị thua, vì con có công, Menfuisu sẽ toàn mạng, con sẽ lại nắm vương quyền và dễ dàng tìm cách trao lại cho chàng, không có cái gì Babylon có thể điều khiển trong tầm tay được. Con trước giờ chỉ tìm cách lấy lòng người khác, chưa từng sống cho con một lần. Nếu con đam mê vương quyền, Menfuisu còn sống được tới giờ sao. Họ nói con phải bội, họ nói con là rắn độc, họ muốn con phải chết. Mẫu hậu nói xem con sai ở chỗ nào. Con sai ở chỗ nào...

__Tất cả là do mẫu hậu, đúng, tất cả là do mẫu hậu. Vì bảo vệ lăng mộ, con mới bắt Carol về đây, và nó đã cướp tất cả của con. Đều tại phụ vương và mẫu hậu...

Ngày một lúc, nằng lúc này nước mắt lăn trên gò má, nhưng gương mặt điềm tĩnh đến đáng sợ. Có vẻ một lúc lâu sau, nằng lúc lên tiếng :

__Mẫu hậu, con sai rồi, tất cả lại tại con. Đáng lí con nên thế chỗ cho Arika mới phải. Đáng lí con không nên nhân từ, không nên chỉ bắt Carol về đây, con đã có nhiều cơ hội để giết chết cả gia đình nó, nhưng con vẫn không làm. Lỗi là ở con, đáng lí con nên để Mitamun giết con lúc đó, mọi chuyện sẽ khác. Con nên an phận làm hoàng phi Babylon. Mẫu hậu, bây giờ mọi thứ đã không như ý Người muốn nữa rồi. Con rất hận Người, từ giờ con sẽ không sống như ý Người muốn nữa, con sẽ tìm lại cuộc đời của riêng con. Từ lúc con biết chuyện Arika, con đã muốn như vậy, nhưng con còn phân vân, nhờ lời của người đàn bà kia, giọt nước tràn ly, và con cuối cùng đã hạ quyết tâm. Coi như đây là sự trả thù của con dành cho Người.

Rồi nằng ra ngoài, Ari này giờ bên ngoài đã nghe hết, cuối cùng cũng hiểu vì sao nữ hoàng lại quyết định như vậy, quỳ xuống khóc nức nở :” Lệnh bà, lệnh bà và tiên hậu không sai, tất cả là tại nô tỳ.” Asisu đi qua bên hướng phòng của tiên đế, nhưng nằng không vào chỉ đứng trước cửa nói một câu :

__Phụ vương, con sẽ để Menfuisu biết thế nào mới là tranh chấp vương quyền thực sự, con sẽ để tên nô lệ đó trong cung, để hoàng thất bị bôi nhọ một lần, coi như sự trả thù của con đối với phụ vương và bọn quan thần. Dù sao con cũng phải cảm ơn hẳn, cho hẳn chút lợi lộc, vì nhờ hẳn mà con mới biết được sự thật.

Sau đó nằng đi về ngã rẽ ban đầu, thì thào một câu :” Nhưng hai Người an tâm, con vẫn sẽ canh giữ lăng mộ cho hai Người, còn Menfuisu nếu bị tên kia đe dọa tính mạng, con sẽ lập tức trở về cứu nguy. Vì con hận, nhưng con vẫn yêu.”

12. Không Còn Asisu

Đứng trước một tấm cung đã bị cháy đen, mọi vật hầu như không còn nguyên vẹn, chỉ sót lại một số đồ vật bị xém góc cạnh, nên người ta không thể nào biết chính xác từng đồ vật. Cuối cùng, bọn họ đành kết luận, ngoài những đồ vật còn sót lại dăm ba cái, tất cả còn lại đều nằm trong đống tro xám xịt kia. Menfuisu cùng các lão quan cố gắng ổn định tình hình, cho người thu dọn và tập họp trong phòng nghị sự thương thảo, không phải bọn họ đang có tinh thần giải quyết vấn đề cho cam, bởi vì bọn họ quá sợ, cần tìm một nơi tập trung nhiều người để trấn định cái nỗi lo đó. Menfuisu bây giờ đang ngồi trên ghế cao, nhìn xuống

hai thi thể kia, bọn họ không thể nhìn ra khuôn mặt hay đặc điểm gì, chỉ dựa vào mái tóc đen xém và mở trang sức kia để nhận định. Carol chép miệng, tiếc là ở thời kì cổ đại không có máy giám định ADN hoặc xác định dấu răng, như thế thì biết đích xác hơn nhiều. Lúc này mới thấy cảnh này, cô sợ đến bủn rủn tay chân, dù đã thấy cảnh trên chiến trường và Mitamun, nhưng tình cảnh lúc này đáng sợ hơn nhiều, như thể thần linh cho lửa giáng phạt vậy. Rồi cô trấn tĩnh và ra ngoài cùng Menfuisu nghị luận.

Đột nhiên Carol nhớ ra bản văn thư mà Asisu đưa cô, dù gì nếu không có hại, sự tình lại thế này, cô nôn nóng được xem trong đó có gì. Carol lấy văn thư ra trước mặt mọi người, từ Menfuisu đến quan thần đều căng thẳng chau mày theo dõi, trong đó Nebanon nhìn đáng sợ nhất, hắn đang lo lắng không biết Asisu giữ trò gì đây, có liên quan đến thân phận của hắn không. Thế đấy, những người làm việc lén lút thù luôn lo sợ. Khi Carol mở văn thư đang cuộn, một văn thư khác kèm theo rút ra, nhưng Carol quyết định đọc bức văn tự bên ngoài trước. Menfuisu ghé sát vào xem chung, nội dung thư càng làm cho người nghe một phen hết hồn :

— Đây là bức thư ta để lại cho ngươi, Carol, thứ cho ta không thể xưng hô thân thiết với ngươi được. Ta đưa kèm theo lá thư này, là một bức văn thư dành cho hoàng đế Babylon. Ta đã chịu hết nổi cuộc sống thấp thỏm lo sợ này rồi, và ta cũng muốn mình chuộc lỗi, vậy nên ta muốn tự mình ra đi, giữ lấy chút danh dự cuối cùng. Văn thư ta viết để gửi đến Babylon, nhằm ngăn chặn Ragashu sẽ vì chuyện ta lấy cơ khơi mào chiến tranh. Ta biết ngươi cũng ghét chiến tranh. Nếu bức văn thư trên do hoàng đế gửi, Ragashu sẽ lấy cơ các người sắp đặt chuyện ta tự tử, không tin mà vẫn lấy cơ chiếm Ai Cập. Còn nếu do ngươi gửi đi, với danh nghĩa con gái sông Nile và lòng nhân hậu mà mọi người ca tụng, hắn sẽ bị buộc phải tin. Ta biết giữa chúng ta có mối thù không sao xoá hết, nhưng ta tin ngươi cũng không muốn Ai Cập lọt vào tay người Babylon. Mọi tội lỗi gì đó, phản bội, mưu sát hoàng phi, hay bất cứ lỗi khác dù ta không phạm, các người có thể tùy ý kết tội ta. Dù sao ta mệt mỏi lắm rồi. Còn nữa, dù ta gánh tội, nhưng không có nghĩa các người được phép vứt xác ta cho động vật, ta muốn được an táng trong khu vực hoàng tộc, chỗ nào cũng được, miễn là khu vực của hoàng gia.

Carol hốt hoảng, vội lấy văn thư kia ra xem, quả nhiên là thư gửi cho hoàng đế Babylon :

— Hoàng đế Ragashu, mọi chuyện lần này đều do ta mệt mỏi rồi nên muốn tự giải thoát, không phải do Ai Cập bách ép, Người đừng gây chiến tranh với Ai Cập. Người nếu muốn gây chiến tranh, ta đã sắp xếp kế hoạch cho một nhóm người bí mật phan phui những hoạt động gian trá của Người. Người biết ta biết rất rõ những bí mật về sự hợp tác của Người đúng chứ? Lúc đó, Người xem các nước sẽ hành xử thế nào nhỉ. Ta không ngần ngại tiết lộ đâu, ta đã bị Người lợi dụng đủ rồi.

Bây giờ mọi người đang bàn tán với nhau trước đây nữ hoàng Asisu một mực căm hận hoàng phi và ủng hộ Babylon, bây giờ lại đang cố gắng bảo vệ Ai Cập sau khi đã qua đời. Carol biết rằng, thông qua chiếu thư kia, chị Asisu còn muốn cho hoàng đế Babylon nghĩ rằng, cô và Menfuisu đều biết âm mưu của hắn. Thật quả là một bước đi hoàn hảo.

Nebanon cười thầm. Asisu, quả nhiên người đời nói cô ta độc ác và mưu mô, nhưng cô ta rất thông minh. Dù gì Babylon sau khi dùng cô ta làm bàn đạp chiếm Ai Cập cũng sẽ rũ bỏ cô ta, hoặc Ai Cập lúc đó cũng xử lí cô ta. Còn nếu nói ác hơn, Babylon có thể cho người ám sát cô ta ngay tại Ai Cập, rồi viện cớ không chừng. Chết như một tù nhân hoặc không biết lúc nào bị ám sát, thì chọn cách này, hoàn toàn không chế được Babylon, và còn lấy lại phần nào danh dự. Được chọn cái chết như ý nguyện.

Cả gian diện lúc này, đều hoàn toàn tin rằng cái thi thể kia chính là nữ hoàng Asisu. Nhưng ai cũng có thắc mắc lớn trong lòng, nguyên do Asisu thay đổi nhiều như vậy. Menfuisu bất chợt lên tiếng :” Hoàng huynh, ta thấy từ sau khi hoàng tử từ Babylon trở về, gặp hoàng huynh, hoàng tử đã thay đổi thì phải, hoàng huynh đã nói gì với hoàng tử, hay có thấy dấu hiệu bất thường nào từ hoàng tử không.” Nebanon thấy rằng cơ hội đã tới, nếu hắn là người biến đổi được cô ta, thì công lớn hắn nắm chắc trong tay, mọi người sẽ lại tin tưởng hắn, vì hắn đã thông qua Asisu mà đỡ một mối họa cho Ai Cập. Hắn nói rằng trong mấy ngày xuất du vừa qua, hoàng muội đã nói với hắn rằng rất đau khổ vì bị lợi dụng, rằng đã nghe lời Ragashu đó cho rằng Carol sẽ gây chiến tranh, cộng thêm thiếu tình thân nên đã phạm sai lầm, rằng nàng thấy hắn trở về, như có lại được tình thân và ngộ ra mọi điều. Hắn nói hắn thấy nàng đau lòng, cố gắng khuyên can nhưng không ngờ nàng lại như vậy. Hắn nói rất nhiều, câu từ nghe rất xuôi tai. Mọi người đều chấp nhận rằng, nữ hoàng đã nhận ra mọi điều và sửa đổi, trở về là công chúa vì Ai Cập như trước đây. Menfuisu đẩy lên

một tia bi thương, hẳn sau này dù xử lí nàng, vẫn không muốn nàng phải chết như vậy, nàng đã bên cạnh hẳn trong nhiều năm trời, nay đã nhận ra và sửa sai, cứu vãn một hiểm hoạ như vậy, hẳn thực lòng tha thứ cho nàng. Đối với Carol, dù khá bàng hoàng, nhưng với tấm lòng nhân ái như trước, dù Asisu nhiều lần hại cô và khiến cô xảy thai, nhưng cũng đã phải trả giá, cũng như chịu hình phạt, bị Ai Cập ruồng bỏ, đã chết thiêu như Mitamun đã chết, còn thảm hại hơn rất nhiều, đã thông qua việc đưa văn thư cho Babylon đã chuộc lỗi, chấp nhận bị kết tội, và lại, cô không chấp nhất với người đã khuất. Mọi việc để lại cho Menfuisu xử lí.

Sau đó ba ngày, Menfuisu ra lệnh an táng nàng ở một khu vực hoàng gia, nhưng không phải nơi các công chúa hay nữ hoàng an nghỉ. Nebanon bây giờ được mọi người tin tưởng và cảm phục qua chuyện Asisu. Hẳn được Menfuisu ban cho quyền hỗ trợ hẳn ở Hạ Ai Cập, tuy nhiên, Nebanon vẫn phải ở lại Thượng Ai Cập để học tập luật lệ, nghi thức và tập hỗ trợ những chuyện nhỏ nhặt ở điện chính để tập làm quen chính sự. Hạ Ai Cập cũng cần thời gian phục hồi và chỉnh đốn lại. Menfuisu cũng chưa muốn vội xa anh trai mình, nhất là khi Nebanon luôn đối xử tốt với hẳn. Hẳn vừa mất hoàng tử, nhất thời không muốn xa hoàng huynh. Nebanon cực kì đặc ý, ở Thượng Ai Cập để thao túng mọi chuyện hơn. Chỗ tẩm cung bị cháy, trở thành nơi quốc cấm, không phục hồi nhưng cũng không ai được phép bước vào.

Trải qua một tuần, không khí yên bình đã trở lại phần nào, mọi người đã an tâm và cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau khi ra khỏi kim tự tháp, Asisu và Ari đã đến ốc đảo Amet. Nàng quyết định sẽ chọn nơi đây để bắt đầu cuộc sống của riêng mình. Khi đến nơi, mọi chuyện đã có Nakuto sắp xếp, thật may mắn, tên đội trưởng kia từng là cấp trên của Nakuto, cùng Nakuto có thời gian phục vụ cho mẫu hậu. Nakuto cực kì quý tên đội trưởng, bọn họ rất hoà hợp. Narati và Nigi thì như Ari, theo nàng không điều kiện. Asisu lên tiếng : ” Từ giờ ta không còn là nữ hoàng, các người hãy gọi ta là chủ nhân. Hãy nhớ, không còn Asisu nữa, chỉ có Arista, từ giờ, ta là Arista. Còn người Ari, từ giờ là Uri. Chúng ta sẽ luôn đeo mạng che mặt, phải cẩn thận thì vẫn hơn.” Bọn họ hiểu ý của chủ nhân, vâng dạ một tiếng rồi sắp xếp đồ đạc.

Ari hiểu rõ, chủ nhân của cô vốn dĩ rất hiền lành, là do môi trường trong cung và cuộc chiến vương quyền khiến chủ nhân ra như vậy. Từ bé, khi cô chăm sóc Arista, chủ nhân đã rất hiền lành, đến con chim nhỏ vô tình phá hỏng vòng đeo nàng thích nhất, nàng chỉ vuốt ve rồi thả đi. Là Ari đã vì sợ mình mất quyền lợi, bị nguy hiểm khi chủ nhân thất sủng, mới luôn nhờ vào lòng thù ghét của chủ nhân, hướng nàng tới những âm mưu giết con tiện nhân Carol đó. Những cách thức, âm mưu đó, toàn là do cô nghĩ ra, rồi nhờ chủ nhân chống đỡ mà làm, trước giờ chủ nhân chưa từng có những âm mưu ác độc như vậy. Là do Ari đã không nghĩ đến chủ nhân, chỉ nghĩ đến bản thân cô. Từ giờ Ari nguyện bù đắp tất cả cho chủ nhân.

Từ ngày Arista ở đây, nàng là chủ nhân của bọn họ, ở gian điện chính phía sau thần điện. Dù rằng là tư tế, nhưng vì thân phận không giống trước kia, nên nàng với lễ cầu nguyện hằng ngày, nàng vẫn để Narati làm chủ tế chính, còn nàng làm người thu nhận lời cầu nguyện, lễ vật và đứng bên cánh trái để ra lời khuyên, nếu dân nơi đây cần. Chuyện này không quá khó, còn là một hoạt động quen thuộc của nàng. Trong thần điện có nhiều vàng bạc, nhưng hầu như không cần dùng đến, vì mỗi ngày, vào buổi sáng, người dân nơi đây sẽ dâng lên những hoa quả, gấm vóc, thực phẩm, cầu cho sức khoẻ và công việc của họ luôn được thuận lợi. Quả thật người dân ở đây làm ăn rất thuận lợi, thậm chí giàu có ngang ngửa một số nơi quý tộc trong Têbê hay Giza, nên thần điện dựa vào cống phẩm, cũng đủ dùng mấy ngày. Có lẽ thần linh phù hộ cho những người nơi đây.

Có một người luôn dâng hoa quả nhiều nhất, thường xuyên đến thần điện cầu nguyện, là người giúp đỡ một số gia đình nghèo khó hoặc trẻ em lang thang trên đảo. Chính là người đàn bà kia, người đã tác động đến Arista. Người đàn bà này tên là Nora, là một người nhân hậu, vợ của một thương nhân giàu có nhất ốc đảo này, được mọi người trên đảo quý mến, và nhất là bà ta có giao tình rất tốt với thần điện. Lần đầu khi nàng xuất hiện, quần áo của tư tế mũ trùm và đeo mạng che mặt, Narati và Nigi luôn cởi mở khi nói chuyện với bà ta, khi Arista được giới thiệu với Nora, bà đã cười rất dịu dàng, nàng cảm giác ấm áp trong lòng, bà ta không giả tạo như đám người trong cung.

Sau đó dần dần Arista quen thân với bà hơn. Mỗi buổi sáng, khi mọi người đến cầu xin và dâng lễ vật, bà đều dâng rất nhiều, còn phụ nàng sắp xếp vào kho thần điện. Đôi lúc bà còn đưa nàng theo những dịp bà

phát chẩn (đồ ăn hoặc trang phục) cho người nghèo từ phương xa tá túc qua, hoặc đi sắp xếp phòng trọ cho những thương nhân gặp cướp sa mạc. Không hiểu vì sao, Arista cực kì có thiện cảm với bà, tuy lúc đầu còn khó chịu khi đi theo bà, vì trong một lúc, tính cách nữ hoàng không thể sửa đổi, nàng khá ghét phải tiếp xúc với cái gì bần tiện, bất quá vì nhiệm vụ của một tư tế phụ tá, nhưng qua ba bốn lần, nàng thực sự rất thích đi. Cảm giác giúp đỡ và được người khác cảm kích thật khó tả, trước đây toàn lũ giả dối, bị nàng áp đặt nhưng ngoài mặt vẫn cười cười vâng dạ, còn những con người này, họ cảm ơn nàng từ tận sâu trong tim.

Có một lần, sau khi đi phát chẩn về, bà có ghé qua điện thần để thu vén. Sau đó, bà cùng Arista đi dạo chung quanh khuôn viên phía sau, cảnh trời thanh mát, cơn gió thổi qua mang mùi hương ngào ngạt từ những bông hoa mạnh mẽ sinh trưởng trong sa mạc, tạo cho con người ta một khung trời nên thơ, ai cũng có thể trải bày lòng mình, nàng bắt gặp hỏi bà :” Phu nhân, bà nghĩ thế nào về tình yêu?” Nora nhìn Arista một lúc với đôi mắt và phong thái ẩn cần, dịu dàng, rồi bà mới lên tiếng :” Sao con lại hỏi vậy, con biết không ngay từ lần đầu ta gặp con, tuy chỉ thấy đôi mắt con, nhưng sâu trong đó ta thấy sự bi thương, con cũng đau khổ và bị phản bội giống con gái ta sao?” Arista không đáp trả, đó là sự thật, nàng đau khổ, và nàng không muốn nói ra, nàng đã nghe những lời bà khuyên con gái hôm nọ, rằng nàng rất thất vọng và muốn biết suy nghĩ của bà về tình yêu. Nếu là nàng trước khi biết chuyện Arika và về cuộc sống của bà Nora, nàng sẽ cho bà là người xâm ngôn. Nora lại nhìn Arista, cười mỉm và hai tay chạm vào má nàng, nâng mặt nàng lên cao, đôi mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của bà, đôi mắt bà đen láy, như nàng, nhưng có năng lực xoáy sâu tận tâm can. Bà nói :

—Arista, con biết chúng ta sống bằng hơi thở và trái tim chứ, hơi thở do thần linh ban tặng, còn trái tim là do con người chi phối. Tình yêu chính là thứ nuôi dưỡng trái tim con à. Tình yêu là thứ rất kì diệu nhưng cũng rất đáng sợ. Vì khi tình yêu bị tác động xấu đến nó, trái tim con sẽ bị tổn thương. Lúc đó, con không còn yêu, mà con hận, hận thù sẽ biến đổi trái tim con, làm cho con trở thành quỷ dữ. Nhưng mà tình yêu cũng kì diệu ở chỗ, khi con lại mở lòng yêu ai đó, hoặc chung quanh con có người bồi đắp tình yêu cho con, trái tim con sẽ lại hồi phục, tình yêu lúc này như thuốc bôi cho trái tim con, lành lạnh và se cũng biến mất. Con biết con người đáng sợ nhất là khi nào không? Một con người nham hiểm, độc ác, cũng không đáng sợ bằng một người khi hận thù và bị tổn thương đau con.

Arista trầm ngâm nhìn bà, trái tim nàng hình như đang cảm nhận ngộ ra một điều gì đó mới mẻ. Nàng chợt hỏi bà : ” Sao phu nhân lại luôn đối xử tốt với tôi khi chưa biết hết về tôi, bà không sợ tôi ?” Bà nhẹ nhàng đáp trả :” Arista, mọi cô gái kề cận bên thần linh đều là người tốt, thần linh luôn chúc phúc cho cô gái ấy, và con khá giống với đứa con gái hiện tại của ta.” Nàng nhẹ nhàng cười mỉm đáp trả, hình như nàng đang chấp nhận người đàn bà này, bước vào và trở thành một phần cuộc sống của nàng.

Từ sau hôm đó, Arista thân với bà nhiều hơn, bà đã chỉ cho nàng rất nhiều điều. Nàng bắt đầu đến tư dinh của bà thường xuyên. Con gái bà, Noami, và chồng bà cũng thân thiện như bà. Noami rất thích Arista, dù cô lớn hơn nàng một tuổi, nhưng cô đã luôn muốn có một đứa em gái để chia sẻ và chăm sóc, cô muốn một đứa em gái yêu thương mình, như cô đã yêu thương mẹ. Còn Arista, ban đầu nàng không thích cô gái này, vì cô ta có nét gì đó phảng phất giống Carol, nhưng suy cho cùng, cô ta không cướp Menfuisu, lại từ bé nàng đã không có ai tâm sự, dù Ari cũng là thân phận chủ tớ, không thể so sánh với cảm giác có một người chị bảo vệ mình. Nàng đã luôn bảo vệ và quan tâm Menfuisu, chưa từng có ai quan tâm nàng như vậy, thế nên nàng trở nên thân thiết với Noami lúc nào không hay. Còn chồng của bà Nora, là một thương nhân, ông làm ăn rất thuận lợi, giàu có như không hề hà khắc, rất thân thiện. Arista thường xuyên, với kiến thức về những mặt hàng cực phẩm trong cung, giúp ông phân biệt hàng thật giả, hiệu quả công việc của ông tăng lên rõ rệt. Nhưng ông nói :” Con gái, con chỉ cần đến đây chơi là được, dù có con phụ tá rất vui, nhưng con như con gái trong nhà, dù con không làm vậy, chúng ta vẫn luôn chào đón con, con là cô gái tốt bụng và luôn nhận được sự chào đón ở mọi nơi.” Nàng cảm thấy mình ở đây luôn được yêu thương.

Bình thường, ngoài việc đi cùng bà Nora, qua nhà cùng Noami, công việc của tư tế phụ tá, còn lại thời gian, nàng không cần phải làm gì vì có ba người kia lo liệu. Những lúc đó, nàng đi xuống gian mật thất, ở đây có lưu trữ những cuốn sách viết về độc dược và cách dùng của tiên hậu, những bí mật của tiên vương những đời trước, những bí mật đầu đá hậu cung đều xuất hiện trên những văn thư này, nàng rung mình, còn ghé gớm hơn nàng với Carol trước đây. Nàng có đọc một cách hóa trang của mẫu hậu, là công thức tạo ra chất nhuộm màu tóc, nhưng xuống nước là tan. Trước đây khi ở nhà Rido, nàng cũng có biết, nhưng ở hiện đại thì giữ được màu tóc, còn công thức này thì không. đành chịu, nàng làm cho tóc mình màu nâu và luôn giữ

kĩ càng với nước. Cẩn thận hóa trang vẫn hơn. Nơi đây nhiều thương nhân qua lại, không chừng có người từng vào cung và thấy nàng thì nguy, dù có đeo mạng che mặt, nhưng an toàn tuyệt đối là trên hết.

Uri cũng như nàng, càng ngày càng yêu thích gia đình Nora. Lúc đầu Uri còn sợ nàng bị lợi dụng, nào ngờ khi đến nhà họ, gia nhân luôn được đối đãi tử tế. Họ cũng chào đón Uri, và hâm mộ Uri về tài nấu ăn cuồng nhiệt. Mỗi tuần, chồng bà Nora, ông chủ của họ sẽ rời nhà, đi sang các nơi khác, quốc gia khác gia thương buôn bán một lần, cỡ hai ba bữa, và đem về những nguyên liệu lạ mắt. Uri vốn quen nhìn trong cung, nên trở tài làm, bọn gia nhân cực kỳ yêu thích nàng, muốn nàng truyền dạy cho họ. Đặc biệt Naomi, cũng chung sở thích nấu ăn như Uri, coi Uri như bạn thân và nhờ chỉ giúp. Ở đây, Uri không sợ áp lực bị giết bất cứ lúc nào, không sợ bị vu oan, không sợ bị lợi dụng, không cần nghe nịnh hót từ lũ nô tỳ cấp dưới, cô thấy mình được mọi người ở đây yêu quý cô thật sự, dù cô là nô tỳ.

Bà Nora luôn là người sâu sắc. Bà tự tay làm bữa cơm cho chồng và con, thay vì để gia nhân làm, nàng có hỏi bà, bà trả lời :” Vì ta muốn ông ấy và Naomi được ăn những món chứa đầy tình yêu thương.” Lại có lần bà cùng nàng nhào bột bánh, vì làm lần đầu và bàn tay chưa đụng chạm những thứ này bao giờ, nàng nhào bị hư, nàng chột ử rử, bà lại lên tiếng :” Thôi nào con, con không nhào được thành công mẻ bột đầu tiên, đâu đồng nghĩa với việc chúng ta không thể nướng bánh. Con có thể nhào lại mẻ khác hoặc lấy bột ta nhào là được. Cũng như tình yêu, con biết đấy, đau khổ một lần vì tình yêu, không có nghĩa là con không thể yêu được nữa.”

Gia đình họ lại rất khác cung đình, ăn cơm cùng nhau, chỉ những thành viên trong gia đình mới được ngồi bàn trên và không có gia nhân trong phòng lúc họ ăn uống, Arista cũng được mời, đồng nghĩa với việc cô được xem là một thành viên của gia đình họ. Trong lúc ăn uống, Chồng bà Nora, chủ gia đình, luôn luôn chia sẻ những sự việc xảy ra trong một ngày của ông, kể những câu chuyện về những chuyến đi, nhớ đó Arista biết thêm được rất nhiều thứ. Bữa cơm tràn ngập âm áp và tiếng cười. Còn nhớ lần đầu tiên khi cô cởi mạng che mặt, vì tóc đã nhuộm nâu, nhưng vẫn dài và mượt, gương mặt không còn trang điểm phấn son như trước, nhưng cả ba người kia đều nhìn cô ngây ngất. Trước kia trong cung, nàng trang điểm lộng lẫy và sắc sảo, giờ đây không có phấn son trên mặt, nàng lại mang vẻ đẹp thuần khiết, xinh đẹp như nữ thần. Naomi thốt lên :” Em xinh đẹp thế, như hiện thân của nữ thần ấy, ngấm hoài mà không chán. Nhưng sao em luôn đeo mạng che mặt?” Bà Nora lên tiếng :” Đừng hoạch hợ em thế chứ con.” Rồi ông chủ tiếp lời :” Đúng đấy, Arista xinh đẹp, con nên đi theo học tập đi, kéo lại ế tiếp bây giờ.” ” Phụ thân này!!!” Rồi cả căn phòng ngập tràn tiếng cười. Naomi gấp đồ ăn cho nàng và liên tục nói :” Ăn cái này nhiều dinh dưỡng lắm,

Có một lần, ông đem một nguyên liệu biển lạ về, Naomi và Ari liền chui vào bếp ngay đêm đó để nghiên cứu món ăn dù là đêm đã khuya. Arista trong phòng, đầu nằm trên đùi bà Nora, người duỗi thoải mái trên giường. Bà Nora vuốt ve tóc nàng, rồi kể cho nàng nghe những câu chuyện, dỗ dỗ nàng. Arista dần chìm vào giấc ngủ. Bà Nora, thật giống mẫu hậu ! Đó là lần đầu tiên sau mười mấy năm, nàng có giấc ngủ ngon nhất.

Cứ thế qua bốn năm tháng, trái tim Arista âm áp dần lên.

Nàng dần tìm lại được con người thật của mình.

Cuối cùng nàng cũng lí giải được, vì sao người đàn ông kia, dù đi thương buôn nhiều nơi, gái đẹp không thiếu, dù bao cô gái đi qua đời ông, cuối cùng ông vẫn quay về bên bà, bà Nora vẫn là người ông để bên cạnh, yêu thương và chăm sóc, toàn tâm toàn ý yêu bà, không có người phụ nữ nào có thể bước vào cuộc đời ông. ngoại trừ bà. Chỉ duy nhất một mình bà.

Trong năm tháng qua, triều đình Ai Cập xảy ra cuộc nội chiến ngầm vô cùng lớn. Carol vì là người hiện đại, đã đưa ra những luật lệ đi trái với những truyền thống ban đầu và ngược với luật lệ được cho là do thần linh ban ngay khi Ai Cập sơ khai, đang bị phản đối gay gắt. Chẳng quý tộc nào chịu mất phần thiệt cho mình. Những người không vừa lòng Menfuisu trước giờ đều theo Nebanon, cộng thêm việc Menfuisu vì muốn thực hiện thay đổi luật lệ đã làm mất lòng một số quần thần khác, Nenbanon lại rất biết lấy lòng, nên quan viên hết hai phần ba theo phe hần, phản đối lại Menfuisu.

Trong quá trình cai trị Ai Cập và khôi phục Hạ Ai Cập, Carol vẫn liên tiếp đưa ra những ý kiến mới mẻ để cải cách, nhưng mười cách thì chỉ được một, thậm chí cải tổ không được bao nhiêu, lại còn gây thiệt hại, vì

Nebanon đã tìm cách phá, sau khi cách của cô thất bại, hắn đưa ra cách của hắn (thực ra chỉ dựa theo cách của Carol cải biên đôi chút) và thực hiện thành công. Mọi người đang dần thất vọng về hoàng phi. Nebanon lúc đầu còn sợ nàng là con gái sông Nile gì đó, nhưng qua hàng tháng trời, nàng không đến điện thờ lấy một lần, lại không phát hiện ra thân phận thật của hắn, hắn dần nghi ngờ nàng mạo danh, phá được nàng lần đầu, lại không có dấu hiệu bị thần linh trừng phạt, hắn liền không sợ nữa, thuận lợi mà làm tiếp. Hắn lại không phải coi trọng sắc đẹp hơn quyền lực nên cứ thế thẳng tay. Hắn giờ đây là một hoàng tộc tài năng đáng kính trong lòng mọi người.

Menfuisu vì chuyện triều chính, Carol mãi ham chơi và bị cô phản đối việc canh giữ qua kỹ cô nên cãi nhau liên tục, lại thêm áp lực từ việc cô đề nghị bỏ lễ luật cùng đám quan thần ngoài kia làm cho phát điên. Menfuisu lấy cớ đến Hạ Ai Cập một thời gian xem xét tình hình để tránh cô và Imotep, cùng lũ quan. Trên đường đi, hắn chợt muốn ghé qua thăm mộ phụ vương và ốc đảo kia, hắn muốn biết những tháng qua Nakuto có làm gì ở đó không và tham quan ốc đảo này một lần. Nebanon vì muốn lấy lòng Carol, tránh nghi ngờ, nên đã thì thầm với Carol khi Menfuisu xuống Hạ Ai Cập sẽ tạo thuận lợi cho cô đi vi hành, nhưng có Unasu thì hắn khó mà đối phó. Carol bị canh chừng cả hai tuần nay thì mừng rỡ, nghe vậy liền sai Unasu theo Menfuisu, Menfuisu không muốn đem theo nhiều binh lính, rất phiền phức trong việc hắn muốn đi nhiều nơi, vì vậy khi nghe Unasu đi cùng, hắn không suy nghĩ nhiều đồng ý luôn và chỉ hai người lên đường.

Ở tại Babylon, Ragashu vì chiếu thư kia của Asisu mà hắn cảm lạnh mấy tháng này, không thể ho he xuất binh. Lần này hắn quyết định chính mình xâm nhập Ai Cập, thám thính, biết đâu có thể móc nối với tên hoàng thân mới kia. Ai mà lại không mê vương vị chứ. Ragashu quyết định sẽ đến ốc đảo Amet trước tiên, vì theo mật báo, Menfuisu sẽ đến Hạ Ai Cập, từ nơi đó đến Giza rất nhanh, gần Babylon nhất, và quan trọng hắn được biết theo như mong muốn Asisu quá cố và di chỉ tiền đế, hoàng tộc không được can dự hay đến đây, do đó hắn sẽ thuận lợi đột nhập ở đây mà không bị phát hiện.

Nói là làm, hắn đã lên đường.

13. Cô Gái Arista

Hôm nay, ốc đảo tổ chức lễ hội. Không giống như Têbê, trong khi ở kinh thành tổ chức lễ hội hằng tháng, thậm chí trong cung là tổ chức lễ hội hằng ngày. Ở ốc đảo này, cứ cách ba tháng mới làm một lần, để cảm tạ thần linh đã ban hoa màu. Lần trước tổ chức, vì Arista chưa quen, nên không tham dự. Lần này Naomi sang tận thần điện, kéo Arista ra ngoài chơi. Ông bà Nora còn chuẩn bị những quần áo với vải thêu thượng hạng, đủ mọi sắc màu cho Naomi và cả Arista, để cả hai thật lộng lẫy khi đi chơi hội.

Lễ hội ở đây, dĩ nhiên không phồn hoa nhưng rất náo nhiệt, người ta tranh nhau bày biện đủ thứ lạ mắt, từ quần áo, dây dép, món ăn, trang sức, lạc đà, ngựa ô. Arista trước giờ dự lễ hội toàn ở lại trong cung, thực hiện mấy cái nghi thức cúng tế thần linh, nên chẳng bao giờ thấy được cái náo nhiệt thật sự của lễ hội. Mọi người chào mời dừng thử hàng, mua hàng, giảm giá, rồi vừa mua vừa tặng. Những chỗ bán kẹo bánh cho con nít trở nên tấp nập hơn bao giờ hết. Naomi mọi khi khá dịu dàng, hôm nay cái tính trẻ con trong cô trỗi dậy và đập cái dịu dàng kia xuống mức tệ hại. Cô kéo nàng đi khắp mọi chỗ để mua hàng quà, vì nàng không thể cỡi mạng che mặt trước chốn đông người, nên họ mua đồ ăn rồi tìm một góc cao vắng vẻ, thuận lợi nhìn mọi người và ăn uống. Arista lúc đầu còn choáng ngợp và e dè trước mọi thứ, nhưng rồi nàng bị hấp dẫn bởi những thứ chưa từng thấy, những món ăn mà trong cung chưa từng có. Không phải vì trong cung thiếu thốn gì, nhưng nàng mỗi lần ăn uống đều phải thử độc, chỉ được ăn những món được gọi là cao cấp, có dinh dưỡng, ăn cái này bị cấm cái kia cũng bị cấm, những món ở đây dù có ngon cách mấy, cũng được gọi là thứ hạ lưu, nàng không nhìn thấy trong cung cũng phải.

Rồi Naomi cùng Arista ăn uống, nhìn ngắm và trò chuyện. Nàng rất thích nho và rượu nho, nó lúc nào cũng mang mùi vị của Ai Cập. Uri hôm nay rất muốn đi theo nàng, nhưng bị đám gia nhân lôi kéo tham gia nấu và bày biện món ăn cho gian hàng nhà bà Nora. Nàng cảm thấy tiếc cho Uri. Sau đó, Naomi còn xuống dưới tham gia lễ hội lần nữa, cô tin mình trong lễ hội có thể gặp một chàng trai xứng đáng để yêu. Arista chỉ chép miệng rồi lắc đầu không đi theo. Naomi thật kì lạ, cô ấy thật dễ dàng mở lòng mình ra và xóa bỏ

đau khổ. Cũng phải thôi, cô ấy có một gia đình như thế kia cơ mà. Dù rằng bây giờ nàng đã không còn đau khổ hay dằn vặt nhiều như xưa, nhưng không có nghĩa nàng có thể yêu thêm lần nữa. Nàng tạm biệt Naomi rồi trở về thần điện. Nhưng hôm nay nàng chưa muốn về phòng ngay, muốn đi dạo một chút, Nigi kiên quyết đi theo để hầu hạ, còn Narati thì ở lại canh giữ thần điện.

Thực ra nàng chẳng đi dạo đâu xa, chỉ đến cái hồ nước gần thần điện, kề ngay hậu hoa viên. Chỗ này nàng rất thích, khung cảnh thanh tịnh, ánh trăng ở đây lại rất đẹp, lành lạnh chiếu sáng và đem đến cảm giác yên bình. Người dân xem hồ nước này thuộc khu vực thần điện, nên dù không có rào ngăn nhưng ai cũng thể hiện sự kính trọng bằng cách không dám tự tiện đi vào. Đứng ngắm một lúc, nàng hôm nay thực muốn thả lỏng mình một lúc, lấy ra mấy cái vòng đeo tay được Naomi tặng khi này, có những cái chuông nhỏ đính phía trên vòng, nàng đeo vào tay và chân. Hôm nay nàng muốn nhảy múa một chút, từ bé nàng đã thích múa, nhưng vì sự uy nghiêm của nữ hoàng sau này, nàng không được phép học hay múa. Nàng cởi áo choàng ra, nhưng không tháo mạng che mặt, buộc hờ mái tóc nhuộm màu nâu đã dài tới eo, rồi bắt đầu đứng ngay mép hồ, nhúng hai bàn chân vào nước, từ từ bước vào hồ đến khi nước đến cổ chân. Nigi được lệnh lui ra một phía để canh chừng.

Ánh trăng đêm nay thật đẹp

Khi đã cảm nhận làn gió nhẹ thổi qua, Arista nhắm mắt và bắt đầu đưa tay lên cao, lại xoay một vòng, những động tác cực kỳ đơn giản thôi, nhưng uyển chuyển thanh thoát lạ thường. Những cái đá chân làm nước vung lên thành đường cong, nàng giống vừa múa vừa chơi đùa với nước. Đứng rồi, không còn lo bị ai ám toán, không còn lo Menfuisu không yêu ta, không còn lo phải làm sao để giết Carol, không còn lo Ai Cập thù ghét ta, không còn sợ Ragashu uy hiếp, đứng vậy ở đây có rất nhiều người yêu thương nàng, không còn lo lắng gì hết. Nàng bắt giác cười thành tiếng, tiếng cười trong veo, nhẹ nhàng, xuất phát từ tận đáy lòng. Nụ cười mê hoặc ẩn ẩn hiện hiện sau tấm mạng che mặt, cơ thể uyển chuyển, chiếc váy đơn giản trắng tinh hòa theo gió, chân váy nhẹ nhàng tung lên cùng với những giọt nước tinh khiết kia, tiếng chuông phát ra từ cổ tay và chân vang lên hòa quyện với tiếng reo nho nhỏ của gió, kích thích người nghe, dù không có nhạc, nàng vẫn nhảy những điệu thật quyến rũ và nhịp nhàng, chột dây buộc tóc lỏng và mái tóc mượt mà bung rớt xuống, dưới ánh trăng, trong nàng như nữ thần giáng thế. Nigi đứng đó ngẩn người như bị hút vào một mê cung không biết lối ra.

Không chỉ có Nigi ngây người, ở gần hồ nước, có đến ba người khác cũng nhìn thấy, hai người bên phía trái, đối lập với một người bên phía phải, nhưng họ không nhìn thấy nhau, họ chỉ đang bị cô gái nhảy múa kia hấp hồn. Nhất là nụ cười trong veo không tư lợi ẩn hiện thần bí sau mạng che mặt kia.

Menfuisu cùng Unasu sau khi đi qua lăng mộ tiên đế, đã đến đây thăm dò từ buổi chiều, hắn cũng bị thần điện làm cho khó hiểu, nên tính đến thần điện tìm hiểu, nhưng vì có lễ hội, đành ở một nơi gần thần điện đợi thời cơ, hắn chọn ở gần cái hồ thanh tịnh là chỗ tốt nhất. Ai ngờ lại thấy được cảnh thần tiên kia.

Ragashu cũng vừa mới đến đây sau hai ngày đường, hắn sợ đường đột vào ngay thì Nakuto sẽ phát hiện, vì tên này từng thấy hắn lúc cầu hôn Asisu. Hắn nghĩ gần thần điện sẽ không bị phát hiện, vì quân lính hầu như không đến đây, họ rất sợ mạo phạm thần linh. Hắn cũng chẳng ngờ, khi vừa nhìn thấy cảnh kia, hắn bị cuốn hút thật sự, tim hắn hình như bị rút một nhịp.

Cả ba người đó, dù không biết đối phương hiện diện, tâm trạng đều có một cảm giác như nhau, cô gái kia rất quen mà cũng rất lạ, tưởng chừng như với tới và chỉ là ảo ảnh hư vô. Đang toan đứng lên, xồng đến hỏi thì cô gái kia dừng lại, một người con gái khác chạy đến khoác áo choàng cho nàng ấy, rồi cả hai đi dời đi. Cả ba người kia tính đuổi theo, nhưng vì lễ hội hình như đã gần, một số người đang đến thần điện tạ ơn lần cuối trong ngày lễ, nếu mà kinh động cô gái kia, lỡ mà cô ta hét lên thì sẽ bị phát giác ngay. Nên họ đành ngậm ngùi nhìn theo bóng dáng dần xa khuất.

Chết tiệt, ở đây muốn đi về nhà hay là vào thần điện, đều chỉ có con đường góc khuất đó để đi, bọn họ không thể biết được cô gái này thuộc về thần điện hay đi về nhà, ai cũng tức tối. Ragashu nhủ thầm, hắn nhất định sẽ tìm ra và đem nàng về, nàng là người đầu tiên, ngoài Asisu thì vì quyền lực, mà hắn muốn đem về bên cạnh bằng mọi cách. Unasu cũng đang tự nhủ thầm, hắn cũng đến tuổi cập kê lấy vợ rồi còn gì, hắn mong người con gái kia là dân thường tại đây hoặc con quan lại cấp thấp, hoàng đế vốn ưu ái hắn, nên hắn có thể xin hoàng đế một lệnh ban hôn để cưới nàng về. Menfuisu thì trong đầu bây giờ rối tung, không ngờ ngoài Carol, lại có một người đem lại cảm giác trong sáng thánh thiện đến vậy.

Sáng hôm sau, mặc dù Menfuisu rất muốn đi tìm tung tích cô gái kia, nhưng đã có thư gửi xuống Hạ Ai Cập rằng hắn sẽ đến, đã trễ một ngày, nếu không đi e sẽ loạn. Hắn đành ngậm ngùi cũng Unasu rời khỏi ốc đảo.

Ragashu cũng không thể nán lại chỉ để tìm kiếm một cô gái mà chậm trễ chuyện đại sự. Hắn phải nhân lúc Menfuisu không có ở Thượng Ai Cập để móc nối với gã hoàng thân mới kia, và điều tra thực hư chuyện Asisu, hắn vẫn không tin cô ta dám làm thế. Tên oắt con kia mà về, là xôi hỏng bỏng không hết. Hắn chép miệng, dù sao cũng là một cô gái, dịp khác hắn sẽ chuẩn bị đầy đủ đến tìm và bắt nàng đi.

Hôm qua, Arista đang thả hồn mình nhẹ nhõm, thì chợt nhớ đến lễ hội đã tàn, Naomi chắc chắn sẽ đến tìm nàng để kể chuyện, nên nhanh chóng đi về chuẩn bị trước. Quả nhiên như nàng dự đoán, Naomi kéo nàng về tư dinh, rồi kể chuyện trò chơi ghép đôi lễ hội hôm nay, dù Arista thấy những trò chơi như vậy thật nhàm chán, nhưng câu chuyện của Naomi lúc nào cũng hấp dẫn. Hôm đó nàng cũng Ari ngủ lại nhà Nora. Arista quyết định tối nào cũng sẽ ra hồ để múa, bởi vì nó làm nàng phút chốc quên đi mọi thứ buồn phiền vướng mắc trong lòng.

14. Những Lần Chạm Mặt

Hôm nay là ngày thứ ba sau khi lễ hội kết thúc, Arista bây giờ thực sự tiếc nuối. Trước đây vào những dịp lễ hội, lúc nào nàng cũng một mình, và thực hiện hàng đồng thứ theo nghĩa vụ, còn giờ đây, nàng - với vai trò tư tế phụ tá, người truyền đạt ý của thần linh, đi đâu cũng được mọi người yêu quý. Thời gian ở đây, nàng đã nhận ra rất nhiều điều, và nhờ gia đình Nora, nàng phần lớn đã suy nghĩ chín chắn hơn và thay đổi lối sống rất nhiều. Những gì nàng truyền đạt ra bây giờ, đều là vì suy nghĩ cho người khác hơn là cho mình. Nàng đã học cách thôi đồ lỗi cho người khác về mọi chuyện xảy ra chung quanh mình. Nếu nói cách chính xác hơn, nàng đang lấy lại con người vốn dĩ đã mất của nàng. Và việc ra hồ nước để múa luôn giúp nàng thả lỏng bản thân và có được không khí yên bình mà nàng hằng mơ ước.

Tối nay như thường lệ, nàng ra bên bờ hồ. Vì sáng sớm có đi phát chẩn với bà Nora, có chút mệt nên không muốn chạm đến nước. Ở chỗ ven hồ về hướng nam có một tảng đá cao tương đối bằng phẳng. Nàng đứng trên đây, cảm giác không khác ở biển là mấy. Ở biển, đứng trên cao sẽ cảm nhận được gió lồng lộng và mùi muối mặn, còn ở đây lại được hưởng những cơn gió nhẹ nhàng phảng phất mùi của cát quện với hương vị của cỏ dại. Khác với mọi hôm, lúc này nàng có thêm miếng vải lụa quấn quanh tay, một màu trắng thuần khiết hoà với màu áo của nàng, chung quanh thân người nhờ ánh trăng mà như có vầng quang, tạo một cảm giác huyền ảo khó lường. Đứng trên cao thế này, cảm giác trắng to hơn, đưa tay lên như chạm được vầng trăng dịu nhẹ ấy. Rồi nàng từ từ vung ánh lụa, xoay tròn, vẫn là những động tác quen thuộc, nhưng thay vì có nước hoà nhịp theo, thì giờ đây lụa làm cho động tác mềm mại kì lạ, dải lụa như con rắn trắng, ngoan ngoãn lượn lờ chung quanh nàng, lướt qua vai vươn đến ánh trăng kia rồi lại như vuốt ve tảng đá dưới chân.

Một chút lâu sau, nàng liền thu lại dải lụa, rồi đứng nhắm mắt hướng về phía trăng như hưởng thụ. Sau đó, nàng bước xuống tảng đá, vì ở nơi nàng bước xuống có mọc rêu, khá trơn, nàng trượt chân chuẩn bị té thì cảm nhận một cánh tay đỡ lưng nàng, cánh tay còn lại đỡ chân và bế nàng lên, cánh tay và cả người kia rất có lực, nhưng nàng vừa ngẩng lên nhìn thì hai mắt người kia như xoáy sâu vào nàng, đôi mắt rất đời quen thuộc, hắn nhìn nàng ngây ngô, như bị hút vào nàng, ánh mắt trìu mến như thương thầm nàng từ lâu. Nhưng nàng không nhận ra điều đó. Uri đứng từ phía xa thấy chuyện, nhưng đờ người không dám bước tới, không thì bại lộ thân phận mất.

Arista gơ bàn tay lên đánh thật mạnh vào mặt người kia, rồi quay người bỏ đi. Nàng nghĩ thầm, tên nô lệ Unasu chết tiệt, dám mạo phạm đến nữ hoàng như nàng. Nhưng trong lúc bỏ chạy về phía thần điện nàng một phen hốt hoảng. Chỉ cầu mong hắn đừng nhận ra nàng. Có khi nào hắn đã phát hiện ra nàng là Asisu nên mới chạy đến phát giác như vậy không. Không sao, không phải đâu, nàng bây giờ tóc nâu, đã dài ngang eo, mái đã dài tới chân mày, lại không trang điểm, đeo mạng che mặt, còn sử dụng mùi hương khác

nữa. Nàng dùng mọi thứ hoàn toàn trái ngược với những gì trước đây nên hẳn sẽ không nhận ra đâu. Cũng may, lúc này không nhảy dưới nước, không sợ một giọt bắn lên khiến tóc trở lại màu đen, chỗ đen chỗ nâu thì chưa đánh đã lộ ngay.

Đúng như nàng nghĩ, Unasu thấy nàng chạy đi bỏ rơi lại dải lụa, thì thâm trầm cầm nó lên, đặt sát mặt, rồi hưởng thụ mùi hương từ nó, mùi hương của nàng lưu lại. Làm sao hẳn mới có được trái tim nàng, nàng tạo cho hẳn cảm giác rất quen thuộc không lí giải được. Lúc này hẳn kìm không được mà chạy ra đỡ nàng, nàng có giận hẳn không. Hẳn không biết nàng là Asisu. Từ đằng sau hẳn phía xa, có một bóng đen trùng trùng nhìn hẳn mà hẳn không hay biết. Vừa xong công việc từ Hạ Ai Cập, Menfuisu liền muốn nhanh chóng quay về vì nhớ nhung Carol của hẳn, nhưng trong lòng hẳn dấy lên một cảm giác muốn tìm lại nữ thần và khung cảnh bình yên kia. Menfuisu quyết định ghé lại ốc đảo đó lần nữa, hẳn vội vàng nên bị lạc Unasu một chút, vừa tìm được đến chỗ hồ nước thì thấy nàng đang nhảy như tiên nữ dưới ánh trăng, rồi hẳn thấy Unasu lao ra đỡ nàng. Trong lòng hẳn không hiểu sao xuất hiện một tia tức giận vô hạn. Nhưng gác lại Unasu ở đó, Menfuisu đuổi theo cô gái kì bí kia. Đuổi đến khi thấy nàng cùng một người nữa bước vào thần điện.

Không thể đột nhập thần điện để điều tra nàng. Nhưng nếu đường đường chính chính đi vào cầu nguyện thì được. Menfuisu liền giả như một quan nhân, tiến vào xin cầu nguyện, Arista cực kì bực mình khi giờ phút này còn vào cầu nguyện, nhưng chợt nhớ người dân nơi đây không bao giờ làm phiền thần Iris vào buổi tối, chợt nhớ khi này, nàng cực kì lo sợ, lẽ nào tên nô lệ đó đuổi theo mình đến tận đây để vạch trần. Chắc không thể nào, cứ ra trước rồi tính tiếp, cùng lắm là chối thôi, Uri không được phép lộ diện nữa, thay vào đó nàng và Nigi cũng Narati đứng chờ cho buổi cầu nguyện. Khi Unasu bước vào, nàng bị một phen kinh sợ, và khi Menfuisu bước vào, nàng còn muốn rút tim ra ngoài. Đứng chết trân một hồi, cũng may nàng chỉ là phụ tá, biết vậy, lúc này nàng trốn đi cho rồi. Nhưng sao lúc hẳn vào, Nakuto không báo lại với nàng nhỉ. Rồi nàng quan sát Menfuisu kỹ hơn, cũng phải hẳn hoá trang thế kia, chỉ có nàng quan sát hẳn mười mấy năm mới tinh ý nhận ra, Nakuto không biết cũng phải. Nigi và Narati thì vốn dĩ rời xa Ai Cập chính điện đã lâu, làm sao biết mặt hoàng đế, nên cư xử như mọi khi, không biết chủ nhân bọn họ đang lo sợ biết bao.

Nàng nhìn Menfuisu không có vẻ gì là muốn vạch trần nàng. Với tính khí của hẳn, nếu biết sự thật này giờ đã chạy lại bóp cổ nàng hoặc la hét, vút gươm muốn giết nàng rồi ấy chứ. Hẳn cùng tên nô lệ kia chỉ cầu nguyện, hình như trong ánh mắt hẳn hiện lên sự mệt mỏi và lo lắng muộn phiền. Thực ra ở đây nàng đang tập quên hẳn dần, chết tiệt, bây giờ hẳn lại tìm đến đây. Cũng lâu rồi, nàng chưa gặp hẳn. Lòng vẫn có chút bồi hồi. Menfuisu sau khi cầu nguyện xong hướng về phía nàng dâng lễ vật, nàng cố gắng giữ vững tinh thần hết mức có thể. Nhưng hẳn chỉ muốn nói gì đó rồi lại thôi, chợt tên Unasu lên tiếng : “Xin lỗi, lúc này đã mạo phạm nàng, tôi không biết nàng là nữ tư tế nơi đây, mong nàng tha thứ.” Arista chỉ gật đầu nhẹ nhàng, tránh nói chuyện càng tốt, nếu nàng còn là nữ hoàng, tên nô lệ kia sẽ phải trả giá.

Arista nhớ lại ánh mắt Menfuisu lúc này khi cầu nguyện, thực trong lòng vẫn có chút gì đó lo cho hẳn, bất giác mở lời : “ Quan nhân, hình như Ngài có tâm sự, có điều gì lo lắng sao, Ngài có muốn xin thần linh lời khuyên gì không?” Menfuisu đang không biết làm thế nào khiến nàng mở lời, giờ nàng nói ra một câu như vậy, hẳn không quan tâm giọng nói kia có quen thuộc hay không, hẳn chỉ thấy nàng thật tinh ý, quả thực lúc này cầu nguyện, hẳn có nghĩ về vấn đề xoá bỏ luật lệ của Carol và đám quần thần. Vả lại, hẳn có bao giờ để ý hay quan tâm Asisu đâu mà đủ tinh ý, còn nàng mười mấy năm dõi theo hẳn, nhìn cử chỉ của hẳn thoáng một cái là biết hẳn muốn gì. Lúc này đây, hẳn muốn giật phăng cái mạng che mặt của nàng, nhưng đứng trước thần linh mà mạo phạm, sẽ bị trừng phạt.

Menfuisu bây giờ cũng nàng đi dọc hành lang thần điện, ra đến hoa viên. Khung cảnh ở đây thật làm người ta dễ phơi bày mọi tâm sự. Hẳn mở lời : “ Tư tế, nàng biết trong cung hiện đang có vấn đề của hoàng phi và triều thần về vấn đề luật lệ chứ, phu nhân ta thì khuyên ta theo phe hoàng phi, nhưng ta lại không biết ăn nói sao với các quan khác.” Arista nghe xong, thở dài một hơi rồi quay lại nhìn hẳn, mặt đối mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn sâu vào đôi mắt hẳn, rồi cất tiếng : “ Quan nhân, vậy trái tim quan gia thấy bên nào đúng ? Trái tim quan gia muốn nghe theo bên nào hơn?” Menfuisu không do dự trả lời : “ Ta muốn theo phe hoàng phi, vì ta yêu vợ ta, nhưng ta vẫn thấy không nên thay đổi luật lệ, ta thật lòng ước gì phu nhân ta đừng làm khó ta.” Yêu vợ người ? Người yêu Carol nhiều đến thế sao, muốn bất chấp cải tổ các luật lệ lâu đời? Dừng một lát, ánh mắt nàng rời khỏi hẳn, rồi cất tiếng : “ Quan gia, trái tim người đã muốn nghe theo phu nhân, sao người không làm? Chẳng lẽ Ngài không tin vào con tim mình? ” “Nhưng mà...”

Rồi nàng lại xoay người, hướng ánh mắt một lần nữa đến mắt hẳn : “ Quan gia, là do Ngài sợ quan thần dị

ngại ngại với bệ hạ, hoặc chơi xấu ngài, để nhân dân phỉ báng ngài, chứ không phải vì ngài còn đang phân vân.” Arista cười mỉm một cái, nụ cười dịu dàng sau lớp khăn che không mỏng cũng không dày ấy, ẩn hiện làm Menfuisu bị thu hút trong phút chốc, nàng lên tiếng :” Quan nhân, xin đi theo tiểu nữ.” Nàng dắt hắn đến kề một cái cây đại thụ cao lớn, cao xấp xỉ với thần điện, thân cây ít phải bốn năm người đàn ông có sải tay rộng mới ôm hết. Nàng chỉ vào cái cây rồi lên tiếng :” Quan nhân, nếu ngài muốn chặt cái cây cao lớn này thì phải làm sao? Ngài có thể chặt một phát mà đổ hết cây chứ?” Menfuisu nhìn rồi lắc đầu, nếu hắn là người khổng lồ thì may ra, còn không cho dù hắn có khoẻ cách mấy, cũng không thể chỉ đốn ngã cây chỉ bằng một cú chặt. Nàng không nhìn hắn, chỉ cười một cái nhẹ thành tiếng, tiếng cười vô cùng êm dịu, rồi nói tiếp

__Ngài thấy đấy, luật lệ lâu đời của Ai Cập cũng như cái cây kia, to lớn và vững chắc, không thể nào nói một câu mà loại bỏ được. Nếu cái cây kia cần nhiều nhất mới đổ ngã, thì với luật lệ Ngài cũng phải làm từng bước một mới loại bỏ được. Tiểu nữ lấy ví dụ nhé, hoàng phi muốn bỏ chế độ nô lệ, thì trước hết nên ra những luật cho nô lệ được hưởng những đối đãi tốt hơn, như không bị đánh đập, chủ nhân không được phép giết nô lệ vô cớ, sau đó khi mọi thứ đã thực hiện tốt, sẽ loại bỏ luật buôn bán nô lệ, rồi lại khi loại bỏ luật đó gần như êm thuận, tiếp đến ban những luật mới rằng khi nô lệ hoàn thành một nhiệm vụ lớn lao nào đó sẽ được xóa bỏ thân phận nô lệ, ngày càng ban hành nhiều loại nhiệm vụ bổ sung vào hơn, dần dần mới ban hành chính thức xóa bỏ chế độ nô lệ. Các quan viên khác cũng sẽ có thời gian thích nghi và suy nghĩ tốt hơn về một nô lệ. Ngày hãy cẩn thận, nếu Ngài cứ hấp tấp chặt rìu vào cây, thậm chí lực sẽ tác dụng ngược lại vào cán rìu và làm bị thương tay Ngài. Quan gia, Ngài thấy tiểu nữ nói thế có đúng không?

Menfuisu nhìn nàng không chớp mắt, mái tóc nâu dài mượt này, đôi mắt đen phượng lúc nào cũng nhìn thấu tâm can người khác, thân ảnh như nữ thần, lời nói sắc sảo, cái đầu thông minh, mùi hương nhẹ nhàng, sự dịu dàng và yên bình của nàng, hắn đã ghi nhớ hết rồi. Quả là một lời khuyên tuyệt vời. Hắn mỉm cười nhẹ rồi gật đầu, nàng lại tiếp lời :” Những suy nghĩ vừa rồi của tiểu nữ chỉ là do học được từ nữ thần Iris, Ngài có thể đưa lên gợi ý cho hoàng phi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Tiểu nữ tin, tư tế tối cao cũng sẽ có suy nghĩ như vậy. Tiểu nữ đã đưa ra lời khuyên của thần linh cho Ngài, trời đã không còn sớm, xin ngài mau dời bước kéo phiến đến nữ thần.” Hắn nhủ thầm, Kaputa mà là tư tế, hắn là thể loại không được thần linh công nhận, làm sao mà suy nghĩ được như nàng. Dù hắn có luyện tiếu, hắn không hiểu sao cứ muốn nói chuyện nhiều hơn, nhưng nàng nói đúng, hắn không thể làm phiến thần linh, đành quay gót trở về.

Unasu này giờ theo sau xa xa, nghe cuộc trò chuyện, hắn thực sự càng ngày càng muốn nàng làm vợ hắn, hắn nhất định sẽ yêu thương và trân trọng nàng. Nàng cũng thông minh như hoàng phi, nhưng lại dịu dàng khác hẳn với cá tính sôi nổi của lệnh bà. Qua một thời gian, khi khoảng cách rút ngắn lại, hắn sẽ xin hoàng phi và hoàng đế cho phép được cưới nàng, hoàng phi chắc chắn sẽ quý nàng, và mọi người đều sẽ mến nàng thôi. Lúc hắn đi ra, nàng có mỉm cười một tiếng :” Lúc này thật cảm ơn.” Nàng phải làm thật khác nàng lúc trước mới không bị nghi. Nhưng trái lại, với hắn hình ảnh đó, hắn mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Sau khi hai người đi khỏi, Arista mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị lộ. Nàng biết Menfuisu sẽ gặp nhiều khó khăn trong việc trị quốc, Carol không có một thể lực hùng mạnh nào tại đây chống lưng tiếp sức cho Menfuisu, nàng đọc qua văn bản trong mật thất kia, mới biết những khó khăn hắn trải qua bấy giờ chưa là gì so với những bậc tiên đế trước đây. Nàng vẫn là lo lắng cho hắn, nhất thời mới đưa ra mấy lời khuyên như vậy, không phải trước kia nàng không khuyên được, chỉ là hắn chưa nghe hết câu đã chạy đi đâu rồi, dần dần nàng không nói những chuyện chính trị với hắn nữa, nàng nghĩ hắn không thích. Hắn chưa bao giờ muốn nói chuyện với nàng hay chủ động. Bấy giờ được trò chuyện cùng hắn như vậy, nàng thực sự có chút vui, không ngờ có một ngày, nàng vẫn còn có thể nói với hắn, hắn con gật đầu nghe nàng. Nhưng mà, vì nàng không muốn thân phận bại lộ, nàng vẫn muốn hai người đó đi và đừng bao giờ quay lại đây.

Lần đầu tiên, nàng không muốn Menfuisu đến gặp mình. Mà hắn cũng ra chiếu chỉ hoàng tộc không được đến, giờ hắn lại mò đến, tự mình vi phạm, hay là hắn không tin mà nghi ngờ chuyện gì? Nàng không nghĩ nữa, cầu hắn mau chóng quên chuyện hôm nay đi.

Arista thầm cảm ơn những ngày tháng ở đây, đã làm cho nàng trở nên thông minh ra như vậy.

Sớm hôm sau, hai người kia phải tức tốc về Têbê để giải quyết chính sự, đã biết cô gái đó là ai, ở đâu, thì không sợ không có cơ hội, dịp sau nhất định sẽ gặp lại nàng ta và ngày sớm nhất. Còn Ragashu, mớ nổi

với Nebanon cực kì thành công, hần hứa sẽ hỗ trợ cho Nebanon với điều kiện sau khi lên ngôi phải giết Menfuisu và cống nạp một số lễ vật cho Babylon ngay. Nebanon chắc chắn đồng ý, hần nghĩ Menfuisu trước sau đều phải giết, còn lễ vật, kêu bọn dân đen làm là được chứ gì, nếu dâng tặng vài tòa thành cũng không sao, còn cả một Ai Cập rộng lớn kia cho hần cai trị cơ mà. Sau đó, biết tin Menfuisu sắp trở về, hần vội rời đi, mặc dù chưa kịp tìm hiểu chuyện của Asisu nhưng hợp tác được với Nebanon là một thu nhập lớn rồi. Dù trước đó Nebanon cũng không có ý định cướp ngôi. Nhưng mà sự ham mê vô hạn, đâu chừa một ai. Ragashu định trở về nước, thì đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, muốn qua ốc đảo kia tìm hiểu nữ nhân hôm đó, giờ thì hần rảnh rồi rồi.

Hai hôm nay, Menfuisu không có đến nữa khiến Arista tâm trạng dờ lo một chút. Sáng sớm nay, ngày đầu một tháng mới, người dân sẽ đến đưa hoa quả nhiều hơn mọi ngày nên nàng và ba người trong điện cùng bà Nora sẽ ra tận sân trước của thần điện để nhận. Vừa mới bắt đầu, có một ai đó gần nàng bị té ngã, mặt úp xuống ngay bên chân nàng, nàng nghĩ là người dân nơi đây, nhẹ nhàng lại gần khụy thấp người xuống hỏi :” Vị này có sao không, mọi người đều đứng đúng vị trí sao lại bị té ngã thế kia.” Hần ngẩng đầu lên tính cảm ơn và nhìn xem giọng nói dịu dàng kia là ai. Hần liền xấu hổ, đỏ mặt quay đi. Kia chính là người con gái hần đang muốn kiếm, chính là mái tóc này, khuôn mặt che khuất một nửa này, sự dịu dàng của nàng. Trời đất, cái tình thế quỷ quái, hần mất mặt chết đi được. Sáng nay, hần muốn dựa vào dòng người đông đúc đến dâng lễ vật, mà qua mặt Nakuto vào trong, hần thực hy vọng trong dòng người tập trung gần như toàn bộ cư dân ở đây, có bóng dáng nàng, rồi hần sẽ tìm dịp thuận lợi xuất hiện để lấy lòng nàng. Nào ngờ lúc vừa đến đây, hần vừa lo tìm để đứng đúng vị trí của thương buôn tự do, lại bị lũ gà vịt của thương nhân kéo bên làm cho phát nôn, vừa quay đầu thì gặp phải vật gì đó cản chân khiến hần vấp té, chết một cái hần té ngay trước mặt nàng thế kia, còn ra thể thống gì.

Nàng giật mình. Ragashu, hần ở đây làm gì thế ! Nàng hoảng sợ, vốn dĩ nàng nghĩ là người dân nơi đây, nàng rất quý họ, muốn thể hiện tấm lòng một chút, ai dè chui đầu vào rọ. Nàng nhớ đâu có làm chuyện gì để bại lộ thân phận. Sao mà hết Menfuisu rồi Ragashu đến đây vậy. Nhưng nàng thấy bộ dạng của một hoàng đế Babylon, từng khiến nàng phải e dè từng chút một, bây giờ đang té và mặt cắm xuống trước mũi chân nàng, Arista vừa muốn cười vừa lo khôn xiết. Hoàng đế Babylon đang sắp mặt trước nàng kia kia. Nàng muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng giữa chốn đông người thế này, không bị nghi ngờ cũng thành nghi ngờ. Chợt hần lên tiếng :” Thật cảm ơn tư tế, ta là thương nhân tự do, mới lần đầu đến đây nên chưa quen.” Nàng liền thở phào trong lòng một phen, hần vẫn chưa nhận ra nàng, nhưng lỡ đâu hần giả bộ, âm mưu gì đó, nhưng vẫn đáp trả hần :” Chỗ của thương nhân tự do bên kia, xin mời sang đấy, tiểu nữ xin phép làm tiếp nhiệm vụ.” Hần nhìn nàng lướt qua, không ngờ nàng lại là tư tế phụ tá ở đây, nhưng mà càng hay, một lát hần sẽ kiếm cớ hỏi nàng về lời khuyên của thần linh để làm quen với nàng. Sẵn tiện xem nàng là người như thế nào.

Dòng người tuy đông nhưng vào rồi ra rất nhanh từng đợt. Cuối cùng cũng đến lượt Ragashu, hần đã chính đốn lại trang phục, dùng khí thế ẩn tượng nhất của mình tiến vào, sau khi cầu nguyện và dâng cúng xong, hần quay sang chỗ nàng, hần lên tiếng, cười dịu dàng, mặc dù hần không hề biết rằng, cô gái kia nhìn hần cực kỳ gian xảo :” Ta muốn xin một vài lời khuyên từ nữ thần.” Nàng biết, không đáp trả là không xong, tại sao hần cứ ám nàng không buông thế kia, vặn hỏi :” Vị thương gia này, hình như ngài không phải người Ai Cập, lại không phải là các nước nhỏ lân cận đây.” Hần đáp ngay :” Xin lỗi tư tế, ta quên giới thiệu, ta là thương gia đến từ Hitaito.” Hần đầu đại dột mà nói Babylon, lỡ đâu bắt nàng đi rồi, chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sẵn Menfuisu ghét hần rồi, lại làm cớ cho Ai Cập bắt lỗi. Arista rất bình tĩnh trả lời :” Hình như ở Hitaito không có thờ nữ thần Iris như Ai Cập.” Hần bối rối, nữ nhân này, lần đầu tiên có người vặn hỏi hần, làm hần cứng họng như vậy. Nhưng Ragashu là kẻ xảo hoạt, đầu thế để một ai bắt bẻ mình, hần lại bình tĩnh trả lời :” Tư tế, ta là thương nhân tự do, không phải là một tư tế Hitaito, hề là thần linh thì tôi đều tôn kính. Thần linh đều là những vị nhân từ, họ sẽ không chấp nhất một kẻ như tôi. Ta thực sự tôn kính mọi vị thần linh. Các Ngài sẽ chứng giám cho ta điều đó.” Nàng nhẹ nhàng :” Vị thương nhân, cho dù ngài có tôn kính thần linh, nhưng ngài đang biết Ai Cập và Hitaito đang chuẩn bị chiến tranh chứ, đáng lẽ ngài nên cẩn thận hơn, dù là thương nhân tự do, nhưng ngài cũng có tự hào đất nước chứ nhỉ.”

Được rồi, chịu thua và biến đi Ragashu. Trong khi đó, Ragashu nghe biết nàng có ẩn tượng không tốt với mình, được rồi, muốn chơi, hần sẽ chơi cùng nàng đến cùng. Hần không chịu thua đáp trả :” Ta cũng đang đau đầu về vấn đề đó đây, nhưng mà chiến tranh vốn dĩ là điều tất yếu để các nước sinh tồn mà.” Nàng không chịu thua, tên này thật là dai, rồi nhìn vào sâu mắt hần với một tia khinh miệt, lên tiếng cạnh khoé :”

Là vì sự tồn tại của quốc gia, hay chỉ là cái cớ cho các vị vua thử nghiệm chiến lược và binh pháp của mình. Là vì người dân, hay là vì thù hận.” Hấn lại tiếp lời :” Nhưng nếu không xâm lăng, lấy đâu ra cống vật, tài nguyên, nguyên liệu và các thứ khác để cung cấp thêm cho đất nước.” Nàng cười khẩy nhẹ :” Mời vị thương nhân này theo tiểu nữ một chút.” Rồi nàng dẫn hấn ra hành lang thần điện, đứng từ trên cao nhìn xuống phía sân điện, nàng chỉ tay xuống, mỉm cười nhẹ rồi lên tiếng : “Ngài nhìn xem, người dân nơi đây vẫn rất thuận lợi trong mọi việc, vẫn rất giàu có mà đâu cần phải đi xâm chiếm ốc đảo khác, ngài thấy sao?” Hấn gần như đuối lý, đứng vậy không thể phủ nhận ở đây rất trù phú. Không để hấn kịp tìm ra một lý do tiếp, nàng lại mỉm cười rồi nói :

—Ngài xem, nếu ngài uống một ly nước, khi hết nước trong ly, thay vì ngài tự mình đi rót nước, ngài lại đi đánh nhau với một người khác và giành lấy nước của người ấy, rồi ly nước ấy lại hết, ngài lại tiếp tục tranh giành. Trong khi giật ly nước, người kia sẽ phản kháng, ngài sẽ bị thương, một mặt ngài cũng cố chống chọi với một số người cũng muốn giành ly nước đó, dù ngài có thắng, vết thương nối tiếp vết thương, cứ thế có một ngày, ngài chịu không nổi và ngã quỵ. Cũng như các vị hoàng đế, khi kinh tế giao thương trong đất nước đi xuống, cứ mãi miết chiến tranh giành thêm lãnh thổ, thêm nguyên liệu, thêm nhân lực, mà không lo tự phát triển từ bên trong đất nước, kinh tế không ổn, lấy gì mà bồi đắp cho binh lính quân đội tốt được, làm cho đất nước giống như ly nước rỗng tuếch kia, cũng có ngày đất nước sẽ sụp đổ.

Ragashu thật sự kinh ngạc từ trong lòng, vẫn vẻ ngoài với nụ cười gian xảo, tuy nàng nói thật sắc sảo, nhưng hấn vừa nghĩ là một lý do mới :” Nhưng tư tế, nếu chúng ta không chiến tranh thể hiện sức mạnh, chúng ta sẽ bị các đất nước khác tấn công.” Nàng hiểu, tư tưởng mình không giết người ta, người ta cũng sẽ giết mình, nàng đã từng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ, khác rồi. Nàng lại cười nhẹ :

—Thương gia, nếu một đất nước được chăm lo kinh tế mạnh, ắt cũng sẽ có được quân đội mạnh, tiền bạc chiêu binh cũng nhiều. Các nước nhỏ chung quanh tự động thuận phục. Còn các quốc gia lớn khác, ngài có nghĩ một ai điên mà đi đâm đầu gây chiến với một nước hùng mạnh hơn mình không ? Nếu có, ắt hẳn vị vua ấy phải có một đất nước hùng mạnh. Nhưng nếu muốn có một quốc gia như thế, ắt hẳn hoàng đế ấy sẽ hiểu đạo lý : không thể xây dựng một đế chế vững vàng trên nền móng chiến tranh. Ngài thấy tiểu nữ nói đúng chứ.

Hấn vẫn tiếp tục :” Nàng nghĩ như thế về chiến tranh? Chiến tranh cũng mang lại một vài lợi ích.” Nàng lại tiếp :” Vậy thương nhân ngài thấy chiến tranh sẽ dễ gia thương buôn bán, hay hòa bình sẽ dễ hơn. Lợi ích mà chiến tranh mang lại nhiều hơn hay cái hại nhiều hơn.” Không chờ hấn nói, nàng cười rồi xoay đầu bỏ đi vào lại thần điện, tiếp tục công việc của mình. Bỏ lại Ragashu đứng đó với câu trả lời chưa nghĩ ra.

Ragashu thực sự đuối lý, hấn, lần đầu tiên có người ăn nói sắc bén như vậy. Mái tóc ấy, đôi mắt đen như hiểu biết mọi thứ, môi cười thần bí sau mạng che cùng tài trí thông minh, vị hoàng đế Babylon lại một lần nữa bị xao động. Hấn đột nhiên nghĩ, sao một người như vậy lại không được làm việc ở thần điện trong cung của Ai Cập, là do lũ người đó ngu xuẩn không phát hiện ra, hay là do nàng không ham mê quyền lực. Quả là một người con gái thú vị.

Mình sẽ cố gắng không kéo dài truyện quá 20 chap.

Lượt vote và phản hồi của các bạn sẽ là nguồn động lực cho mình. Fia cảm ơn :)

15. Ngụy Cơ

Arista sau khi thấy bóng dáng Ragashu đi hấn, rồi mới thở một hơi dài. Nàng bỗng thấy bất an kinh khủng, có nên rời khỏi đây chăng? Nhưng mà đây là quà tặng của nàng, vả lại không ở đây thì biết đi đâu bây giờ. Mà tại sao nàng phải đi, trong khi nàng không làm gì sai trái, những kẻ kia là tự tìm đến, đâu phải nàng chào mời gì. Hôm nay, Arista sợ bọn họ quay lại, nên kiếm cớ tránh qua tư dinh của bà Nora, Noami dạo gần đây thấy nàng bận công việc, không vui chơi với nàng nhiều được, nên khi nàng đến đã vô cùng mừng rỡ.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, Arista không có thấy ai lai vãng tới tui nữa, nên an tâm phần nào, rằng họ chỉ đi điều tra thực hư chuyện hòn đảo này Asisu trước khi ra đi có để lại bí ẩn gì không. Nhưng, một tuần sau,

khi nàng vừa mới từ hồ nước quay về, đang băng qua hành lang thần điện, bắt chợt một bóng đen nhảy ngã xuống trước, tiếp đến một bóng đen khác chạy đến khụy xuống từ phía sau. Arista sút chút thì là toáng lên, nhưng bắt chợt thấy mặt hai người này thì trở nên lo sợ và im bật.

Một trong hai lên tiếng :” Xin tư tế cho chúng tôi trú nhờ, chúng tôi đang bị ám sát.” Sau khi được sự thỏa thuận hỗ trợ của Babylon, Nebanon luôn tìm cách ám hại ngầm Menfuisu, hôm nay nhân dịp Menfuisu lại đi thị sát Hạ Ai Cập cùng Unasu, hắn muốn tặng cho người em trai này một món quà bất ngờ thôi. Menfuisu sau khi thấy hắn được lòng bá quan, thì sợ đe dọa vương quyền, chèn ép hắn không thôi, càng làm hắn nôn nóng muốn giết tên hoàng đế bạo ngược này. Bọn sát thủ đó có là gì so với Menfuisu và Unasu, hai người nhanh chóng giải quyết, nhưng sợ còn có người phía sau, sẵn dịp bọn họ cũng muốn ghé qua nhìn cô gái tư tế, một lí do này lại quá thuận tiện. Arista không hề bắt ngờ khi biết đứa em trai bị ám sát, một điều mà các con cháu hoàng tộc phải sống chung muôn đời là luôn có người muốn giết mình. Nàng lên tiếng :” Mời hai vị quan nhân đi theo tiểu nữ.” Arista dẫn đường cho hai người họ đến phòng thượng khách. Mặc dù muốn đuổi đi, nhưng nghĩ đến bọn thích khách còn ngoài kia, nàng thực lòng không đành lòng.

Vào đến phòng thượng khách, Menfuisu cảm thấy cực kỳ với mùi trầm hương trong phòng. Thực ra trước đây, Arista vốn dĩ rất thích trầm hương, nhưng nàng vì yêu em trai nên sử dụng theo mùi hân thích, còn hắn dù thích nhưng nghe nhiều đã phát ngán. Trầm hương không thơm như những loại tinh dầu còn lại nhưng lại đem đến cảm giác thanh bình. Nàng đặt một ít trầm hương vào lư hoa nho nhỏ góc phòng rồi lên tiếng :” Mời quan gia ở tại phòng thượng khách, rất may hai vị không có bị thương.” Rồi hắn đáp lời :” Rất may, nhưng mà tên cuối cùng đã tự vẫn, nên không thể điều tra tiếp tục kẻ chủ mưu là ai, nhưng ta có nghi ngờ một vài người.”

Arista không lên tiếng, khỏi nói nàng cũng biết đó là ai, một là Nebanon, hai là từ Libia vì hình như công chúa gì gì đấy của họ bị xúc phạm, ba là từ Hitaito, hoặc cùng lắm là tên tư tế Kaputa hoặc Imotep. Nàng cười :” Ngài không bị sao là tốt rồi, thần linh đã luôn dõi theo Ngài, xin nghỉ ngơi đôi chút, tiểu nữ phải đi làm chút việc.” Nàng nói rồi đi vội ra ngoài, bên ngoài trời đã tối, khá se lạnh, Unasu cũng ra ngoài đứng gác cửa. Menfuisu phía trong quan sát căn phòng, bài trí không xa hoa nhưng vô cùng ấm cúng, mùi trầm hương đem đến cảm giác yên bình mà từ trước đến nay hắn chưa bao giờ cảm nhận được trọn vẹn như vậy. Là tại căn phòng, hay tại người con gái kia đem lại. Hắn một mình dựa vào ghế, nhắm mắt thả lỏng, không nghĩ ngợi chuyện gì nữa, chỉ tận hưởng cảm giác này thôi.

Arista xuống bếp, Uri đã hâm một chút canh gừng, nàng đang muốn gắng hỏi Unasu một chút về tình hình hiện nay trong cung, đã gần nửa năm nay nàng gần như chỉ nghe loáng thoáng một vài tin tức trọng đại, còn những chuyện khác gần như mù tịt. Đích thân đem chén canh đến cho Unasu, hắn nhìn nàng bằng ánh mắt đầy yêu thương, cầm lấy chén canh rồi mỉm cười, ngay cả những cô tỳ nữ trong cung trước kia thích hắn, cũng chưa từng chu đáo đến vậy, hắn nguyện một lòng một dạ yêu cô gái này suốt đời, chén canh này làm hắn cảm thấy ấm hân lên, hắn trong lòng còn ấm hơn như vậy. Nàng thấy hắn đã cầm bát canh thì hỏi :” Quan gia, hình như trong cung dạo này biến động nhiều lắm phải không, sao hai vị lại bị điều đi điều lại liên tục, lại còn bị ám sát thế kia.” Unasu liền không do dự mà trả lời :” Hoàng cung dạo gần đây rất hỗn loạn, bên ngoài Babylon và Hitaito cùng Assyria đang luôn là mối đe dọa bùng nổ chiến tranh bất cứ lúc nào, dạo này trong cung lại dấy lên tin đồn hoàng thân Nebanon có tư cách hơn hoàng đế nên gây là nội bộ mâu thuẫn, hoàng phi không hiểu sao luôn đưa ra những lời khuyên đi ngược với luật lệ cho bề hạ, vì vậy triều thần luôn dị nghị không thôi, tuy nhiên lời của lệnh bà là lời thay mặt của thần linh mà, nên tôi vẫn tin người. Triều đình chia làm hai phe, bây giờ hỗn loạn cả lên, quan viên có thể bị giáng tội chết hoặc bị giết mà còn không biết tại sao mình lại chết cơ”

Nàng chau mày một chút, rồi thở dài lắc đầu :” Chuyện trong hoàng cung, tiểu nữ đều không hiểu rõ, tuy nhiên bọn người hôm nay ám sát thật khiến người khác run sợ.” Unasu lên tiếng :” Một lũ hèn nhát, không dám đường đường chính chính đối mặt.” Chợt Arista theo thói quen lên tiếng :” Bọn chúng chẳng phải quả là thông minh đó sao, biết khi đối mặt trực tiếp không hạ được hai vị, nên mới phải dùng tới hạ kế này đó sao. Tiểu nữ đang lo lắng không biết bọn chúng sẽ làm gì tiếp theo, có hại đến Amet này không?” Hắn không do dự :” Ta nhất định sẽ bảo vệ cô, tư tế.”

Từ trong phòng Menfuisu vừa nghe được câu cuối của nàng, hắn cũng tự nhủ, sẽ bảo vệ nàng và cả nơi đây. Một lát, Nigi đã hâm lại một vài món ăn, lúc này Naomi có ghé qua, nàng muốn tự tay làm một chút thức ăn, dù biết không ngon nhưng Naomi vô cùng thích thú, chỉ là những món đạm bạc nhất, nàng tập làm vì

muốn nấu cho bà Nora, như một người con gái nấu cho mẹ mình. Arista đem vào :” Mời Ngài dùng, chỉ là mấy món đạm bạc, nhưng tiểu nữ thấy Ngài chạy cả ngày đường chắc đã mệt, giữ sức đề chống bọn ngoài kia nữa chứ.” Cười mỉm một cái rồi dọn ra bàn, Menfuisu vội vã :” Là tư tế tự tay làm?” “Đúng thế thưa Ngài?” Menfuisu không khỏi thắc mắc :”Nàng hình như có nô tỳ, sao không để những cô gái ấy làm.” Vừa bước ra ngoài, tới cửa, nàng quay lại trả lời một câu :”Món ăn không chỉ để lấp đầy bụng đói, nó còn lấp đầy người khác bằng sự quan tâm của người nấu nó.” Sau đó, nàng khép cửa lại và rời đi.

Chưa bao giờ Carol làm cho hắn một món ăn nào, nàng thậm chí có lần còn cùng một tên nô lệ làm bánh, nhưng chưa bao giờ làm cho hắn một thứ gì. Liệu Carol có thật sự yêu hắn, Asisu cũng chưa từng làm cho hắn cả cái bánh nhỏ, hắn mơ hồ thấy lần đầu tiên hắn được quan tâm thật sự, hắn đón nhận điều đó mà không hề chối từ, khác hẳn với trước đây. Cô gái này, thật đặc biệt.

Thực ra trong canh, trầm hương và đồ ăn nàng có pha chút thuốc mê, phòng ngừa lúc nàng đang ngủ ban đêm lộ sơ hở hoặc bị bọn họ phát hiện, nàng chỉ để một lượng vừa đủ để họ ngủ say tới sáng. Hôm sau, khi hai người đó thức dậy và rời đi, nàng mới nhẹ nhõm, nàng cố tình ra điện làm việc để tránh né, nàng chỉ nghe Nigi báo lại bọn họ có nhẩn với nàng để nàng an tâm.

Ragashu cũng không khác gì hai tên kia, hắn cũng tìm cơ để thương buôn này nọ, vì hắn là hoàng đế, mỗi lần không thể cứ nói bỏ đi ra nước khác là đi, nên hắn có phần kiêng dè hơn Menfuisu. Hắn cứ cách năm sáu ngày lại đến chỗ nàng xin ý kiến thần linh. Ban đầu nàng thấy hắn vô cùng bức mình, cho đến một ngày.

Trong hậu hoa viên, Ragashu hôm đó bất chợt như bày tỏ lòng mình :”Phu nhân của ta đã ra đi được nửa năm nay, ta không chứng kiến, không tin nàng tự thiêu như người ta nói.” Arista cầm cành cây bất chợt rung nhẹ :” Tại sao thương gia lại không tin.” Hắn quay sang nhìn nàng :” Vì cô ấy là một người xinh đẹp và kiêu ngạo. Ta cưới cô ấy vì cô ấy là con quan, ta dù không yêu cô ấy nhưng cũng chưa từng nghĩ cô ấy sẽ ra đi như vậy, ta đã muốn cô ấy sinh con cho ta.” Nàng lại tiếp :” Thương gia không biết chuyện này sao, các cô gái chỉ muốn sinh con cho người mình yêu, nếu thương gia muốn một cô gái yêu và sinh con cho ngài, ngài phải học yêu cô gái ấy trước.”

Arista thấy hắn thật đáng thương, trong hậu cung và cả triều đình, không có lấy một ai thực lòng yêu hắn. Nhưng đó là cảm thương, không phải tình yêu.

Ragashu biết mình đã phải lòng cô tư tế này, hắn muốn đem cô gái này về, để bên cạnh hắn, làm tư tế cũng được, làm phi tần càng hay. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn không biết mở lời như thế nào.

Những kẻ gian xảo khi yêu sẽ vô cùng cô độc. Họ không muốn những mưu kế của mình tổn thương người mình yêu, nên để họ phía xa mình, nhưng bản thân lại không thể ngừng yêu.

Menfuisu sau lần được nước đó, đã đến thần điện thường xuyên hơn. Arista không muốn lại mệt mỏi và đau khổ vì hắn nữa, nếu hắn cứ lảng vảng ở đây, chuyện sẽ bị phát hiện sớm muộn. Mỗi lần nói chuyện nàng đều kèm theo vài câu xua đuổi, nhưng hắn vẫn cứ đến. Rồi hôm nay khi hắn đến, nàng quyết định phải nói một lần dứt khoát và mạnh mẽ, để hắn không nhậy nhưa mà đến nữa.

Trời tối, sau khi nói ra một vài ý kiến với những sự việc Menfuisu hỏi, nàng muốn lên tiếng thì chợt bị hắn cắt lời :

—Ta muốn đưa nàng về Têbê, ta có thể nói với hoàng đế để nàng làm tư tế chính. Ta muốn nàng bên cạnh ta. Hãy theo ta đến Têbê, có được không- Thực ra, Menfuisu không phải không yêu Carol, nhưng vẫn là hắn muốn có nàng kế bên. Hắn không hiểu được, hắn quyết định rất kỹ mới nói ra những điều đó.

Arista nghe xong khá sốc, nàng nhớ về một lần nói chuyện cùng bà Nora. “Dì mẫu, tình yêu của đàn ông là như thế nào?” Bà Nora đưa hai vòng tay ra rồi nói :

—Con thấy hai cái vòng này đều đẹp, nhưng con sẽ thích một cái hơn, muốn có cái đó hơn. Tuy nhiên cái kia lại hợp với con hơn. Vì thế con đều muốn giữ lại hai cái. Hoặc một trường hợp khác, khi mà con tìm thấy một cái vòng con thích nhất, mà lại hợp với con nhất. Đàn ông cũng giống vậy đấy. Nhưng con gái của ta,

con nên nhớ, chúng ta không phải là đồ vật như chiếc vòng, chúng ta muốn mình trong trường hợp nào đều là do quyết định và lựa chọn của mình cả con à.

Nàng mỉm cười rồi quay lại :

__Quan gia, tiểu nữ xin từ chối, ngài làm vậy sẽ khiến phu nhân buồn đấy. Dù ngài không có thể thiếp, nhưng vẫn không một lòng một ý với phu nhân. Không có ai vui khi mà chồng mình dặt một cô gái về đúng không. Tiểu nữ vẫn đang nói với ngài, những ngày qua ngài hay đến đây, sẽ khiến phu nhân bị tổn thương đấy. Ngài vẫn có thể hỏi ý kiến phu nhân hoặc quan tư tế khác về những vấn đề này, tiểu nữ không hiểu biết như họ. Quan gia, nếu ngài buồn vì phu nhân giận, ngài chỉ cần dịu dàng ôm cô ấy vào lòng, cô ấy sẽ quên ngay thôi. Với con gái, Ngài chỉ cần thật lòng yêu cô ấy một chút. Cô ấy sẽ bất chấp vì ngài thôi. Và lại tiểu nữ không đủ tin tưởng để theo Ngài. Ngài cũng nên hạn chế đến đây. Nếu không, phu nhân sẽ trở thành người đáng thương.

Rồi nàng quay đi. Một lát, sau khi chắc chắn hai người kia đang nghỉ ngơi tại phòng thượng khách, nàng mới cùng Uri và Nigi đi dạo ra bờ hồ. Hôm nay trăng thanh, nàng không muốn múa, nàng chỉ đứng trên mỏm đá quen thuộc, hít những hơi thật sâu, bất chợt nàng quay lại, mạng che mặt bay lất phất theo chiều gió, nàng nở một nụ cười thật êm dịu, tựa hồ như ánh trăng, nàng nói với hai nữ nhân phía sau :” Ở đây bình yên thật, ta muốn ở đây mãi mãi.” Hai nữ nhân kia cùng cười với nàng, ba người bọn họ, đều rất yêu ốc đảo này. Chỉ một ít sau, nàng cùng họ trở về thần điện, những bước đi tựa như lướt trên cát.

Nàng không biết rằng, phía xa xa có người tóc ánh bạc, ánh mắt nâu trà, theo dõi nàng từ lúc nàng đang khuyên Menfuisu, lúc nàng từ chối, lúc nàng cười và nói muốn ở đây mãi mãi. Izumin thực chất vết thương đạn ở vai có phần khá hơn, nên muốn đến Ai Cập bắt Carol lần nữa, hẳn có nghe mật thám nói Menfuisu rất hay cải trang đến đây, hẳn thắc mắc nên theo dõi, hoàng cung Ai Cập hẳn còn đột nhập được nói chỉ một ốc đảo nhỏ này, dù biết vấn đề cấm gì đó về ốc đảo đặc biệt này của Asisu nhưng ai cản được Izumin này. Bây giờ thì hẳn đã hiểu tại sao, nếu là hẳn trước khi Carol xuất hiện, hẳn cũng nhất định rung động vì cô gái này. Nhưng giờ hẳn đã yêu Carol, nếu cô gái này dụ dỗ được Menfuisu được thì càng tốt. Carol sẽ phải đến bên hẳn thôi.

Sau khi Arista trở về, hai người kia đã bỏ đi, chỉ có một tờ giấy và một cái hộp nhỏ trên bàn. Tờ giấy là của Unasu ghi lại :” Triều đình có biến động, ta và vị thượng gia kia phải đi gấp, vội để cho nàng mấy dòng. Ta có mua cho nàng loại trầm hương mà nàng thích nhất, lấy từ cống phẩm ta được ban tặng. Ta Unasu.” Nàng cầm cái hộp chứa trầm hương lên rồi mỉm cười :” Một tên nô lệ chỉ biết bám đuôi con ranh đó như người mà cũng biết để ý đến người khác vậy sao?”

Nàng ngồi trầm ngâm, bây giờ ốc đảo của nàng cứ như nơi lui tới nghỉ dưỡng của các hoàng đế vậy. Lúc trước còn thân phận Asisu ai cũng thấy nàng là bỏ đi, bây giờ nàng không cần đến họ, họ cứ bu bám nàng là thế nào. Chẳng lẽ càng xua đuổi thì bọn người đó càng thích đến à. Cũng đúng, lúc đầu Carol phản đối Menfuisu này nọ, em nàng đã yêu Carol đấy thôi. Nhưng bây giờ nàng không muốn ai đến, nàng chỉ muốn được yên.

Arista không biết rằng, bây giờ nếu có một nhóm người phản động nào đó đánh úp vào ốc đảo, chắc chắn có thể làm bá chủ phương đông khi bắt được ba nhà cầm quyền của ba quốc gia lớn Ai Cập, Babylon và Hitaito.

Izumin lợi dụng lúc Menfuisu đi vắng, Carol lại đang đi vi hành mà bất cóc, tuy nhiên trong lúc chạy khỏi Ai Cập, vết thương hẳn chợt tái phát, hẳn phải chạy sang Babylon, không thể về nước, nhưng vì sợ Ragashu có thù với cô nên hẳn giả dạng dân thường mà đến Babylon. Izumin nhốt Carol trong căn phòng kín, cửa sổ bị lắp, ở phía tầng trên của một khu trọ. Nào ngờ Carol quá thông minh, xé một ít váy áo, cột vào thanh chắn cửa sổ, lỏng mảnh vải qua khe hở nhỏ hướng ra ngoài làm hiệu. Lại xé chăn bông qua lỗ hồng đó mà nương theo gió rải đi khắp nơi. Carol không hiểu, cô đã nói với Izumin bao nhiêu lần rằng cô chỉ yêu Menfuisu, nhưng sao hẳn không chịu nghe.

Menfuisu điên cuồng đuổi theo, nhưng vào địa phận Babylon, hẳn sợ sẽ kích động Ragashu nên chỉ mang theo một toán người giả trang đi vào. Thấy được người dân đồn nhau những dấu hiệu kì lạ kia thì biết ngay là Carol, hẳn đến đó giải cứu. Hai bên rượt đến rìa sa mạc, thì Carol giẫy giụa làm vai Izumin chảy

máu không ngừng, hấn gần như đứng không vững, Menfuisu nhân cơ hội cướp lại Carol. Cô mừng rỡ ôm lấy Menfuisu mà khóc. Menfuisu dỗ nàng an ủi, hấn rõ ràng yêu nàng, nhưng sao phút chốc nhớ lại người con gái kia, hấn cũng muốn bên cạnh cô ấy.

Izumin nhìn Menfuisu bằng ánh mắt căm thù, nhưng lực lượng không đủ để chống trả, hấn đang tính quyết chiến với Menfuisu một phen, Menfuisu cũng muốn nhân cơ hội này giết hấn. Nhưng sự việc lại xảy ra y như lần trước, quân lính Babylon lại xuất hiện, cả hai đều không muốn lộ tung tích nên đã giãn ra và chạy. Menfuisu lại thành công đưa Carol trở về Ai Cập.

Izumin phải ghé qua một ốc đảo khác trị thương, nơi đó cách Amet không xa, hấn chợt nảy ra một suy nghĩ, hấn sẽ không từ bỏ Carol đâu, hấn sẽ tập kích Amet, Menfuisu sẽ đến lo cho cô gái kia và hấn sẽ có cơ hội cướp Carol đi lần nữa, lần này hấn sẽ không để vết thương tái phát cản trở hấn như lần này nữa.

Chuyên mục giải đáp của Fia cho câu hỏi của một vài bạn hì hì, mong các bạn khác không phiền

_Mình muốn qua tác phẩm này bộc lộ những mặt khác của những nhân vật. Mình không muốn viết quá thiên vị cho một nhân vật nào đó như tác giả của bộ truyện gốc. Để truyện của mình không dài dòng, mình chỉ cho một vài nhân vật nổi bật xuất hiện, mình muốn kể đến những góc khuất của họ.

_Tuy nhiên, nam chính mình sẽ để những tình tiết thật hợp lí, nên các bạn đừng lo.

_cho bạn pukakim : Mình chọn Unasu thay vì Minuê vì Minuê mang tiếng thích Asisu từ lâu nhưng chưa bao giờ vì Asisu làm một cái gì cả, chỉ vì lòng trung thành với hoàng đế mà ngay cả một tiếng bảo vệ Asisu cũng không có, rõ ràng khi biết nàng có nguy cơ bị đẩy sang Babylon hấn vẫn chỉ biết đứng đó thụ động, nhưng Minuê vẫn sẽ xuất hiện, mình sẽ cho nhân vật này sau này nhận ra vài điều . Còn Unasu mình muốn cho biết cảm giác khi không hiểu một người mà chỉ vì yêu quý Carol mà chăm chăm căm ghét người đó, đến khi cảm giác yêu chính người đó là như thế nào.

Mình nói nhiều quá sợ các bạn không thấy truyện hay nữa, nên muốn hấp dẫn hơn các bạn theo dõi tiếp nhé. Mọi tình huống đều có thể sẽ thay đổi.

Giải đáp thắc mắc cmt của bn BubuPhan sẽ có ở chuyên mục giải đáp ở chap Cái Chết nhé

Fia cảm ơn.

16. Hiện Thân Của Nữ Thần

Hôm nay mới sáng sớm, trời đột nhiên đổ mưa, một cơn mưa rào của thiên nhiên ban tặng. Đối với ốc đảo ở rìa sa mạc như vậy, thì một cơn mưa là điều quý hiếm vô cùng. Cơn mưa là sự chúc phúc của thần linh, là một món quà vô giá đối với người dân ở đây. Có những lần cả một năm cũng chỉ có một cơn mưa, nhưng từ lần Arista đến đây nửa năm, đây là lần đầu tiên Arista thấy mưa ở Amet.

Nàng cảm thấy vô cùng hào hứng, nhắm chừng giờ này những tên phiến phúc kia sẽ không tìm đến, để chắc ăn nàng cho Nakuto và tên đội trưởng canh gác không để ai lại gần khu vực thần điện. Mọi người ai cũng đổ ra ngoài hiên để hưởng thụ cơn mưa. Nàng tìm đến một chỗ thanh bình quen thuộc của mình, là bên cạnh hồ nước. Dù nơi này chẳng có gì vui cho bằng ở chỗ mọi người, nhưng nàng vẫn cứ thích đến. Đó là nơi đầu tiên làm nàng nở nụ cười thật lòng.

Arista đứng bên cạnh hồ nước, tháo mạng che mặt và khăn trùm, đứng dưới mưa, ngửa mặt lên trời, nhắm mắt hưởng thụ, đưa gương mặt hồng hào hứng những giọt nước rơi xuống tí tách. Nàng muốn toàn thân đều được mưa chiếu cố, mặc kệ bị bệnh hay là gì. Những giọt mưa thật thần kì, chúng mát lạnh khi chạm vào làn da nóng, tựa hồ như rửa trôi tất cả mọi thứ không đẹp đẽ của nàng, cuốn đi những đau thương mà nàng phải chịu, nó rơi xuống đất mang theo những bi ai ra khỏi lòng nàng. Nàng khẽ nở một nụ cười, mắt vẫn nhắm, an tâm tận hưởng. Cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm, thật thoải mái. Nàng lại mở mắt, đưa bàn tay ra như để mưa nhỏ vào, lại cười một cách vô thức. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy có người kề bên. Vị quay mặt qua trái. Quả nhiên.

Một người đang nhìn nàng không rời, khoan đã, hẳn là Menfuisu, không, chỉ có nét giống, mái tóc đen, đôi mắt mạnh mẽ, nhưng hình như trang phục không giống, không phải người Ai Cập, chung quanh hẳn còn có vàng phát sáng gì thế kia, có lẽ là do nàng đau lòng quá nên ảo tưởng phút chốc cháng. Arista đặt một tay trước tim mình, ánh mắt dịu dàng pha chút bi ai nhìn người kia. Menfuisu, sao ta vẫn không thôi đau lòng vì người được thế. Chợt nàng thấy người kia đưa tay như muốn chạm nàng, nàng vội quay đầu bỏ đi. Vừa khi quay, những ngón tay hai bên chạm lướt qua nhau, da thịt nóng hổi giữa cơn mưa, có một luồng điện chạy dọc người nàng ngày lúc đó, Arista đi được mấy bước, rồi quay mặt lại, thật kì lạ, không hề thấy người kia đâu, cảnh vật như cũ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cũng như không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có người đến đây ngoài nàng.

Raian(Ryan) hôm nay mượn tấm phù điêu từ kho phục hồi của viện bảo tàng Cairo, lần trước hẳn nhớ khi chạm vào tấm phù điêu trước khi lên công ty, ngay khi công ty vừa cháy, hẳn trong ngọn lửa nhìn thấy Carol. Hôm nay hẳn muốn mượn phù điêu kia một chút, ắt hẳn chạm vào chỗ nào đó là có mối liên hệ với cô em gái của hắn. Vừa về nhà một lát, Raian liền lấy phù điêu ra nghiên cứu, vừa chạm vào một chút, bên ngoài trời bỗng mưa, hắn muốn ra ngoài ban công đóng cửa, nào ngờ vừa ra thì không thấy cảnh phố xá bên ngoài. Một khung cảnh thần tiên hiện ra trước mắt, một cô gái đang mỉm cười mắt nhắm như muốn tan vào từng giọt mưa, mái tóc đen nhánh được những giọt nước trong suốt làm cho huyền ảo, làn da trắng hồng như ganh đua cùng màu chiếc váy, rồi khi cô ấy đưa tay hứng mưa, đôi mắt đen lấy mi cong chớp chớp cùng nụ cười rạng rỡ, cô ấy không xinh đẹp kiêu lộng lẫy như những cô hoa hậu, nhưng đẹp một nét mong manh và thuần khiết, như một bông hoa nhỏ đang đùa với mưa. Bỗng nhiên cô ấy quay lại nhìn Ryan, trong ánh mắt thật dịu dàng nhưng phảng phất sự đau khổ, tìm hắn như ngừng đập, hắn muốn ôm cô gái bé nhỏ này mà yêu thương và bảo vệ, nâng niu và chăm sóc, hẳn có cảm giác muốn bắt chết người nào làm nàng đau lòng hoặc cho tên đó tù một gông, bất kì ai làm nàng tổn thương đều phải trả giá. Hắn vô thức đưa tay muốn kéo nàng vào lòng, nhưng rồi nàng quay đi, bỏ chạy, khi những ngón tay chạm vào nhau, hắn cũng như có một luồng điện chạy qua người. Ryan nhắm mắt một chút và đưa tay lên cảm nhận, chớp mắt mở ra một cái, những cảnh tượng như biến mất, này giờ giống như hắn đứng trước ban công và ảo tưởng. Nhưng mọi chuyện rất thật kia mà. Nàng như thật gần bỗng chốc lại thật xa.

Một lát sau khi hắn bình tĩnh lại rồi, mới có một cảm giác nàng rất quen. Đúng rồi, là Isis, từ ngày Carol mất tích, cô ấy cũng không thấy bóng dáng, lẽ nào bị bắt cóc chung chỗ với Carol. Hai người đó đã bị tấm phù điêu kia tác động gì ? Trong đầu Ryan hàng loạt suy nghĩ mông lung, nhưng từ giờ về sau, dù là ai, dám làm nàng và em gái hắn phải chịu cực như vậy, hẳn bằng mọi khả năng sẽ bắt người đó sống không yên.

Arista vừa không thấy người kia, thì trấn tĩnh, chắc không có ai đâu, do nàng mệt mỏi mà tưởng tượng trong đầu ra thôi. Lúc này, nàng nhất thời bất ngờ nhớ ra, mình đang không có mạng che mặt, tóc lại bị nước mưa làm mất màu nhuộm, trở lại màu đen thuần gốc, nếu có ai nhìn thấy, sẽ nghi nàng tám phần là Asisu, cũng may mà không có trang điểm như hồi trong cung. Vì vậy nhận ra có người, nàng mới bỏ chạy, nhưng chợt nhớ Nakuto đang canh chừng, hai tên hoàng đế kia đang thượng triều, làm gì có thời gian đến đây. Quay lại nhìn không thấy người kia, nàng mới an tâm một chút, liền vội quay về, mất cả hứng đón mưa. Trên đường trở về, nàng chợt nhớ lại, hẳn rất quen. Hình như, hình như, hình như là anh trai con trộm mộ. Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra thế, tấm phù điêu, tấm phù điêu !

Vừa về đến thần điện, nàng vội vàng vào mật thất, thấy tấm phù điêu vẫn an toàn ở đấy, nàng mới yên tâm. Chắc do ảnh hưởng lời nguyện còn đôi chút chưa triệt để, không sao đâu, lần sau cẩn thận hơn là được. Dù sao là gia đình Rido chịu lời nguyện, không phải nàng. Sau đó, Arista lau khô người, đeo mạng che mặt, nhuộm lại tóc, mang váy áo khô và thần nhiên đi ra ngoài. Vẫn nên ở cùng nhiều người cho an toàn.

Cơn mưa giờ đây đã tạnh, mọi người lại rủ nhau ăn mừng tổ chức lễ hội. Đối với những cư dân sống ở sa mạc mà nói, cơn mưa quý giá hơn bất cứ thứ gì. Họ hồ hởi vì sắp tới sẽ buôn thương và thu hoạch nông nghiệp được thuận lợi, phát triển. Arista sang bên nhà bà Nora, cả gia đình họ đang chuẩn bị lễ vật tạ ơn thần linh, cùng vô số thức ăn cho gian thực phẩm trong buổi hội tối nay. Nàng vừa bước vào thì mọi người đã ca ngợi :” Arista, con quả thật cầu thần linh ứng nghiệm, mang đến điều tuyệt vời cho ốc đảo này, cả năm nhiều khi không có lấy một giọt mưa, bây giờ con đến, chưa đầy nửa năm đã có mưa xuống, lại là cơn mưa rào mấy canh giờ liền, thật là phúc.” Nàng chỉ biết cười :”Mọi người sống tốt nên được thần linh ban ơn đó chứ, cảm ơn các vị thần đã luôn nhìn đến chúng ta.”

Buổi tối hôm đó, lễ hội náo nhiệt hơn thường ngày, Arista thì xin phép ở thần điện tạ ơn, chỉ đi tham gia một chút ban đầu, nói vậy thôi chứ nàng đã được Naomi dẫn đi ăn uống một lúc mới cho về. Nàng bị ám ảnh những gì diễn ra sáng nay, nên đang rối trong lòng, tâm trạng vui vẻ sáng nay bị tụt xuống con số 0. Vừa đứng ngay trước cửa thần điện, bỗng nghe có tiếng bước chân, dù rằng tiếng vang lên rất nhỏ, phía dưới là tiếng kèn trống nhạc inh ỏi, tuy vậy theo thói quen hay bản năng sống dưới sự cảnh giác cao trong cung, nàng biết được là chuyện bình thường. Vội mở cửa thần điện, nhưng bất an dâng trào, nàng vội quay lại, một toán người áo đen vây đến, nàng hoảng sợ đẩy cửa thần điện, nhưng một tên đã lao ra ngăn cản, hắt hắt nàng xuống đất.

Chết tiệt, bây giờ nàng không ở trong cung, cũng không có nắm quyền lực, cũng cứ bị ám sát là thế nào? Arista trước giờ rất dù rất kiên cường với những âm mưu, nhưng trong hoàng cung còn biết mà cảnh giác, ở đây nàng không ngờ cũng có người muốn bắt mình, nàng còn là tư tế, chẳng ai ở đây muốn xúc phạm thần linh cả. Nàng muốn yên bình, mà cũng có người đuổi bắt ở tận đây bằng được thế này, thật là.

Nàng bây giờ không có binh lính kêu cứu, lúc này Nakuto và nhóm linh canh đã vui lễ hội, vả lại nơi cổng cũng cách thần điện một khoảng xa, có kêu cũng không kịp. Một mình nàng chống chọi, nàng chạy về phía hành lang, cố tìm cách lách vòng để kêu cứu, nhưng mà nàng không biết đánh nhau, không dùng vũ khí, chỉ có chạy và né. Một tên lao đến chặn đầu, những tên khác bọc hậu, nàng bèn lách qua phải nhưng bọn chúng quá nhanh, một tên hình như có vẻ cầm đầu ra lệnh, những tên khác vây nàng thành vòng tròn. Thoát làm sao bây giờ. Arista chợt thấy bọn chúng không có ý định giết nàng, hình như chỉ muốn vờn và bắt nàng, vì trừ một tên, không ai còn lại cầm kiếm, hay là cứ xông ra đại. Chợt Nigi từ đâu xông vào một phía, cào toán loạn xạ, Arista nhanh chóng lợi dụng sự phân tán của bọn chúng, vội chạy thoát ra ngoài kêu cứu, nhưng rồi một tên chạy đua với nàng, hai tên nữa phóng người như bay lên phía trước, bỗng hai tay nàng bị kéo ngược lại, khoá chặt, thanh kiếm chìa vào cổ nàng : “Cô gái, chúng ta sẽ không giết cô, mong cô hợp tác.”

Arista biết mình không thoát, nhưng cũng sẽ tạm thời không bị giết, vội lén tháo vòng tay ném bên cạnh Nigi đang ngất xỉu :” Xin tha cho cô ấy, đừng làm việc ác trước mặt thần linh.” Bọn chúng cười khẩy rồi tha cho Nigi, áp tải nàng rời đi. Nếu người trong điện thấy Nigi ngất xỉu bên cạnh có vòng tay của nàng, ắt họ sẽ biết nàng có chuyện, bọn người áo đen này sẽ không giữ được nàng lâu đâu.

Rất may bọn chúng không tháo mạng che mặt của nàng, vì sợ không nhanh sẽ bị phát hiện. Bọn chúng đưa nàng lên ngựa, đến một khu trọ khá xa Amet, nhưng cũng là rìa sa mạc, nàng bị bịt mắt nên không biết đường, chỉ biết họ đi gần cả đêm. Rồi họ nhốt nàng trong một căn phòng kín, chặn đậy rất đầy đủ, nàng bị trói vút trên giường. Nàng bị những dây trói cuốn vòng từ vai xuống đến tận thắt lưng, nếu như chỉ trói hai tay, nàng đã có thể thuận lợi lấy con dao bạc ngay chân cắt dây và chạy trốn rồi, thôi nhẩn nhện một lát, kiếm cách vậy, tên chủ mưu thế nào cũng đến gặp nàng cho xem.

Izumin vốn dĩ muốn bắt nàng, dụ Menfuisu đến, bắt tên hoàng đế ấy, ép Carol cùng hắn về Hitaito, cam tâm tình nguyện làm hoàng phi của hắn. Bắt được cô tư tế, coi như bước đầu thành công.

Đúng như nàng dự đoán, một lát sau, có một tên cũng choàng áo đen, nhưng hắn là kẻ cầm đầu vì vải áo của hắn thuộc thượng hạng. Tên này đứng ngoài cửa quan sát nàng, một lúc rồi mới lên tiếng : ” Xin chào cô tư tế, tôi là hoàng tử Hitaito, lần này đành phải lợi dụng cô để tên quan nhân kia sắp bẫy. Nhân tiện nói cho cô biết tên quan nhân kia chính là hoàng đế Ai Cập Menfuisu.” Nàng nghe rồi chỉ cười khẩy, ra tên bắt nàng lần này là Izumin. Hắn thấy lạ :” Cô đã sớm biết thân phận thật của hắn ta.”

Trên người người đó có sử dụng một loại lưu hương chỉ có hoàng gia mới có. Amet rất nhiều quan nhân và thương gia qua lại, nhưng không ai sử dụng lưu hương như hắn. Vả lại, ngựa của hắn là ngựa chiến hoàng gia.

Arista sợ phát khiếp, nếu tên kia biết thân phận thật của nàng, sẽ trả thù chuyện hắn từng bị nàng bắt giam, thêm chuyện của Carol, sẽ không ngần ngại mà giết nàng mất. Bên cạnh đó, Izumin một phen kinh ngạc, rõ ràng nàng biết được thân phận thật của hắn, biết hắn yêu thích nàng, vậy mà nàng vẫn không nhận lời đến Têbê, nàng không ham mê quyền lực, thật giống Carol, nàng cũng lại thật nhạy bén và thông minh. Izumin hắn cũng có nghe nàng nói chuyện với Menfuisu, vô cùng thích thú với lối đối đáp của nàng,

hắn muốn kích động nàng một chút :” Vậy cô đang quyến rũ hoàng đế Ai Cập sao ?” kèm theo một nụ cười mỉa mai.

_ Đến nữ hoàng Asisu còn bị Menfuisu không nghĩ tình nghĩa chị em muốn giết chết, tôi thì là gì? Phận hèn mọn này đâu dám. - Nàng kèm theo nụ cười mỉa mai, nhưng là mỉa mai Izumin.

_Bởi vì Asisu, cô ta quá độc ác, ham mê quyền lực, phản bội Ai Cập nên mới bị như thế. Cô ta xứng đáng bị vậy.

_Nữ hoàng Asisu yêu hoàng đế Menfuisu nên mới hận thù muốn giết chết cô gái sông Nile đúng chứ. Hoàng tử, Ngài chẳng phải cũng yêu cô gái sông Nile nên muốn giết chết và căm thù Menfuisu rồi còn gì. Nữ hoàng đam mê vương quyền, Ngài cũng chẳng phải luôn muốn lên ngôi vàng đó sao? Hoàng tử cũng giống như nữ hoàng thôi, Ngài đang tự vả vào mặt mình đấy à.

Izumin tức điên lên, cầm kiếm chĩa vào Arista :” Người thì hiểu được ta bao nhiêu? Người thì biết Asisu được bao nhiêu mà dám nói.”

_Tiểu nữ làm sao hiểu được Ngài. Tiểu nữ chỉ biết, nữ hoàng Asisu có hôn ước với hoàng đế từ trước, sau đó có cô gái sông Nile đến, làm hoàng đế yêu, từ bỏ hôn ước, nữ hoàng vì căm hận mới muốn giết cô ấy. Còn Ngài, Ngài yêu cô gái sông Nile khi cô ấy đã là hoàng phi Ai Cập, Ngài liền không màng muốn chiếm cô ấy, muốn giết hoàng đế Ai Cập để đoạt lấy. Giành lại hôn phu và cướp vợ, ai hèn hạ hơn?

Lúc này cơn tức Izumin đang dâng cao, hắn vẫn cố kìm chế, sẵn tới kẻ kiểm sát cổ nàng :” Nhưng Menfuisu căn bản không yêu người đàn bà đó.”

_Vậy thì hoàng phi Carol cũng đâu có yêu Ngài.

_Nhưng ta yêu nàng ấy thật lòng.

_Vậy Ngài nghĩ nữ hoàng không yêu hoàng đế?

_Người đang sỉ nhục ta.

Thấy giọng hắn gầm gừ, nàng có chút sợ hãi, nhắm mắt lại, nép vào góc tường, run run nói : “Nữ hoàng Asisu là chủ nhân của hòn đảo tôi sống, Hoàng tử đang sỉ nhục người đó, không cần biết chủ nhân tốt hay xấu, bản thân người gia nô mà đi nói xấu chủ nhân, ắt hẳn cũng tự chứng minh gia nô ấy không ra gì, tôi không muốn tự ném trứng thối vào mình.”

Izumin nghe xong bắt đầu dịu đi, rút thanh kiếm lại, quay mặt đi ra ngoài, dừng trước cửa một lúc :” Menfuisu nhất định sẽ đến đây cứu người, rồi hắn sẽ rơi vào bẫy của ta, đây là Ai Cập, hắn sẽ ý lại mà mắc bẫy thôi.”

_Hoàng tử nghĩ hoàng đế sẽ tới vì một tư tế nhỏ bé như tôi. Hoàng đế chắc chắn sẽ không đến. Thật là biết tưởng tượng.

_Vậy nếu ta tung tin đồn ra khắp thì sao? Hắn không vì yêu thích, cũng sẽ vì danh dự mà đến cứu người. Vì Amet vẫn thuộc quyền của Ai Cập, cô còn là một tư tế, để người nước khác cướp bóc vậy mà không dám chống trả, thật rất mất danh.

_Hoàng tử sẽ không làm vậy. Vì như thế chẳng phải công khai cho mọi người biết Hitaito là bất chấp mọi âm mưu mà khiêu khích gây chiến tranh không? Như vậy chỉ làm mất danh dự của hoàng đế. Nếu người dám làm, Menfuisu sẽ chẳng việc gì mà không thí mạng tôi để có cơ chính đáng tấn công ngược lại Hitaito. Còn như tôi thấy, Ngài sẽ chỉ mật báo đủ để Menfuisu biết, như vậy hoàng đế chẳng phải việc gì sợ mất danh dự mà đến đây.

_Hắn nhất định sẽ chủ quan và rơi vào bẫy của ta, càng ở Ai Cập, hắn càng nghĩ ở nhà thì càng an toàn. Hắn sẽ phải trả món nợ thôi.

_Hoàng tử nghĩ rằng Ngài sẽ đến mà không có chuẩn bị gì ư. Nếu trong nhà mình có kẻ làm loạn, ắt bản thân mình cũng tự biết kẻ đó đã chuẩn bị đầy đủ mới tự tin như thế.

_Nếu hắn không đến ta sẽ giết người.

—Vậy thì xin mời, tôi còn tưởng tôi sẽ chết sớm hơn thế cơ.

Dù gì nàng cũng sẽ chết, Menfuisu chắc chắn không đến đây. Chết trước cho đỡ đau lòng. Từ lúc từ bỏ thân phận Asisu, nàng cái gì cũng sợ, cái duy nhất là không sợ chết. Izumin không nói nữa, nhàn nhạt đi ra, hần nghĩ, nữ nhân này, thật là thú vị, lời nàng nói hần quả thật muốn giết nàng, nhưng mà những câu đó, có phần không sai. Hôm sau, nàng tỏ vẻ rất ngoan ngoãn không hề muốn trốn chạy, để hần lơ là. Sáng nay lúc ăn cơm, nàng chỉ còn bị trói hai tay, bên ngoài người canh giữ rất gắt gao. Chập tối, Arista với tay xuống lấy con dao bạc ngay chân, cắt dây trói. Vật bất li thân này, luôn luôn hữu dụng. Đợi gần đêm khuya, nàng bắt đầu hành động, nàng gỡ nền ra khỏi giá, đặt mấy miếng vải lên giá nền rồi đốt.

Phòng dù kín cách mấy, vẫn sẽ có kẽ hở, khói có thể thoát ra bên ngoài trở thành báo động, còn cơ may có người cứu, còn nếu khói ngập phòng, Izumin sẽ phá cửa bước vào, khói sẽ hỗn loạn, nàng nhân cơ hội có thể trốn ra tự cứu sống. Hoàng tử à, ta không ngại nếu người bị ngất trong khói đâu. Arista hun khói trên một giá đỡ nền như vậy, chính vì không muốn lửa bén vào vải hoặc lan ra, chỉ cần có khói, lần này không phải nàng tự thiêu giả như trước. Một lúc sau, khói ngập khắp phòng và đang không ngừng lan ra.

Arista vội lấy một cái khăn trong góc phòng, choàng lên che kín tóc và người như mọi khi, rồi đang lúc đứng dậy, nàng cảm thấy choáng váng. Chết tiệt, nàng quên mất cái mạng che mặt đang làm nàng càng ngộp khí hơn, vì sống còn, hy vọng tháo mạng che mặt ra cũng sẽ không ai phát hiện. Cầu nữ thần Iris. Vừa khó khăn khéo nút thắt mạng che, khăn che vừa rớt xuống, cũng là lúc Izumin tiến vào, nàng vừa kịp lấy một tay, níu khăn choàng che nửa mặt, ho khan liên tục, nàng biết mình hun hơi quá tay rồi. Izumin đi vào, cũng không khỏi ngộp khí, làn khí trắng xoá, vài hơi lại đen ngịt. Hần tiến đến gần nàng, cầm lấy một tay của nàng, kéo nàng ra. Arista không chịu thua, thôi rồi, tự mình làm khó mình đây mà, nàng vội vung tay, thả thân rớt xuống sàn, dùng sức níu lại, giằng co với hần, nhưng lực không đủ. Cứ thế hai bóng đen đầu nhau trong phòng đầy khói trắng và đen.

Đang lúc Izum nắm một khuỷu tay của nàng, thì bỗng một tiếng nổ lớn phát ra, trong đám khí có một người đàn ông, trông hình dáng giống như người trước đây mà hần gặp khi đang bắt Carol, hình như nàng gọi hần là anh trai. Raian vừa bắn một viên đạn, thì, Raian là tay thiện hay, hay ăn may mà viên đạn mới bắn trúng vào viên đạn cũ còn đang trên vai Izumin, làm hai viên đạn bật nhau ra khỏi vai hần. Hần bỗng cảm thấy vai mình đau khôn cùng, nhưng nhẹ nhõm là thường, không còn cái vật nhỏ nặng gì đó trong vai như trước, máu chảy ra như suối. Arista hoảng hốt nhìn trân trân người đàn ông kia, nhưng nàng biết thứ kia là gì, là súng, có một lần cô đã nhìn thấy ở dinh thự Rido, tên kia đúng là tên hôm trời mưa, hần quả thật là anh trai Carol, nhưng tên đó vốn lúc trước luôn cảnh giác mình, sao bây giờ cứu mình, nguy to rồi. Raian vội vã nhìn Arista lên tiếng :” Isis, cô có sao không.” Rồi bỗng nhiên người đàn ông đó như bóng đen bị kéo đi, biến mất, căn phòng im lặng như tờ. Izumin mặt mày sắp ngã quỵ, cố nhìn nàng rồi thở dốc nói :” Nàng cũng là con gái nữ thần giống Carol.”

Raian(Ryan) sau khi gặp nàng hôm trời mưa, hần điên cuồng muốn gặp lại nàng lần nữa, trong lòng cảm giác lo âu, hần không hiểu bản thân sao lại như vậy. Ryan sau khi từ công ty về, đã về phòng cảm tâm phù điều mà đụng chạm khắp nơi, hy vọng kỳ tích hôm đó lại đến. Đó không phải ảo mộng. Ryan không biết rằng, hai lần trước, do hần sơ ý, chạm nhẹ làm dịch chuyển một mảnh vỡ nhỏ của tấm phù điều nhích ra ngoài không ăn khớp với miếng kia. Hần chạm hàng chục lần vẫn không có gì thay đổi. Hần đưa tay lên thái dương rồi xoa xoa, vô tình thả tay văng trúng một miếng làm dịch ra một chút. Đột nhiên Ryan thấy phòng đầy khói, hần hoảng hốt, tìm cửa ra thì thấy nàng, đang dùng khăn che, nhưng trong lúc giằng co có mấy lần thả tay, hần thấy mặt liền biết là nàng. Không cần biết tên kia là ai, hần với lấy súng, bắn vào bả vai tên đó, hần thấy nàng lo sợ, hình như nàng bị tên kia ức hiếp, hần chỉ muốn bảo vệ nàng, vậy thôi. Lúc sau khi tên kia máu chảy, hần thấy rõ mặt hơn, nhận ra tên kia cũng chính là cái tên bắt Carol em hần, hần liền quay sang với tay muốn ôm cô gái kia về phía mình và bảo vệ, nhưng mọi người bên ngoài nghe tiếng súng nổ, chạy vào thấy khói liền ôm hần, khung cảnh trước mặt mờ nhạt dần. Rồi khói biến mất, hần không thấy vết đạn, biết đây là sự thật. Raian trầm nghĩ, chắc chắn tên đó đã yểm bùa lên phù điều và bắt nàng cùng Carol. Tên khôn khiếp, hần sẽ tìm ra và giết tên đó.

Arista cũng đang yếu dần vì hoạt động trong khói quá lâu, nàng biết mọi người sẽ xông vào, vội quơ quào kiếm lại mạng che mặt rồi đeo lại vào, chẳng nào cũng không ra được, chết cũng tốt. Nàng bắt đầu khuy dần.

Bên ngoài, Menfuisu cùng Unasu, Minuê và đoàn người từ xa, thấy một bóng đen trên cửa sổ, đưa cánh tay và bàn tay kì lạ lên, rồi từ bàn tay lạ đó phát ra một tia sáng kèm một tiếng nổ, một trong hai bóng đen đối diện bị ngã bật ra, Menfuisu đã lo lắng đó là nàng, nhưng khi vừa tới nơi, nghe có tiếng của người lạ, chắc chắn không phải của Izumin, kêu nàng rằng Iris gì đó. Bước vào trong, Menfuisu liên phá cửa tìm nàng, hấn cùng Unasu và mọi người không thấy người kia đâu, chỉ có khói, không có dấu hiệu đột nhập phá cửa, cũng không thể đi ra từ cửa chính, vì hấn đang chặn ở đó. Unasu và Menfuisu thấy nàng một nửa đang khụy dưới đất, một nửa đang cố gấn gượng dậy, Unasu nhanh chân hơn liền ôm bế nàng ra khỏi đó, bọn thuộc hạ của Izumin cũng chạy vội vào và dìu Izumin ra.

Vừa ra khỏi căn phòng, Menfuisu liền tiến đến hôn tay nàng, trân trọng nhìn nàng, rồi nói :“Nàng là con gái của nữ thần Iris thật rồi, không nàng là hiện thân của nữ thần Iris.” Mọi người ở đó ai cũng chứng kiến sự việc, cho rằng thần linh đã phái người xuống giúp con gái của Người. Izumin lúc này dù vết thương nặng, cố giương mắt nhìn nàng, nàng cũng như Carol, là viên ngọc quý trên mọi viên ngọc, sao hấn không nhận ra nàng là con gái thần linh sớm hơn, hấn sẽ bắt nàng về mà không làm mỗi như thế, sao hấn lại xúc phạm thần linh thế kia. Minuê cùng bọn lính đi theo liền quỳ phục xuống chân nàng, như hồi nàng vẫn còn là nữ hoàng. Arista cười khẩy tự mỉa mai mình, rồi nói :” Ta không phải thần linh hay quý tộc gì, các người đừng làm vậy.” Nàng không muốn giả danh thần linh, như con Carol kia.

Unasu lúc này vẫn bế nàng, hấn nhìn nàng lòng đau xót, Hấn thầm cảm ơn thần linh đã bảo vệ con gái Người, hấn thì thầm :” Xin lỗi, ta đã không thể bảo vệ được nàng.” Menfuisu muốn bế nàng, nhưng hấn do dự rồi cũng để Menfuisu bế, nàng bây giờ mệt lả, chỉ muốn yên thân một chút, liền nhắm mắt để ai muốn làm gì thì làm. Nàng nhớ đến người bạn kia, chưa từng có ai cứu nàng từ trong lúc nàng nguy hiểm nhất, như người đó. Nhưng hấn lại là anh trai của người trộm mộ.

Unasu lỡ mờ thấy hoàng đế có vẻ thích Arista, nhưng hấn tin với tính cách hoàng đế, chỉ yêu mình hoàng phi, nên hấn mở lời trước với hoàng phi, nói tốt cho nàng thì không phải, hấn chỉ nói đúng sự thật những gì về nàng. Lệnh bà rất hảo cảm với cô gái này, lại thấy Unasu thích nên Carol rất muốn gặp mặt. Nào ngờ hôm sau nghe tin mật rằng cô gái này bị bắt, Menfuisu nóng ruột muốn đi cứu, lấy cớ nói Carol hấn sẽ đi, ai dè nàng không do dự còn khuyến khích hấn. Vì cho rằng dù Unasu với chồng mình là chủ tớ nhưng trong lòng như anh em, Unasu có ơn với cô, nên Menfuisu đi giúp mới phải đạo lý. Menfuisu muốn chần ăn, còn dẫn theo Minuê và một số quân lính tinh nhuệ. Unasu, không cần nói cũng nóng lòng gấp gấp mà đi.

Hai bên vừa ra ra thở một chút, thì liền lao vào đánh nhau, đây là địa phận Ai Cập, Izumin, người chết chắc rồi. Menfuisu đưa nàng sang cho Unasu và Minuê bảo vệ, đích thân muốn giết chết tên hoàng tử kia, tên đó cũng đang bị thương nặng, rất dễ dàng thôi. Izumin bây giờ vết thương chảy máu thấm ướt cả nửa bên áo, rất nhiều, hấn cố giữ mình tỉnh táo. Bỗng từ đâu Ruka chạy đến, thấy chủ mình gặp nguy thì cố đánh lạc hướng cho họ chạy vào sa mạc, rồi cản Menfuisu đuổi theo :” Bệ hạ, phía trước có bẫy.” Menfuisu còn đang hăng máu, muốn bắt chấp đuổi tiếp. Arista vội níu tay lại, tỏ ý gạt đầu đồng tình với Ruka, hấn mới thôi. Ruka thở phào, thầm cảm ơn cô gái kia.

Nàng biết Izumin bị bắn rất nặng, dù sao cũng coi như trả món nợ bắt giam hấn trước kia. Lần sau gặp, nàng nhất định sẽ không giúp. Mitamun nàng còn động thủ rồi kia kìa, Izumin mà nàng ngại ngần sao. Nhưng Izumin rất giống Asisu, chẳng phải vậy sao, nàng hoàn toàn có một tia cảm thông với hấn.

Izumin cùng đám người bỏ chạy sang một ốc đảo gần Assyria, phải trị thương cho hoàng tử trước đã.

Ai Cập cùng Hitaito chính thức tuyên chiến.

Từ giờ mọi thắc mắc của mọi người phản hồi, Fia sẽ giải thích trong chuyên mục giải đáp thắc mắc cuối mỗi chap nhé.

Fia thân chào.

17. Đến Kinh Thành

Sau khi cứu được Arista, Menfuisu cùng đoàn người muốn đưa nàng về Têbê để bảo vệ, nhưng nàng kiên quyết muốn trở lại Amet. Không còn cách nào khác, Menfuisu chia cắt cử Unasu cùng Minuê và một vài tên lính ở lại bảo vệ nàng, còn mình cùng những người còn lại phải về cung điện gấp. Hắn muốn đón nàng, quang minh chính đại, hắn muốn rước nữ thần vào chính điện, hắn vừa mừng vừa thâm cảm tạ thần linh đã qua ưu ái Ai Cập như vậy. Menfuisu đều muốn có cả hai nữ thần kề bên.

Vừa đến Amet, mọi người đã ùa ra lo cho nàng. Cả người dân nơi đây nữa, họ quỳ cúi rạp mình trước nữ thần. Sự kiện hôm đó nhiều người chứng kiến, một truyền mười, mười lại truyền trăm. Nhưng không cần nàng là hiện thân của nữ thần gì cả, trước đây nàng rất hay giúp đỡ họ cầu xin thần linh, những lời khuyên hữu ích, ai cũng sẵn quý mến nàng rồi. Có điều nàng không phải người hay nói, dễ thân thiện, mang phong thái của người tôn quý, nên bây giờ xảy ra sự tình này, họ càng tin và tôn thờ nàng. Arista thấy Uri, Narati, Nigi và bọn người Nakuto thì mừng muốn khóc. Bọn họ buổi sáng phát hiện nàng bị bắt cóc, đã điên cuồng đi tìm kiếm. Nàng cảm thấy tim mình tràn ngập cảm giác ấm áp.

Arista sau ba ngày mệt mỏi, cuối cùng cũng được an tâm mà nghỉ ngơi. Nàng liền lệnh ngầm cho căn phòng cẩn mật, đi vào mật thất, thận trọng thay khăn che đã ám đầy bụi khói, thở một hơi thật thoải mái, rồi sau khi nhuộm lại tóc vàng hoàng, nàng mới bước ra khỏi đó và an tâm lui về phòng. Nàng mệt mỏi, nhưng không ngủ được, nàng suy nghĩ về tất cả mọi chuyện xảy ra mấy hôm nay.

Nàng hận bọn người kia không hiểu nàng mà xâm ngôn độc ác với nàng. Nhưng hình như chính nàng cũng chưa bao giờ chịu hiểu bọn họ.

“Người nghĩ Menfuisu yêu bà ta?”

Menfuisu trước khi gặp Carol, đã từng bao giờ yêu thương nàng thật sự, chỉ trong một phút giây thôi không nhỉ? Nàng đã bao giờ hỏi hắn cần gì chưa? Hay nàng tự cho là mình luôn hiểu hắn. Còn Ragashu dù lợi dụng nàng, khi biết nàng bị Ai Cập ruồng bỏ, nhưng hắn vẫn để nàng làm hoàng phi, vẫn muốn nàng sinh người thừa kế cho hắn. Hắn không yêu nàng, nhưng sau khi nàng phóng dao vào hắn khi thấy hắn cùng Carol trong một buổi nghi lễ tắm rửa lúc trước, hắn không hề có ý nạt thêm phi tần, dù rằng hắn đã có cơ không cần đối xử tốt với nàng. Trong hậu cung của hắn, không có lấy một phi tần mỹ nữ nào khác, chỉ có nàng là hoàng hậu. Dù hắn cưới Asisu, nhưng nàng không yêu hắn. Ragashu quả thật đáng thương, ngoài việc đối mặt với triều thần, hậu cung cũng không có lấy một ai yêu hắn thật lòng. Thật giống nàng.

Nhưng mà nàng thật không ngờ, Menfuisu lại đến. Đến vì sợ mất danh dự, đến vì muốn giết tên hoàng tử kia đã xâm phạm Ai Cập, đến vì tên kia là đối thủ muốn cướp Carol khỏi hắn, hay hắn đến vì nàng? Menfuisu, người quả là biết cách làm người khác đau lòng.

Còn tên Raian kia, hắn cứu nàng chắc chỉ vì muốn hỏi tin tức Carol. Đáng lý nàng muốn giết hắn, nhưng bây giờ lại nợ hắn một lần cứu giúp. Dù nàng một khi đã ra tay rất độc ác, nhưng chuyện ơn nghĩa, nàng cũng biết chứ. Arista thật đau đầu. Hay là tha mạng cho Carol nhỉ, coi như trả ơn hắn, cũng là buông tha cho chính mình. Không, con trộm mộ đó, không thể tha thứ. Nên tha hay là không đây.

“Con gái, đừng để thù hận biến con thành kẻ đáng sợ.”

“Isis, cô có sao không.”

“Arista, em gái, em như hiện thân của nữ thần, chắc chắn sẽ được nhiều người yêu thương lắm đấy”

“Noami ta nhất định sẽ luôn chăm sóc em.”

“Xin lỗi, ta đã không bảo vệ được nàng.”

“Tình yêu là thứ kì diệu, con bị tổn thương một lần, không có nghĩa là con không thể yêu được nữa.”

“Em gái, mọi cô gái đều xứng đáng được yêu, dù họ có là người như thế nào đi chăng nữa.”

” Asisu là một người đàn bà độc ác, tham lam quyền lực.”

“Vợ tôi là một người xinh đẹp và kiêu ngạo.”

“Nữ hoàng Asisu đã cứu mạng chúng thần lúc đó, già này chăm người từ bé, làm sao không yêu thương người.”

“Ari nguyện theo người.”

“Nơi đây thật bình yên, ta muốn ở đây mãi mãi.”

“Ta có mua rượu nho thượng hạng cho con đây, có tên nào dám bắt nạt tư tế của ta không, ta xử hần?”

“Tư tế, ăn món này đi, tư tế phải giữ gìn sức khỏe đấy nhé.”

Được rồi, đủ rồi. Buông tha cho bản thân thôi. Carol, người ảnh hưởng đến đời sống của ta quá nhiều rồi. Từ giờ, ta không cho phép người ám ảnh đến ta một phút giây nào nữa, biến ra khỏi cuộc đời của ta. Người hãy cứ sống cuộc sống của người, ta sẽ không giết người, nhưng ta vẫn hận người.

Menfuisu vừa về đến hoàng cung, liền thiết triều ngay để bàn nghị sự về chiến tranh. Hần muốn đưa Arista về cung để bảo vệ. Gần như quần thần và nhân dân Ai Cập đều biết sự kiện chấn động mấy ngày qua. Hoàng đế, trọng thần, mọi người dân ở đó chứng kiến, chắc chắn là sự thật. Bọn nô lệ lại nghe nói nhờ nàng khuyên giải, mà bọn họ mới được khá lên như vậy. Cư dân ở đảo Amet nhỏ bé kia lại không hề nghèo khổ, kinh tế phát triển nở rộ. Thân thể nàng lại rất thần bí như cô gái sông Nile. Lại không ham mê quyền lực, từng từ chối được về chính điện làm tư tế, sống thanh nhàn. Ai nấy đều yêu quý vị nữ thần này. Thầm cảm ơn thần linh đã quá ưu ái cho Ai Cập. Hai vị nữ thần, sẽ luôn phù hộ cho họ

Menfuisu chưa kịp mở lời, thì Carol đã hào hứng muốn được đón cô gái kia về cung. Cô nghĩ nàng thật tốt bụng, góp phần giúp đỡ vào những chính sách cải tổ của cô, Unasu lại yêu mến nàng, Menfuisu cũng được nàng giúp đỡ, nàng ta lại không ham mê vinh hoa phú quý. Sự kiện kia cho thấy, biết chăng nàng là hiện thân thần linh thật sự, hoặc giả như nàng cũng đến từ tương lai như cô, thì cô sẽ có bạn, thật là hay biết mấy. Nàng không chịu về Têbê ắt hẳn là rất yêu thương nơi đó, sống tình cảm sâu nặng. Cũng giống cô không muốn rời khỏi Ai Cập này bao giờ. Carol thật thấy có hảo cảm dù chưa gặp mặt. Khi nàng về đến cung, cô sẽ tiếp đãi như người nhà. Nếu nàng ấy cũng thương Unasu thì hay quá. Nhưng thân phận cách biệt, không biết nàng ấy có yêu thương ai chưa?

Arista vẫn kiên quyết từ chối. Cuối cùng, để nàng chịu về Têbê, Menfuisu cùng các quan đều thống nhất di dời mọi người trong ốc đảo về kinh thành cùng nàng để di tản trước khi quân địch đánh vào. Arista nghe xong, đang trầm ngâm suy nghĩ, dĩ nhiên cư dân đảo nơi đây nếu nàng đi họ mới chịu dời đi. Nếu chuyện nàng là nữ thần lan xa, ắt hẳn các tên hoàng đế nước khác sẽ phải né nơi này ra không dám xâm phạm mới đúng. Tuy nhiên, biết Carol là nữ thần, bọn họ lại càng đánh chiếm dữ dội hơn đấy thôi. Thậm chí cô ta mới là nguyên nhân gây ra ngôi nổ cho chiến tranh.

Arista trước đây chỉ ở trong cung, chưa ra chiến trường, không bàn chiến sự, chưa thấy cảnh máu đổ đầu rơi nơi tham chiến, luôn có người bảo vệ nên xem chiến tranh là chuyện thường. Từ khi đến đây, hiểu rõ cuộc sống của người dân, nàng mới thấy chiến tranh thật đáng sợ. Nàng không dám nghĩ đến cảnh gia đình bà Nora phải chạy giặc loạn, đồ đạc bị mất, ông Nora và một số trai trong làng cũng bị điều đi quân dịch, rồi một trong họ ngã xuống, Naomi bị bắt đi. Thật khủng khiếp. Các bậc quyền quý luôn muốn chiến đấu vì danh tiếng, nhưng người dân lại vô cùng sợ chiến tranh. Nàng không muốn nó xảy ra. Đang suy nghĩ, chợt Naomi chạy vào, ánh mắt lo sợ :” Arista, sẽ xảy ra chiến tranh sao?” Nàng quay lại, ánh mắt dịu dàng, nắm lấy tay Naomi an ủi :” Không sao đâu, không sao đâu mà.”

Dù sao mật báo của Nakuto có nói, Nebanon đang có động tĩnh. Ừ, bên ngoài chiến loạn, Menfuisu sẽ phải thân chinh tham chiến, không chỉ Hitaito mà Babylon cùng Assyria cũng bắt đầu rục rịch rồi, chắc chắn tên nô lệ kia sẽ kết hợp ra tay với Menfuisu trước rồi trong ứng ngoại hợp. Hoặc để Menfuisu chết trên chiến trường, hoặc xử trước đó. Nhưng nếu Menfuisu ra tiền tuyến, Nebanon chắc cũng phải theo tham chiến, hẳn sẽ không muốn ra trận, nên khả năng cao sẽ hạ sát Menfuisu trước. Nếu Menfuisu nguy hiểm, nàng cũng phải về kinh thành một chuyến. Đành vậy, cũng vì dân cư ở đây, nhất là gia đình bà Nora phải an toàn. Nàng quay đầu lại gạt một cái đồng ý. Menfuisu cùng Unasu mừng rỡ, chuẩn bị đón nàng đến Têbê.

Đoàn người trong thần điện của nàng xuất phát sau cùng. Arista thực muốn đi chung với gia đình bà Nora nhưng mà phải sắp xếp mọi chuyện còn lại và những đồ bảo mật khác nên đành đi sau. Mọi người được

hoàng đế sắp xếp an bài rất chu đáo. Đoàn người của nàng chập trưa thì đến nơi, nàng phải vào cung diện kiến mọi người để được xếp nơi ở mới. Trên đường đến hoàng cung, người dân đổ xô ra nghênh tiếp nàng, muốn thấy dung nhan của nàng.

“Xin người ban phúc.”

“Thần linh thật ưu ái Ai Cập chúng ta, không chỉ có hoàng phi, mà còn có Người.”

Arista ngồi trong xe ngựa hoàng gia, dưới mạng che môi nàng nhếch lên, trong lòng cực kì khinh bỉ. Bọn điều dân, trước đây còn chửi nàng không thương tiếc, bây giờ chắc không biết nàng là Asisu, một mực khen ngợi. Miệng lưỡi con người, quả thật đáng sợ. Nàng vẫn làm người thần thần bí bí ngồi trong xe, không nghiêng đầu ra lấy một cái, để mặc bọn người kia nói. Với nàng, cư dân Amet mới là những người xứng đáng được nàng yêu quý.

Đằng xa, từ bậc thềm hoàng đế, hoàng phi, bên cạnh có Nebanon và dân tư tế, toàn bộ quan lại cao phẩm, chức trọng đều đến để đón nàng. Hình như lúc đuổi nàng đi Babylon, cũng đầy đủ như vậy đấy nhỉ. Chỉ khác cái tên Asisu và Arista mà khác đến vậy sao. Narati cùng Nakuto dìu nàng xuống, vừa kịp đặt chân xuống, trong lòng chán ghét vì lại phải nhìn thấy cái chôn mang nhiều đau khổ cho nàng, Menfuisu lên tiếng :“Mừng tư tế, à không, con gái nữ thần đến hoàng cung Ai Cập.” Nàng gật đầu cúi chào, nhưng hắc bảo không cần hành lễ. Carol không đợi giới thiệu, tíu tít chạy đến bên nàng mà cười :” Chào cô tư tế, ta là hoàng phi Carol, cô tên gì? Chuyện hôm bữa có làm cô bị thương chỗ nào không? Ta rất muốn kết bạn với cô, cô đồng ý nhé. Sao cô lại đeo mạng che mặt vậy, cô khó chịu ở đâu sao?” Mọi người phì cười vì hoàng phi hỏi nhiều đến thế, hoàng phi thật tốt bụng. Arista chưa vội nói, con trộm mộ đáng chết, nàng không muốn giết người nữa, không có nghĩa là nàng hết ghét nó. Nhưng đã mang tiếng giả tạo, nàng cũng không ngại diễn kịch. Nàng cúi đầu hành lễ, nhưng Carol cản lại rồi nói không sao, người cũng biết điều một chút đấy. Lúc này nàng mới trả lời :” Thừa lệnh bà, tôi quen không lộ diện dung nhan, nên luôn đeo mạng che mặt, còn tên tôi là Arista, cảm ơn hoàng phi đã quan tâm tôi nhiều như vậy, thật không biết để đâu cho hết.”

Bỗng nhiên có hai kẻ cũng sắp lại gần ta nở nụ cười, là Nebanon và Kaputa. Nebanon lúc nghe tin về một nữ thần sắp đến cung liền nghĩ, Menfuisu cưới được Carol, cô gái sông Nile, hẳn là hoàng thân, biết đâu hẳn cũng cưới được con gái của thần Iris thì sao. Nếu vậy Ai Cập sẽ sớm về tay hẳn, hẳn sẽ luôn được phù hộ mà hưởng vinh hoa phú quý ngai vàng mà không sợ đe dọa. Hẳn cũng nghe về việc nàng rất được Menfuisu tin tưởng, nếu quyến rũ được nàng, biết đâu có thể không tốn công sức mà hạ gục tên hoàng đế nhai nhép kia. Vừa nhìn nàng, ánh mắt thật khiến người ta mê hồn, mạng che mặt làm hẳn rất tò mò muốn biết về nàng.

Vừa nhìn thấy hẳn cười, Arista vội giật lui lại một bước, chán ghét trong muốn đứng gần bọn mặt hạng đó. Carol thấy nàng lui lại vội tiến đến gần, nàng dựa thế, hơi xích lại gần Carol, lợi dụng nó một chút vậy. Carol nghĩ nàng sợ, cũng phải thôi chính cô còn cảm giác ghét tên hoàng thân thế nào ấy, còn tư tế, cô cực kì ghê tởm hẳn, hẳn đã nhiều lần hại cô, chia rẽ cô với Menfuisu, cô quay sang vỗ vai nàng, mỉm cười trấn an rồi nói :” Không sao đâu, kia là hoàng huynh của hoàng đế, quốc công Nebanon, còn kia là quan tư tế Kaputa.” Lúc này từ đâu, Unasu đã đứng sau lưng nàng, ánh mắt giận dữ bảo vệ nàng. Thật là, lúc trước dùng ánh mắt diễu nàng kia muốn giết nàng, bây giờ sao lại đổi rồi, nàng cười mỉa trong lòng. Nebanon lên tiếng :” Đúng vậy, tôi mong chờ được gặp nàng lâu rồi.” Nàng toan tính hành lễ, dù sao cũng phải nhin, thân phận khác trước, Menfuisu chạy đến chắn trước nàng :” Ta và hoàng phi đều là người lãnh đạo tối cao mà còn không cần nhận hành lễ của nàng, không ai được nhận nghe rõ chưa.” Rồi nhìn Nebanon dãn mặt. Nàng thở phào, cũng may không phải quỳ trước cái nhơ nhớp kia. Nebanon thăm nhin, hẳn sẽ trả hết nỗi nhục lại vào một ngày không xa.

Rồi Menfuisu quay lại nhìn nàng lên tiếng :” Ta sắp xếp cho nàng làm tư tế ở chính điện. Mong nàng đồng ý và sắp xếp nhé.” Carol cũng thêm vào :” Đúng vậy, nếu cô thiếu gì thì cứ nói tôi sẽ đều cung cấp ngay cho cô. Nếu cô thấy khó khăn cứ đến tìm tôi giúp đỡ, nếu buồn tôi sẽ đến nói chuyện với cô. Chúng ta sẽ là chị em tốt.”

__Xin thứ lỗi cho tôi hoàng đế, tôi vốn không quen với cuộc sống và những luật lệ ở hoàng cung, lại chỉ làm tư tế ở thần điện nhỏ, xin vãn cứ để tôi ở với gia đình bà Nora. Vẫn nên để cho ngài tư tế đây chủ quản. Nếu có sai sót tôi sợ thần linh sẽ trách phạt.

__Nhưng nàng là nữ thần, lại là tư tế. Không thể chung chạ với dân thường được, Như vậy là bất kính. Vả lại ngoài kia rất nguy hiểm

__Đúng vậy, cô ở xa chính điện như thế, tôi không chăm sóc cô được. Còn nếu luật lệ, có thể thả lỏng cho cô mà.

Lúc này, Imotep mới lên tiếng, ây giờ lão già đó đứng quan sát một hồi, thấy thật là đại phúc cho Ai Cập, nàng thật giống hoàng phi tuy có hơi ít nói.

__Xin nữ thần đừng làm khó chúng tôi, xin để chúng tôi thể hiện thành kính.

__Hoàng phi người thật tốt. Vậy xin hoàng đế sắp xếp cho tôi thần điện gần sông Nile nhất, tôi muốn được đến thăm mọi người ngoài kia mỗi ngày. Và họ cũng dễ dàng đến chỗ tôi. Hoàng phi nếu buồn chán cũng có thể đến trò chuyện với tôi. Tôi thấy hoàng đế và hoàng phi đã ưu ái cho tôi lắm rồi, tôi không đòi hỏi. Xin người hiểu cho.

Carol thấy nàng kiên quyết, dù gì cô vẫn có thể tới lui để thăm nàng, nên nói vài câu với Menfuisu. Dù hẳn không vừa ý, nhưng cũng đành phải đồng ý. Lúc này mọi người đều chú ý, những thần điện gần sông Nile đều là những thần điện cách xa chính điện nhất, Nebanon nghĩ, cô gái này, quả thật không có mưu đồ với Ai Cập, cách xa cung điện, cách xa hoàng đế. Nàng biết rõ vị trí các thần điện chứ, đây cũng là chủ ý của nàng, càng ở xa chính điện, hành động dễ dàng hơn, khó bị phát hiện hơn, cũng dễ dàng bỏ trốn hơn.

Sau đó, vì tắm cung gần thần điện Anuket lần trước bị nàng thiêu, giờ thành chỗ quốc cấm, bị niêm phong, nên nàng sẽ ở tắm cung gần thần điện Sobek. Dù sao chỉ cần ở đâu, nàng cũng quen thuộc cả rồi mà. Phải quay lại cái nơi đau khổ này nữa rồi. Nàng thực hận không thể chém chết hết mấy cái tên phiền phức kia.

Mọi người, kể cả Menfuisu, Unasu thấy Carol và nàng gặp lần đầu lại thân thiện nên trong lòng vui vẻ không thôi. Cùng là con gái của thần linh cả mà.

18. Chiến Tranh Bùng Nổ

Sau khi nghe tin về Arista, Ragashu tiếc rẻ trong lòng, biết thế hẳn đã bắt cô gái ấy về ngay từ lần đầu gặp mặt kia rồi. Trong lòng hẳn tức giận, không phải vì Ai Cập quá được thần linh sủng ái, mà vì hẳn đã không thể tranh thủ hết mức để lấy lòng cô gái kia. Cô ấy đối với hẳn khác hẳn Carol, trước kia muốn cướp lấy cô gái sông Nile để tiên tri về Babylon, ép Carol giúp hẳn thâm tóm các nước khác, nhất là Ai Cập, hẳn bắt và giam cầm cô gái sông Nile như tù nhân nếu cần. Ragashu chưa bao giờ có suy nghĩ lấy Carol làm hoàng phi, nhưng với cô gái kia, thì có. Hẳn sẵn cố đã liên minh với Hitaito, tuy ko đụng binh trực tiếp cùng ứng chiến nhưng sẽ cung cấp viện trợ khi cần thiết, tránh để nàng thấy hẳn đối đầu lộ diện với Ai Cập, rất bất lợi cho hẳn.

Assyria cũng bắt đầu có động tĩnh. Algon đang bắt đầu cảm thấy hứng thú với Arista, nghe nói cô ta cực kỳ thần bí, tóc nâu mắt đen luôn đeo mạng che mặt, váy áo cũng chỉ trắng hoặc đen, hầu như không sử dụng màu khác, hẳn thực muốn tò mò thấy mặt một lần. Hẳn căm thù Carol, con tiện nhân cùng tên hoàng đế Menfuisu ngông cuồng ấy, trận chiến chết chóc này, dĩ nhiên chắc chắn không thiếu phần hẳn. Algon muốn lợi dụng hỗn chiến giữa hai nước, rồi ngư ông đắc lợi, cuối cùng mới tham chiến, hưởng phần có lợi nhất, vừa không vi phạm hiệp ước liên minh.

Bên Hitaito thì phát động chiến tranh liên tục, lệnh chiêu binh được ban hành trên khắp toàn đất nước. Quốc vương Hitaito cực kì phần nộ khi nhìn thấy vết thương trên vai Izumin, cộng với chuyện của Mitamun, quyết tâm đánh chiếm Ai Cập bằng được mới thôi. Nhưng nếu thiếu Izumin thì không đánh tiền tuyến được, phải đợi vết thương lành hẳn. Người bác và anh họ muốn hãm hại Izumin lần này cũng sẽ không hành động, vì sợ con trai mình phải ra chiến trận thế Izumin, bị giết lúc nào còn không biết, ở hoàng cung còn dễ bề hành động hơn, nên càng tích cực hỏi han và chăm sóc cho hẳn mau lành. Tuy chưa chiến tranh, nhưng mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ.

Minoa và bên phía nữ hoàng Amazonet cũng chưa lên tiếng theo phe ai. Amazonet chịu ơn Carol cứu em gái mình, nên rất muốn hỗ trợ quân sĩ ra trận, nhưng cô cai quản không phải là nước lớn, nếu điều quân

nhieu cho Menfuisu thì trong nước sẽ nguy hiểm, nên chỉ có thể tiếp tế lương thực cùng các nhu phẩm cần thiết. Còn Minoa thì không hề lên tiếng, đứng phe trung lập.

Arista đã dọn đến tấm cung gần thần điện Sobek được một ngày, mọi thứ đều rất quen thuộc, làm nàng nhớ lại những kí ức đẹp tuổi thơ và cũng có những kí ức kinh hoàng đáng sợ. Arista ở tấm cung này với Narati, vì Uri có khả năng bị lộ cao nhất và Nafutera đã từng biết mặt Nigi nên hai người đó ở chung với gia đình bà Nora. Lúc Narati bị đuổi khỏi cung, Nafutera mới được tuyển vào. Nàng vẫn sắp xếp để người dân ở ốc đảo vẫn giữ thói quen buổi sáng dâng lễ vật cho thần linh, vẫn là bà Nora và Naomi giúp nàng.

—Cám ơn nữ tư tế, nhờ có cô mà đợt chạy chiến tranh này chúng tôi không khốn đốn như trước đây, nhà cửa được sắp sẵn và trợ tế cũng được nhiều. Tuy có điều thay đổi chỗ thương buôn nên chúng tôi nhất thời chưa ổn định, chỉ có nhiều dây lễ vật dâng lên thần linh, mong nữ tư tế cầu thần linh giúp chúng tôi. Chúng tôi thực lòng rất tôn kính thần linh.

—Thần linh cần những tấm lòng, không cần người dâng nhiều lễ tế nhưng trong lòng bất tuân. Mọi người cứ yên tâm.

Sau buổi cầu nguyện, sắp xếp lễ vật xong, bà Nora phải về tư dinh mới để giúp chồng bà, Naomi ở lại chơi với Arista. Cả hai cùng kiếm một hồ sen, nước trong hồ rất trong, nên cả hai thả bàn chân xuống hồ, để nước chạm vào mát lạnh. Naomi thấy Arista ánh mắt đắm chiêu, lộ vẻ buồn phiền, vốn bản tính nhạy bén liền đoán biết được nguyên do, vì chính cô cũng có cảm giác như vậy.

—Arista, ở đây không bình yên như ốc đảo của chúng ta.

—Đúng vậy, dù mọi thứ xa hoa hơn nhưng vẫn tất cả đều lạnh lẽo, không có ấm áp.

—Người dân ở đây tuy thân thiện, nhưng luôn có cảm giác giả tạo không giống mọi người nơi chúng ta.

—Ở đây tạo cho em cảm giác sợ hãi. Em muốn về Amet.

Đúng vậy, từ lúc đến hoàng cung, nàng ăn cũng phải dùng kim thử độc, ngủ cũng lo sợ có người ám toán. Bây giờ đại loạn chiến tranh, bất cứ ai ở hoàng cung, không cần biết thân phận, đều có thể chết bất cứ lúc nào. Đề phòng vẫn hơn.

Rồi Naomi quay lại nhìn nàng, cười thật tươi, lấy một dải vải ra buộc tóc cao, đứng dậy điệu bộ như con trai, nâng bàn tay Arista lên trình trọng, rồi với lấy đoá sen trong hồ.

—Xin tiểu thư hãy tin tưởng vào tình cảm của ta, cho ta một cơ hội, hãy nhận lời yêu ta, xin dâng đoá hoa này như lễ vật.

Arista nhận lấy bó hoa, cười khúc khích. Rồi tiếp lời.

—Thiếu gia quả là người tình trong mộng của tiểu nữ. Còn đây tiểu nữ tặng ngài tín vật định tình.

Nói rồi nàng nhúng đoá hoa vào nước sau đó vẩy vẩy lên người Naomi, những giọt nước bắn lên làm Naomi nhảy né lung tung. Rồi cả hai nhìn nhau cười lớn. Naomi luôn biết cách làm người khác cười trong lúc lo sợ.

Từ đằng xa, Carol sớm muốn tìm Arista trò chuyện, nên đã cùng vài người hầu và Unasu sang điện thờ, thấy nàng cười hồn nhiên, Carol vui vẻ lại gần :” Mọi người có gì vui thế, cho tôi chơi với.” Nói rồi cô hào hứng, cười híp mắt. Nàng toan hành lễ, thì Carol vội đỡ lên, nói khỏi cần.

—Hoàng phi, đây là chị kết nghĩa của tôi, Naomi, vì tôi nhớ nên chị ấy đến chơi với tôi. Mong người không trách phiền.

—Sao tôi lại trách được, chị Naomi lần sau chị cứ đến chơi thoải mái nhé, tôi còn mong tham gia cùng mọi người nữa cơ. Chúng ta kết bạn nhé.

Noami đã nghe qua về cô gái sông Nile từ lâu, lúc trước khi gặp Arista còn có hứng thú. Nhưng bây giờ Arista là em cô, cô phải bảo vệ nàng, vừa rồi vụ bắt cóc nguyên nhân sâu xa do vị hoàng phi này, lí do chiến tranh xảy ra cũng vì người này, hoàng đế lại ưu ái Arista, cô không biết người này bề ngoài cười cười

nói nói, bên trong sẽ có âm mưu gì để hại Arista. Cô không ghét, nhưng cũng không thích Carol, cô không có hận gì cô ấy về chuyện chiến tranh. Chỉ là cô không muốn hoàng phi lại gần cô và người thân, cô không muốn người này đem hoạ đến cho gia đình, cô vốn dĩ không hề muốn kết thân với hoàng tộc hay quan lại.

Bên phía Carol thấy nàng đùa vui như vậy thật thích, trong cung cô chẳng có bạn, lại chưa vào giờ được nói chuyện thoải mái cười đùa vui vẻ như vậy, chị Asisu trước đây ghét cô, nên cô cũng chẳng có người chị em nào. Cô thầm hâm mộ Arista, chắc hẳn Arista là một người rất tốt nên mọi người mới yêu quý cô ấy như thế. Unasu thì dịu dàng nhìn nàng, hẳn vốn dĩ muốn xin cưới nàng, nhưng nào ngờ bây giờ thân phận khác biệt, dù hoàng phi có nói nếu yêu nhau thì cô gái sẽ không phân biệt địa vị, nhưng hẳn biết, thân phận hẳn làm sao mà xứng đáng. Hẳn nhìn nàng say đắm, dải lụa nàng đánh rơi hôm đó, hẳn luôn đem theo cất bên trong áo, Unasu này thực sự rất yêu nàng.

Đang phân vân, chỉ mỉm cười lại với Carol, thì Menfuisu đến. Hẳn yết triều xong thì liền nóng lòng sang đây ngay.

_Mọi người có chuyện gì à? Carol sao nàng ở đây.

_Hoàng thượng, lệnh bà tới để thăm tiểu nữ, người thật chu đáo và tốt bụng.

_Nàng có thiếu thốn gì không, đã sống quen chưa? Cần gì cứ nói ta và Carol.

_Tiểu nữ thấy mọi thứ đều rất tốt, chỉ là tiểu nữ rất nhớ thần điện cũ và mọi người, vẫn chưa quen với nếp sống của hoàng cung.

Nàng sống ở cung điện này gần hai mươi năm, có gì mà không quen, phải nói cực kì mới đúng. Nhưng vừa từ Amet trở về, mọi thứ quá xa lạ. Menfuisu đang toan nói tiếp thì Narati từng ngoài chạy đến :” Thần tham kiến hoàng thượng.” “Miễn lễ”

_Chủ nhân, tiểu thư Naomi, phu nhân gọi hai người đến ăn món kiều mạch cuốn mà hai người thích nhất đây.

_Thật vậy sao, di mẫu nấu món đây là ngon nhất.

Mặc dù Carol muốn đi cùng, nhưng vì phải ra bên ngoài cung nên Menfuisu không đồng ý. Hẳn cũng không muốn nàng đi, nhưng vì Arista nói rất nhớ mọi người, lại Carol thấy nàng như vậy nên mũi lòng nói với hẳn vài câu, hẳn cũng muốn đi cùng, nhất là thấy Arista lại tỏ vẻ thích thú đến vậy. Nhưng hẳn không thể cứ thế xông vào nhà dân, lại còn Carol, hẳn không muốn mỗi lần nói chuyện với nàng có Carol bên cạnh. Nên đành ngậm ngùi phái thêm hộ vệ cho nàng. Sau khi nói lời cáo từ. Naomi quay sang đưa tay

_Mời tiểu thư đến nhà ăn kiều mạch.

_Cảm ơn thiếu gia, người thật hiểu ý.

Nói rồi nàng đưa tay đặt lên tay Naomi, rồi quay người đi, cả hai cười khúc khích. Từ đằng xa mọi người đều nhìn, hai cô gái đặc biệt không bị gò bó, đem lại cảm giác thú vị thoải mái cho người khác. Minue từ xa cuối điện âm thầm nhìn Naomi, cô gái tóc đen, mắt nâu, rất thu hút, xem ra còn nghịch hơn cả lệnh bà.

Một tháng sau, vết thương Izumin đã gần như khỏi hẳn. Hẳn khó hiểu, vì sao lần trước lúc bị thương ở chỗ Carol, vết thương không tài nào lành nổi, có cái gì đó cứ như bám trụ bên bắp vai, làm độc và làm vết thương càng lan rộng. Lần này bị thương cùng một cách, tuy hẳn cảm giác mình bị xuyên thủng bắp vai, nhưng không hiểu sao lần này vết thương lại mau lành, đã khép miệng được rồi, vật đeo bám vai hình như không còn nữa. Hẳn thấy rất nhẹ nhàn. Hay là do nàng nhỉ, đúng rồi, có lẽ nàng đã không nhẫn tâm như Carol, nàng đã bảo người cứu nàng và bắt tia lửa ngấm trị vết thương cho hẳn. Xin lỗi Carol và Arista, ta nhất định sẽ đánh chiếm được Ai Cập, cướp Carol làm hoàng phi, còn nàng có thể thoải mái làm tư tế và cố vấn cho hẳn.

Trong một tháng qua, Menfuisu và Carol không ngày nào là không đến làm phiền Arista, cả tên Unasu kia nữa. Menfuisu thì chuyên kiếm cơ gặp nàng bàn nghị sự, Carol thì lúc nào cũng tíu tít đến chơi, còn Unasu luôn lén theo nàng, nàng biết chứ, nhiều khi hẳn còn đem đến một vài hộp trầm hương và rượu nho nàng vẫn thích. Lúc đầu nàng rất khó chịu Carol, cái hận trong lòng như bị khơi gợi, muốn giết nó ngay lập tức,

nhưng nàng tập đấu tranh với chính mình. Sau cùng, nàng nghĩ ra một ý rất hay, giả bộ thân với con trộm mộ, lợi dụng nó để xem có thể có khả năng khuyên nhủ Menfuisu đừng chiến tranh hay không, nhưng cũng vô ích. Menfuisu, nàng hiểu hẳn quá rõ, quyền lực, nóng nảy, trận chiến với Hitaito chỉ là bước đầu, có lẽ hẳn còn muốn trận chiến này là bàn đạp khơi mào để tấn công nước khác, chiến tranh sẽ kéo dài. Chứ nếu chỉ vì bảo vệ quốc gia không thôi, nàng đã không ngăn cản. Nàng đã thầm cảm ơn Narati và gia đình Nora, trong những lúc nàng đang không muốn gặp bọn người hoàng tộc kia nhất thì họ có cách kéo nàng ra khỏi tầm cung.

Nebanon và một số quan lại cũng đến tìm nàng, nhưng nàng chỉ gặp một lần, lấy lệ, còn lại lấy cớ cầu nguyện thần điện hoặc đi vắng mà không tiếp. Rất may tên Nebanon một lần đến cung nàng gặp Menfuisu, bị hẳn không hài lòng dọa cho một trận, nên Nebanon không dám tới thường xuyên nữa.

Dạo gần đây ở các khu biên giới liên tục dấy lên các tổ chức phiến loạn, tạo phản. Họ nói rằng, Menfuisu là hôn quân, hoàng đế bạo ngược nên thần linh mới sai Carol xuống để ngằm tạo ra chiến tranh. Cô gái sông Nile đã liên tục đưa ra những chính sách đi ngược với tiên đế. Hoàng phi là nguyên nhân của những cuộc chiến đẫm máu. Họ còn nói vị nữ thần mới sẽ là người giúp họ, rằng bọn người hoàng gia đang cố gắng áp chế, lôi kéo con gái thần Iris theo phe mình để tiếp tục được làm hôn quân.

Dĩ nhiên Menfuisu vô cùng tức giận, mấy lần phái Honsu đi dẹp loạn, nhưng bọn chúng mọc lên cứ như nấm. Arista thấy mình có nguy cơ lâm vào cảnh như trước đây. Tuy nhiên, lần này may mắn, Menfuisu và Carol an ủi nàng đừng quan tâm đến những lời xúc phạm đó. Nàng nhớ lại, trước đây, bọn họ còn hứa với dân để nói lời độc ác hơn với nàng, bọn họ thật đáng sợ. Nghĩ đến phiến loạn, đang chiến tranh, kích động nội loạn thế này chắc sẽ khó mà thắng được, có người đã khơi mào chứ không có người dân nào có thể tự làm. Là Nebanon, Izumin, hay là Ragashu cho người làm nhỉ.

Arista muốn biết trong gần chín tháng qua, tên Nebanon đã làm những gì, thật chi tiết. Dù biết hẳn có ý phản, nhưng chỉ biết đại khái, muốn coi công hắn với Ai Cập cụ thể ra sao, phải đến phòng lưu trữ công văn. Bây giờ nàng được ra vào thoải mái, nhưng vào ban ngày, lại hiện ngang vào chỗ khác nào gây sự chú ý cho Nebanon. Khốn khiếp, vẫn phải là đột nhập vào. Buổi tối nàng cải trang gọn nhẹ, vẫn mạng che mặt, được đổi sang màu đen cùng tông với áo, mang theo thuốc mê, lần này không có Uri, chỉ có mình nàng. Muốn đi đến điện chính, đi từ thần điện Anuket qua thì đỡ bị nhìn thấy nhất. Vì nơi đó tầm cung bị niêm phong, chính là nơi nàng đã thiêu, nên cũng muốn đi qua xem xét một lần.

Một màu đen và các bột than rải rác, những đồ vật bị cháy toàn bộ tạo thành mùi khét u ám bám trụ lên mọi thứ ở đây. Nàng không khỏi rung mình. Định lách người qua để đi tiếp thì chợt có tiếng động. Arista vội nhanh chóng núp vào bức tường cháy xém gần đó. Len lên nhìn ra ngoài, có hai bóng đen đang ở đây. Nàng cố nhìn, là Nebanon và Ragashu. Bọn chúng đang làm gì ở đây. Nghe nói vết thương Izumin đã lành, Hitaito đã khởi chiến, có lẽ chưa đầy hai tuần nữa là trận chiến sẽ diễn ra, chiến tranh bùng nổ, hai tên kia lại lên lút làm gì ở đây thế nhỉ. Một hoàng đế sao lại vào hoàng cung kẻ địch giữa phút này. Chắc hẳn hẳn vào đây an toàn là nhờ Nebanon.

_Chúc hợp tác vui vẻ.

Hợp tác? Hoàng đế babylon và tên nô lệ đang có âm mưu gì đây.

Chuyên mục giải đáp thắc mắc của Fia

_Cho bạn QunhTrang302 : Mình không biết tiếng Nhật, nên khi xem bản tiếng Việt, lúc Asisu ở nhà Rido, bản dịch lúc là Isis lúc là Asisu,k bạn có thể coi lúc Asisu kéo Carol về quá khứ, Carol đã nói là Isis bỏ em ra, hoặc chỗ Asisu làm hướng dẫn trong viện bảo tàng Cairo cũng dc gọi là Isis, tuy nhiên cũng có lúc gọi là Asisu. Mình có tham khảo bản tiếng trung, nhưng cũng vậy. Nên mình chọn Isis cho Asisu lúc ở nhà Rido để tạo sự khác biệt và cho hợp với mạch truyện của mình (để lúc asisu bị Izumin không bị gọi thẳng tên Asisu mà lộ thân phận)

_KristenCTC : mình hiện đang hướng đến nam chính là Ryan, nhưng vẫn có thể đổi khác, nếu đang đi học mà mình nảy ra một ý tưởng mới nào đó trong mạch truyện của mình.

Fia cảm ơn tất cả lượt vote và phản hồi cùng lời động viên của các bn.

19. Âm Sát

Arista đang đứng sát góc tường, không may rằng, bức tường đã bị khuất xém một nửa, chỉ cần hai tên kia quay mặt lại, họ liền có thể nhìn thấy phần chân váy đen bay phất phới phía sau. Nàng cầu mong rằng mắt chúng không tinh đến nỗi nhìn thấy màu đen trong màn đêm, tuy họ có đèn dầu đi chăng nữa. Thật khốn khiếp, có lẽ lúc đó nàng châm lửa quá tay. Nhưng chúng chỉ nói xong câu đấy, rồi Ragashu men theo tường thành, lao thẳng xuống, bên dưới không cao lắm, lại có sông đỡ, bên dưới có thuộc hạ chờ sẵn. Còn tên Nebanon thì đột nhiên quay sang trái, làm nàng hơi giật mình, nhưng hắn không để ý gì khác, về mặt cười đắc ý đi hướng về chính điện. Nơi đây là quốc cấm, không ai được ra vào, quả là chỗ lí tưởng để bàn chuyện phản quốc thế đấy !

Arista phải quay trở về, hắn đã tiến đến chính điện, cung của hắn lại kề đấy, nếu tiếp tục đi có nguy cơ bị hắn phát giác là rất cao, đành đợi dịp khác. Tuy nhiên, thông tin về việc hắn hợp tác với Babylon thì là một thu hoạch không nhỏ. Nàng lén lút men theo hành lang thần điện, hướng ngược lại với Nebanon, cố gắng chạy thật nhanh. Đến chỗ giao giữa thần điện Sobek và thần điện Anuket, chỉ cần bước xong dãy hành lang này là an tâm, Arista giữ lại bình tĩnh, vừa mới hít thở xong, chợt nàng nghe tiếng nói :” Nữ tử tề, cô đi đâu mà ra ngoài giờ này, trời khá lạnh đấy, nữ thần bị cảm lạnh thì tôi sẽ đau lòng lắm đấy.” Nàng giật thót tim, là Nebanon, hắn đã biết nàng nghe được, hắn quay lại đuổi theo nàng. Không đâu, trước mắt cứ giả như không biết gì là tốt nhất :” Tôi muốn đi ngắm hoa sen vào ban đêm, quốc công đến đây có việc gì.” Rồi nàng quay mặt lại đối diện với hắn, lùi lại vài bước.

Nebanon vừa đi thì chợt nhớ phải đi xem xét tình hình bên Arista một chuyến, vì dù sao nếu nàng là con gái thần linh, sẽ được thần linh mách bảo biết hắn âm mưu. Hắn vừa quay lại, đi đến chỗ giao với thần điện thì thấy nàng run run đứng đấy, nàng sao không ở trong phòng, hay nàng ta nghi ngờ điều gì rồi, hắn muốn hỏi nữ thần thôi. Hắn toan tiếp tục hỏi, thì một giọng nói líu lo :” Chị Arista, chị đang làm gì ngoài trời lạnh thế, em đang tính qua thăm chị đây,ở chính điện buồn chán quá.“Nàng thở phào trong lòng, con trộm mộ đó lần này xuất hiện đúng lúc thật. Arista được lời quay lại :” Hoàng phi, tôi muốn ngắm hoa sen, ở chỗ ốc đảo tôi hầu như rất ít hoa.”

Carol thấy vậy gật gù tươi cười, rồi bảo muốn đi ngắm hoa chung. Rồi cô quay sang hỏi Nebanon :” Hoàng huynh làm gì ở đây thế, cũng có nhà hững hờ thăm chị sao?” Nebanon đáp lại ngay :” Ta chỉ muốn đảm bảo an toàn cho nữ tử tề thôi, hoàng phi an tâm.” Hắn sau có cáo từ lui ra ngay. Carol đợi hắn đi khuất liền hỏi :” Chị sợ quốc công phải không, em trong lòng cũng sợ lắm nhưng không biết tại sao, lúc này vừa đến thấy chị nhìn mặt hắn lo lắng, có chuyện gì hả chị.” Carol đến đây có một mình, hình như là cô ta trốn đến, chắc có lẽ bị giam lỏng trong chính điện buồn chán quá, cũng vì cái tính này, mà Menfuisu của nàng là vua một nước đã bao lần không yên phải chạy đông chạy tây cứu nó. Dù sao thì hôm nay cái tính đó co như cũng có chút hữu dụng. Arista muốn đuổi Carol về, bây giờ tên kia đi rồi, nàng cũng không muốn bị làm phiền, đã vốn hận Carol nữa :” Cảm ơn hoàng phi đã giúp đỡ, này giờ đứng ngoài nhiều tôi hơi mệt nên muốn vào phòng nghỉ ngơi.” Sau đó cáo từ Carol, nàng lui vào phòng suy nghĩ.

Carol buồn bã quay về chính điện, muốn tìm chỗ tâm sự nhưng nào ngờ bị Nebanon phá đám. Bọn Unasu, Ruka và Nafutera không thấy cô đâu đang cuống cả lên, thấy hoàng phi về thì thở phào vui mừng, gắng hỏi cô đi đâu thì cô chỉ trả lời qua loa, không muốn cho chị Arista chuốc thêm phiền phức.

Sáng hôm sau, vừa hoàn tất buổi cầu nguyện cho người dân ốc đảo, nàng liền chạy sang điện chính, xin phép được tới nhà bà Nora ở hai ngày. Menfuisu không đồng ý, nhưng Arista đã nhờ Carol nói hộ vài lời trước đó, nàng nói với Carol rằng rất bị áp lực trong cung, muốn ra nhà chị Noami vài ngày để nghỉ ngơi thoải mái. Lại thêm nàng buồn bã, đóng cửa thần điện ngày hôm đó, lấy cớ cầu nguyện không gặp Menfuisu, hắn bắt buộc dĩ phải đồng ý, không quên phái thêm Unasu, tướng Honsu và một số lính canh theo hộ vệ.

Bây giờ trước cửa và xung quanh dinh thự mới nhà Nora rải rác nhiều lính canh, cứ y như thủ phủ của một quan lại nhất phẩm trong triều. Bà Nora và chị Noami chỉ phì cười rồi cũng không quan tâm, lâu rồi nàng không đến nhà họ như lúc trước, bây giờ còn được nghỉ ngơi hai bữa thì rất vui. Uri và Nigi thì bám nàng

không rời mắt, chăm sóc nàng đủ điều. Không phải Narati không chăm lo cho nàng tận tình, tấm cung kia cũng không phải thiếu thốn gì, thậm chí còn hơn ở đây, nhưng mà ở đây có hơi ẩm, còn ở nơi kia, thì không.

Tối hôm nay, ông bà Nora ra bên ngoài lo thương buôn và mua một số dụng cụ lật cắt khác, còn Naomi cùng Uri thì ra bên ngoài chợ đêm để mua những nguyên liệu lạ về nấu món mà nàng thích. Narati và Nigi thì lo dọn phòng cho nàng cùng mọi người. Với lại, nàng muốn ở một mình.

Arista ra hoa viên ngắm màn đêm và những bông hoa rực rỡ, ở đây tuy trăng không lớn như ở ốc đảo, ánh trăng không mạnh mẽ nhưng hoa ở đây quả nhiên được khí hậu tốt, đủ loại đủ sắc, dù đêm tối vẫn vươn mình khoe vẻ đẹp mỹ miều. Nàng chợt nhắm mắt lại môi mỉm cười, để làn gió thổi qua da mặt, đùa nghịch với tóc, nàng đã cả tháng nay không được hưởng thụ cảm giác này.

“Asisu, chị quá đáng lắm, Carol đã làm gì chị mà chị hại nàng ấy.”

“Hãy làm chủ hôn cho chúng ta”

“Asisu, từ nay chị không còn là chị ta, chị là kẻ phản bội Ai Cập.”

“Người muốn tự kết liễu, hay muốn ta giết người”

“Nữ hoàng độc ác, rắn độc.”

“Đồ phản bội Ai Cập.”

Arista vô thức đặt hai bàn tay lên trái tim. Nàng tự hỏi trong lòng :” Nữ thần Iris, liệu con còn xứng đáng được yêu thương.”

Ở thế giới hiện đại, Raian đang nhìn ra cây xương rồng ngoài ban công, lần đầu tiên thấy nàng, hẳn cũng thấy loại cây xương rồng này ở đó. Giờ này nàng đang làm gì, lần trước hẳn bắt người kia, nàng cùng Carol đã an toàn chưa? Đã chạy trốn chưa và cuộc sống như thế nào?

Hắn ngẩn ngơ một hồi, quay sang nhìn tấm ảnh nàng trong khung ảnh trên bàn. Tấm ảnh này do hồi nàng còn ở đây, làm hướng dẫn trong viện bảo tàng Cairo, một sinh viên bạn Carol thấy nàng đẹp quá nên chụp lại. Đó là khoảnh khắc nàng đang tập trung đọc văn tự Ai Cập cổ, làm mọi người tròn xoe mắt nhìn. Raian đã xin tấm này về khi mà nàng cùng Carol đều mất tích. Bây giờ nó đang nằm trong khung ảnh trang trọng trên bàn làm việc của hắn. Hắn bất giác cầm khung ảnh lên, một tay chạm phù điêu phía trên mặt bàn. Rồi đứng lên nhìn vào tấm ảnh, tay lại không chủ ý đưa lên mặt nàng trên tấm ảnh. Nàng giống như cơn gió, thoáng đến rồi đi, hắn muốn nắm bắt nhưng rồi nàng lại thoáng không tồn tại.

Trong lòng hắn cũng tự hỏi

Liệu em có thích tôi?

Đang suy nghĩ trong miên man, chợt nghe có tiếng động, nàng quay lại, một loạt những tên lính Ai Cập xông đến. Nàng chưa kịp thở phào thì thấy một tên cầm kiếm tiến đến. Không phải bọn chúng được phái đến bảo vệ nàng sao. Chết tiệt, đây là cảnh hồi thơ ấu nàng thường gặp, bọn chúng chắc chắn được người khác cài vào để giết nàng.

Hoảng hồn la lên, nhưng hậu viện cách xa cổng chính, lại thêm chắc hẳn mọi người nghĩ lính canh vừa vào trong nên an tâm không có ra hậu viện xem xét. Arista nhanh chân chạy hướng đến hành lang theo ra gian phòng bếp, nhưng chạy chưa được ba bước đã bị những cây thương chặn khắp nơi. Phía trước là bọn chúng, phía sau là tường cao. Khốn khiếp, thoát bằng cách nào đây, không có vũ công, không có hộ vệ, không có đường lui. Một tên vừa nhảy vào, nàng vùng tay loạn tạo khoảng cách, miệng không ngừng hét kêu cứu, nào ngờ một tên phía ngược lại cầm thương sượt qua vai, máu bắt đầu nhỏ xuống. Tên kia lợi dụng thời cơ kéo khăn che mặt của nàng xuống, hắn chưa kịp bình phẩm thì bị nàng rút từ chân ra con dao bạc đâm ngay bụng, dù bị vết thương bên vai trái, nhưng tay phải đã kịp thời lấy được dao bạc dưới chân. Cốc hết

sức, cắn răng chịu đau vết thương, càng lui về phía bức tường, tay phải giữ chặt áo choàng che nửa mặt. Những tên kia gầm gừ sẵn tới.

Đột nhiên, bọn chúng bỗng thoáng lên ánh mắt hoảng sợ, đứng khựng lại một chút. Nàng cũng khó hiểu quay lại phía sau thì nhận ra, bức tường như đang bị tách ra từng bên dưới, những ánh hào quang từng vòng toả ra, càng ngày càng lan rộng, ánh hào quang đi tới đâu, bức tường như tan chảy tới đó, những viên chung quanh như một thứ axit bám trên tường, rồi một người đàn ông dung mạo gần như hoàng đế, ăn mặc có phần cổ quái, mạnh mẽ từ trong bước ra. Raian thấy Arista bị máu làm cho ướt đỏ một bên vai áo, lúc này đã ngã quỵ, thở dồn dập, liên lo lắng ôm vào lòng, hắn giống như sư tử bị chọc bị thương, ánh mắt căm thù nhìn đám người kia. Bọn chúng đã từng nghe tin đồn nàng được thần linh phái người xuống cứu lúc bị bắt cóc, nhưng vẫn còn hoài nghi, bây giờ tận mắt nhìn thấy, thậm chí khiến người ta hoảng sợ. Nhưng mà hoàng tử Hitaito nghe nói bị trừng phạt tới gần như sự sống mong manh, bọn chúng nghĩ thân phận như chúng là chết cái chắc, nhưng vì gia đình, trước khi chết cũng phải giết cho được người nữ kia.

Một tên phát hỏa trước cảm thương lao vào. Raian vì không chuẩn bị súng trước, lại đang không ở trong phòng như những lần trước, không suy nghĩ được gì, đưa tay lên đỡ cho nàng, thương đâm vào tay đau nhói, các dây thần kinh trên tay như đứt từng khúc, thế nhưng hắn dường như không có cảm giác, hắn chỉ quan tâm đến một điều, phải cứu nàng. Arista hoảng hồn nhìn hắn, máu bắt đầu thấm ướt cái tay áo mà ở hiện đại gọi là sơ mi trắng. Nhưng Raian lần này không mang súng, hắn liền rút con dao bấm mà hắn hay phòng thân. Thấy người kia chìa cái vật hình chữ nhật về phía mình thì ỷ ỷ, tuy nhiên vừa đến độ đủ gần, Ryan một tay luồn qua phía dưới cầm theo vật đó, bấm nút, lưỡi dao bật ra, xuyên qua bụng, đâm chết tên kia ngay tức thì. Bọn người đằng sau quá hoảng sợ, một vật nhỏ nhún chỉ bằng chừng nửa gang tay lại làm tên mạnh nhất đâm chết không kịp chối. Lúc này, bọn Unasu và Honsu mới hoảng hốt chạy vào.

Ryan vừa quay lại hỏi nàng, vẫn là câu hỏi hôm đó :” Isis nàng có sao không?” Hình như Raian còn đang tính hỏi gì đó thì bị một ma lực ở bức tường phía sau hút vào, nàng ánh mắt thâm trầm nhìn hắn bị cuốn đi. Bọn Unasu chỉ kịp nhìn thấy những vầng hào quang dần khép lại và những tia như axit đặc thu về, bức tường không một dấu tích, như thể chưa có gì đụng vào nó, nàng nhanh chóng quay mặt đi, với mạng che bị rách gần đó che mặt lại. Tất cả đều tỏ ra sợ hãi, đây là lần thứ hai, bọn họ chứng kiến thần linh phái người cứu nàng. Unasu thấy Arista bị thương thì điên tiết chạy lại ôm nàng, một bên bảo vệ nàng, một bên xông lên giết chết bọn kia, bọn kia cố chống trả nhưng kiếm thuật làm sao bằng, đến tên cuối cùng thì tướng Honsu kịp cản Unasu lại, bảo giải về điều tra, hắn mới dừng lại.

Raian vừa bị hút về phòng thì trong lòng giận điên lên không thôi, hắn bị hút về, bên kia nàng còn bị mấy tên còn lại làm bị thương nữa không, có ai đến giúp nàng không, tại sao nàng bị truy đuổi, chắc chắn là do tên kia thù hận lần trước chưa bắt được nàng nên giờ mới muốn giết nàng. Dường như có thể lực gì đó ngăn cách nàng và hắn, lúc này hắn muốn ôm nàng cùng vào vòng xoáy về đây với hắn, nhưng có một lực ngăn cản cứ đẩy hắn ra xa nàng.

Lúc này đang nhìn ảnh nàng suy nghĩ, chợt vô tình lỡ tay làm rơi bể kiếng trên khung, hắn liền linh tính không biết nàng có chuyện gì không, miếng kiếng có mảnh rơi vào tấm phù điêu, hắn lại đợi một mảnh ra để lấy miếng kiếng đó, đột nhiên bức tường trong phòng hắn có một lỗ đen, bên trong là những vòng tròn trắng xoáy quanh, hắn nghe thấy bên kia có tiếng nàng hét, không suy nghĩ mà lao đến.

Chết tiệt, bây giờ hắn mới thấy đau, cánh tay giống như không còn cảm giác, như thể hắn không còn tay nữa vậy, hắn cố lết đến giường. Rồi Ryan lâm vào hôn mê.

Sau khi đưa Arista về trị thương, Menfuisu biết tin liền nổi giận đòi chém chết tất cả bọn lính được phái theo bảo vệ nàng, cách chức Honsu và trừng phạt Unasu, nhưng bọn họ đều không phản kháng gì. Unasu bây giờ hắn mới hiểu hết lòng của hoàng đế khi thấy lệnh bà bị thương, thử không màng hậu quả, chỉ muốn giết tên đó cho bằng được thì thôi. Nhưng may mắn có nàng và Carol đỡ lời, bọn họ mới an toàn.

Hoàng thượng, tiểu nữ đã không sao, là do tên sai khiến bọn người kia cho chúng trà trộn làm lính Ai Cập nên họ mới không đề phòng. Nếu vậy chẳng phải lỗi tuyển quân lính là ở Ngài và tướng Minuê sao, tại sao lại trách bọn họ. Còn gia đình Nora, nếu Ngài dám đụng đến bọn họ tiểu nữ lập tức trở về với nữ thần.

Carol đứng kế bên hiếu ý nàng, lại bản tính vốn lương thiện, cũng nói giúp vài câu, Menfuisu bị nàng dọa cũng êm êm đồng ý. Bà Nora cùng Naomi và Narati ngồi túc trực bên nàng mọi lúc. Bọn họ nghe tin lập tức đến kế bên nàng ngay. Arista cảm thấy thật may khi không bị hôn mê, chỉ mất máu nên cần tịnh dưỡng là đủ. Nàng suốt ngày chỉ nhớ đến người kia, anh trai của kẻ trộm mộ, tại sao lại vì nàng mà chịu thương, hẳn là kẻ thù của nàng, hà tất phải làm như vậy. Trước giờ, chưa từng có ai vì nàng mà đỡ đòn nàng như vậy, không biết hẳn vết thương sao rồi, lúc hẳn bị hút đi nàng đã rất lo, nhưng thế giới hiện đại, cái gì cũng có thể cứu được. Người là kẻ thù, xin đừng làm Arista lo lắng như vậy.

Carol và Menfuisu đến thăm nàng thường xuyên, nhưng nàng chỉ tiếp chứ không cho ở lại cùng qua đêm. Không hiểu tại sao, nàng dần dần không còn muốn Menfuisu kề cận, dù rằng trước đây nàng sống chết chỉ để được như vậy. Carol thì nàng chỉ muốn chọc giết nó, tại vì nó mà nàng mới bị abút cóc, mới có chiến tranh, nàng mới phải về hoàng cung, mới bị ám sát. Nhưng mà nàng lại nợ anh nó một lần, với lại nàng đã hứa với lòng không giết người nữa, nên nhẫn nhịn nó vài câu rồi thôi. Dù sao nó cũng giúp đỡ vài câu cho gia đình dì mẫu.

Từ sau chuyện ám sát, chuyện nàng là con gái nữ thần, hiện thân của nữ thần ngày càng nổi hơn, thậm chí còn được người người quan tâm và tôn sùng hơn cả Carol. Mọi người đều mô tả Raian như thể người hộ vệ được thần linh sai đến bảo vệ nàng mọi lúc mọi nơi, không được xúc phạm nàng. Trong khi cô gái sông Nile luôn là hoàng đế đi cứu, thì nàng luôn được thần linh hiện ra trợ giúp. Mọi người dân trong thành đến trước điện đều một lòng cầu mong cho nàng chóng khỏi. Nhưng nàng nhận lấy vết thương chỉ trong điện, chỉ có dân từ Amet nàng mới ra ngoài tươi cười cảm tạ. Với nàng, chỉ có người dân ở ốc đảo mới xứng đáng.

Vài ngày sau, vì chuyện của nàng đã trở thành đại sự quốc gia quan trọng bậc nhất, nên mọi chuyện sẽ được xét xử công khai. Tên còn sống sót được áp giải lên, người hẳn đầy vết roi, nhìn thật sợ. Menfuisu ngồi trên cao cùng Carol, bên cạnh còn có Nebanon và Imotep. Nàng ngồi ngay cận dưới, nàng đã yêu cầu Naomi được ngồi cùng để chăm sóc nàng, Unasu ở đằng sau tự ý bảo vệ. Menfuisu gần như rống lên :” Nói, là ai sai khiến người.”

Tên kia trong thoáng chốc, mắt long lên, nhìn chòng chọc Menfuisu cùng Carol, làm cô run rẩy, nép phía sau Menfuisu, hẳn cũng thuận tiện ôm cô đỡ đỡ vài cái. Chợt tên kia nói lớn, nghiêng rằng từng chữ một :

_Chính là hoàng phi Carol đã sai ta.

_Không phải thiếp. Ta không có.

_Không được nói láo, người đầu đánh cho đến khi hẳn nói thật.

Chợt Nebanon lên tiếng :“Hình như hẳn có điều muốn nói, cứ để hẳn nói hết.” Carol lúc này càng hoảng sợ nhìn tên kia, mắt rưng rưng muốn khóc. Nhưng cô tin Menfuisu sẽ tin cô, tên kia chỉ là xâm tấu. rồi tên kia nói tiếp

_Chuyện tôi nói là thật. Người là một hôn quân Menfuisu, thế nên lệnh bà Carol, con gái sông Nile mới được đưa đến để gây chiến tranh, nhằm trao vương quyền của Ngài cho một người tốt hơn. Lúc con gái thần Iris xuất hiện, để ngăn cản chiến tranh, lệnh bà không muốn kế hoạch bị phá vỡ, nên mới sai chúng tôi đến giết nữ tư tế.

_Ta không có lí do gì để hại chị Arista cả, ta không phải. Tên lính kia, người có bằng chứng thì hãy nói. Đừng li gián tình cảm của ta và chị Arista mà gây rối loạn Ai Cập.

_Ta sẽ cắt lưỡi người dám vu oan hoàng phi của ta.

_Menfuisu, hôn quân, chẳng lẽ người không thấy, Carol là thần linh, nhưng mỗi khi gặp nạn đều là để người đến cứu không, còn nữ tư tế đều là do thần linh hiện thân đến ứng giúp. Tại sao lệnh bà không kêu thần linh hiện thân trừng trị mà phải đợi người đến, chẳng phải để gây hận thù chiến tranh sao.

_Người đừng vu cáo hoàng phi. Nếu như vậy, ngay từ đầu hoàng phi phải phái người giết nữ tư tế rồi chứ, tại sao lại đến bây giờ mới ra tay. Người nói có sơ hở

_Đúng rồi, đúng rồi.

__Cách đây hai hôm, lệnh bà đang chuẩn bị cho cuộc chiến, để khiến người bại trận, sợ nữ tư tế biết được, nên đi đến điện của nữ tư tế thăm dò, thấy nữ tư tế bên ngoài liền lo lắng sợ bị phát hiện rồi, nên tính giết chết, nào ngờ tên Nebanon kia đi tới nên chúng tôi mới không dám ra tay. Đợi đến lúc nữ tư tế muốn ra ngoài nghỉ ngơi, lệnh bà liền ủng hộ vài câu, thuận tiện cho chúng tôi hành sự

Nebanon gật đầu tỏ ý hôm đó thấy Carol một mình với nàng. Chuyện đấy cũng là sự thật, nên Arista gật đầu công nhận đã gặp Carol.

__Vậy tại sao người lại nói ra, không sợ bị thần linh trừng phạt.

__Dù gì tôi nói ra mọi chuyện cũng sẽ xảy ra theo ý cô gái sông Nile nữ thần, nhưng tôi sợ sẽ bị nữ thần Iris trừng phạt.

Nói rồi hắn đột ngột đưa cổ vào đao tự tử. Không ai phản ứng kịp.

Mọi nghi vấn đều đổ dồn về Carol, mọi chuyện hắn nói đều trùng khớp và hợp lí. Khi mà hiện tại, cô gái sông Nile là ngọn nguồn của chiến tranh.

20. Hoàng Cung Đại Loạn

Đại điện bây giờ từ trên xuống dưới tràn ngập những lời xì xào và bàn tán.

__Đúng vậy, nếu như lệnh bà bị bắt cóc, thần linh phải ra tay giúp đỡ chứ, tại sao lại đợi hoàng đế đến cứu. Như vậy sẽ gây ra mâu thuẫn lớn, hoàng thượng phải đi bốn ba khắp nơi, nếu cứu ngay từ lúc đầu không phải tốt hơn sao.

__Lệnh bà chẳng phải đã phá sập kinh thành Assyria bằng cách điều khiển sông Tigris đó sao. Vậy thì càng thị uy cho Ai Cập sao.

__Nhưng nếu ngay từ đầu lúc mới bị bắt cứ phai người xuống cứu như nữ tư tế, chẳng phải vừa thị uy vừa tránh hận thù sâu đậm không. Nếu nói như vậy, càng làm sự chết chóc thêm tăng. Lại nữa hoàng đế đến đó đã bị sỉ nhục.

__Lệnh bà đã ra đề nghị đổi kiểm sát.

__Nhưng lệnh bà không đề ra cách đổi đúng chứ. Làm thế chỉ đưa dân ta vào chỗ chết.

__Lệnh bà đã từng biến nước đục thành nước trong, đã từng cứu mạng được hoàng đế khỏi nạn rắn cắn.

__Ừ, để cứu giúp bọn nô lệ, để chúng có chỗ dựa mà tạo phản, không thấy sao. Còn cứu hoàng đế, chẳng qua để lấy niềm tin. Chẳng phải lệnh bà đến Minoa chữa bệnh xong, liền khiến hoàng đế chuốc tội với quái vật ở đó sao. Còn nữa, lệnh bà liên tục đưa ra những đề nghị biến đổi để tạo cơ hội cho bọn dân kia đẩy lên phiến loạn.

__Lệnh bà chẳng có gì để phải hại nữ tư tế cả.

__Hừ, lời chứng rành rành, vì con gái thần Iris thừa hưởng sự bao dung từ nữ thần, không nỡ nhìn thấy chiến tranh xảy ra nên mới muốn giúp, sợ bị phá hỏng kế hoạch nên mới muốn giết nữ tư tế.

__Đúng thế, hồi tôi nghe lệnh bà ở Hitaito đã từng cũng hoàng tử tổ chức đám cưới. Dù là bị yểm bùa, thì nữ thần vẫn có thể hóa giải, sao lại dễ yên. Như vậy ý muốn khơi mào chiến tranh quá rõ ràng còn gì.

__Nhưng chưa có chứng cứ xác thực, không được nghi ngờ.

__Vậy chứ ai có khả năng tráo quân, phải là người cấp cao trở lên, vì quân đội lần này toàn do bộ hạ đích thân chọn lựa.

Menfuisu khó chịu gầm lên :“Các người còn dám bàn tán, ta cắt cổ hết các người. Từ nay về sau, ta sẽ cho điều tra ai dám vu cáo cho hoàng phi, mọi chuyện chấm dứt tại đây.” Rồi hắn quay sang nhìn Arista. Carol

này giờ bị bọn người kia làm cho sợ hãi, bị hiểu lầm nên khóc trên kia, luôn miệng kêu không phải, nép vào lòng Menfuisu. Những người đã từng tung hô cô, bây giờ vì một lời nói không rõ căn cứ mà bàn tán xì xào dưới kia.

Arista thừa biết là do Nebanon muốn giết nàng, vì có lẽ hắn đã nghi ngờ nàng đêm hôm đó. Nhưng mà nàng khao khát muốn Carol phải nếm trải cảm giác nàng đã từng chịu đựng, phối hợp với Nebanon một chút, để tên nô lệ đó không nghi ngờ, không thì nàng sẽ còn bị làm phiền dài dài. Thật là mĩ mai làm sao, trước đây bọn chúng tôn sùng Asisu, rồi khi Carol tới chúng quay lưng với Asisu, rồi giờ đây khi nàng trở về với tư cách khác, bọn chúng lại bỏ Carol để tung hô Arista, người chưa nhận ra bản chất của bọn chúng sao Carol? Với lại, nàng được bọn chúng tin là nữ thần như thế này, đều nhờ một phần anh Ryan của người đây, cảm giác bị chính người thân yêu của mình phản bội, người nên hiểu, nên trải nghiệm như nàng đã bị đi. Với lại, Carol đúng là nguyên nhân gây nên chiến tranh. Menfuisu cũng nên tự mình thử nghiệm đi, trước đây nàng chỉ tấn công trực diện, những âm mưu tinh vi như vậy còn ghê gớm hơn nàng, cứ từ từ mà thưởng thức.

Arista thấy được ánh mắt của Menfuisu, nàng cảm thấy phiền muộn trong lòng, nhìn sang Carol với ánh mắt sợ hãi, nép vào lòng Naomi. Hắn vội chạy đến, cầm lấy tay nàng, luôn miệng nói :” Không phải Carol làm đâu, nàng hãy tin ta, có người vu oan cho Carol nhằm để chia cắt hai nàng, làm loạn Ai Cập.” Arista không nói gì, hắn yêu Carol đến vậy sao. Trước đây, nàng cũng từng bị nghi ngờ, lại chính hắn là người nghi ngờ nàng đầu tiên, hắn chưa bao giờ bảo vệ cho nàng, dù chỉ là một câu. Arista ước gì, Menfuisu chỉ cần bảo vệ nàng một lần thôi, nàng có lẽ sẽ không tìm cách giết Carol, có lẽ sẽ lui lại yêu hắn trong thầm lặng, có lẽ sẽ tha thứ cho Carol, nàng sẽ lại tiếp tục xây dựng vây cánh cho hắn, có lẽ cuộc hôn nhân Babylon nàng cũng sẽ vì hắn mà tình nguyện chịu đựng, sẽ đem đến cho hắn một liên minh hùng mạnh với Babylon. Một lần thôi Menfuisu, bảo vệ nàng không được sao.

Carol lúc này cũng chạy về phía nàng, nước mắt ngắn dài :” Chị Arista, xin chị hãy tin em, hôm đó chỉ là em muốn cùng chị đi dạo, chứ không có ý định hại chị.”

Arista được Naomi dìu đứng lên, nàng rút tay lại, ánh mắt buồn bã nhìn hắn, cố gắng không khóc, rồi nàng quay hướng về phía Carol lên tiếng :” Tiểu nữ thật xin lỗi lệnh bà, là do tiểu nữ không biết kế hoạch của nữ thần. Tiểu nữ chỉ là không muốn những người tiểu nữ yêu thương bị chiến tranh đau khổ, nên mới tỏ ý không thích chiến tranh. Tiểu nữ không có ý tranh giành. Xin lỗi cô gái sông Nile. Tiểu nữ đã hiểu, tiểu nữ sẽ lui đây.” Đây là những lời thật lòng của nàng, nàng không muốn chiến tranh. Rồi nàng cùng Naomi toan bước đi, thì Menfuisu vội cản lại.

_Biết ta và Carol bấy lâu, nàng vẫn chưa hiểu con người Carol sao, nàng vẫn không tin ta.

_Bệ hạ, chẳng phải Ngài sống với nữ hoàng Asisu mười tám năm, Ngài vẫn không hiểu nữ hoàng đó sao. Tiểu nữ mới biết lệnh bà có một tháng, làm sao tiểu nữ hiểu được.

_Nhưng mà Asisu là người độc ác, đã có nhiều người làm chứng. Còn Carol chưa có vật chứng kia mà. Chỉ là lời xàm ngôn

_Vậy cũng có người làm chứng vạch tội lệnh bà kia mà. Tại sao Ngài không nghĩ những lời vạch tội khi đó dành cho nữ hoàng là những lời xàm ngôn.

_Nàng sao lại khơi chuyện của Asisu

_Vì nữ hoàng là chủ hòn đảo của chúng tôi.

Arista vội quay đi, thì Menfuisu tức tối giữ chặt cổ tay nàng lại, làm vết thương bên bả vai đau nhói. Nhưng mà, hắn đã từng kẻ dao vào cổ nàng, nên chuyện này, nàng quen rồi. Nàng quay lại đối mặt với hắn, chỉ đứng im, không nói gì, muốn giết nàng để Carol khỏi lo sợ sao. Thấy hoàng đế mặt ửng đỏ phùng phùng, Carol hốt hoảng chạy lại gần hắn sợ hắn làm gì Arista, bọn quan thần Imotep, Minuê các quan nhất phẩm cùng Nebanon đến ngăn cản. Lực ở tay Menfuisu nhỏ dần, nàng dùng hai tay đẩy tay hắn xuống thật nhẹ nhàng, nắm đầu tay đỏ au còn in hằn trên da trắng :” Là tiểu nữ sai rồi, đáng lý tiểu nữ nên chết đi trong lần ám sát này.” Carol cái gì cũng đúng, còn nàng, cái gì cũng là sai. Rồi nàng quay mặt bước đi.

Bên trong, vang vọng lại tiếng của Menfuisu đang quay sang nghi ngờ Nebanon. Thế đấy, tình yêu vốn dĩ là thế, nàng trước đây cũng chưa từng nghi ngờ Menfuisu sẽ nhắm tâm với nàng, nàng một mực cho rằng hắn

đứng trong mọi hoàn cảnh, bất kể thiệt hại về nàng, Menfuisu bây giờ hẳn cũng thế. Đi được nửa đường, nàng nghe tiếng Unasu kêu tên nàng. Khi hắn thở hồng hộc đến nơi, nàng không muốn quay lại. “Xin nữ tư tế hãy nghe tôi giải thích, tôi đã theo lệnh bà nhiều năm, chắc chắn không phải lệnh bà muốn hại người đâu, đều là do tôi bảo vệ không tốt.” Chưa kịp đợi nàng quay đầu, Naomi bên cạnh đã lên tiếng :” Hừ, còn chưa tính đến việc chính người chính là người tráo quân, tiếp tay cho hoàng phi, muốn giết Arista đấy. Người giả vờ như không biết Arista bị ám sát, cho đến khi tướng quân Honsu phát giác, người liền giả vờ lao theo, rồi người muốn giết chết hết để bị đầu mối, nào ngờ lại bị tướng Honsu cản, nữ thần Iris quả nhiên phù hộ con gái mình.”

Arista cũng không buồn quay lại, nàng cùng Naomi và Narati đi tiếp về thần điện mặc cho Unasu lại tiếp tục giải thích phía sau. Cuối cùng, hắn cũng biết cảm giác bị người mình yêu ghét bỏ đau khổ như thế nào.

Vừa về đến tẩm cung, nàng cùng mọi người thu dọn đồ đạc, Arista muốn đến nhà bà Nora, vạch trần âm mưu gì đó, cung cấp cho Imotep làm là được, vốn định vì Menfuisu, quay lại đây một lần nữa để tự tay mình giúp đỡ, nhưng nàng không muốn ở đây thêm một phút giây nào nữa. Nàng âm thầm không nói tiếng nào, lặng lẽ thu dọn cùng, Narati có ngăn cản bảo mình tự dọn được, nhưng thấy hình như nàng đang kiếm công việc gì đó để quên đi chuyện buồn nên thôi, chỉ để nàng thu dọn những vật thật nhẹ. Nghe tin nàng thu dọn , Menfuisu chạy vội vàng đến, không ngại đập cửa xông vào, y hết cái lần vụ sư tử lần trước. Vào lại đe dọa nàng nữa sao. Hắn thấy cảnh đang thu dọn thì tức điên, cầm món đồ vật trong tay nàng ném xuống đất, nàng không nói tiếng nào, cũng không tức giận, lại cầm vật đó từ dưới đất lên sắp xếp. Hắn rống lên :” Hoàng cung không phải nơi nàng muốn đi thì đi nàng muốn ở thì ở.” Rồi hắn ra lệnh không cho nàng đi, đuổi Narati cùng Naomi ra không cho gặp nàng nữa phái hai cung nữ khác vào hầu hạ.

Để hai người đó đi khỏi chốn địa ngục này cũng tốt. Một mình nàng chịu đựng được, dù sao cũng gần hai mươi năm, quen rồi. Nàng vẫn cứ không nói tiếng nào, nhặt nhặt đi qua mặt hắn như thể hắn là người vô hình, tiến ra ngoài. Menfuisu từ phía sau ôm nàng lại “Đừng bỏ ta” , một lúc, nàng vẫn không nói gì. Nếu là nàng lúc trước, chắc chắn sẽ nhảy lên quay lại ôm và tha thứ hết cho hắn, lại vì hắn mà hy sinh mọi thứ, nhưng mà, hắn đã bóp chết tình cảm đó rồi, đừng bỏ hắn, sao vậy, lúc trước là hắn bỏ nàng cơ mà. Lúc đó nàng sống chết giành lại hắn, muốn bên cạnh hắn, hắn liền ghét nàng nhiều hơn, bây giờ nàng không muốn tổn hại gì đến người con gái hắn yêu nữa, hắn lại không cho nàng đi, thích giày vò người khác như vậy sao. Hắn tức tối quay người nàng lại, hai tay ôm bả vai nàng và hét lớn :” Tại sao vậy, do nàng không tin ta, hay do nàng muốn đi khỏi cung điện này nên mới dựng nên màn kịch này. Có khi nào chính nàng tự dựng lên màn ám sát này không.” Arista không tin vào tai mình nữa, Menfuisu, sao trước đây con trộm mộ đó như vậy, hắn lại không quay sang nghi ngờ nhỉ. Được rồi, sao đến bây giờ nàng mới biết nàng cho dù có làm gì, cũng là kẻ tội tệ. Bên ngoài, Carol cùng Imotep vừa tới nghe được liền đi vào ngăn cản “Hoàng đế, nữ tư tế nhất thời bị sốc, người đừng nói những lời tổn thương cô ấy như vậy.”

Triều đình bây giờ chia làm hai phe, dân chúng cũng chia làm hai, quân phiến loạn ngày càng nổi lên khắp nơi. Ruka truyền tin tức này đến Izumin, hắn đọc xong rồi nghiêng răng ken két, Menfuisu, tại sao người có hai viên ngọc quý trong tay, nhưng đều làm tổn thương hai viên ngọc đó.

Hai ngày sau, Menfuisu phải cho phép Naomi và Narati vào cung trở lại bên nàng. Vì trong hai ngày qua, nàng không nói câu nào, một âm thanh phát ra cũng không có. Carol đến giải thích, nàng nghe nhưng không trả lời, Imotep đến vấn an, nàng còn không buồn nghe, Unasu đem trầm hương đến, nàng không nhìn tới, Menfuisu đến hỏi chuyện nghị sự, nàng ngồi như ngẫu tượng vô hồn, bọn nữ tỳ mang cơm đến, nàng không ăn, dứt cháo cho nàng, một bữa chỉ được chưa đến nửa bát. Nàng không hé môi nói nửa chữ. Bên ngoài, dân tình bắt đầu bàn tán rằng hoàng đế tiếp tay cho hoàng phi giam cầm nữ thần. Không còn cách nào, Menfuisu đành phải để hai người kia vào an ủi, hy vọng nàng sẽ đỡ giận, người ngoại phần nào. Nebanon thấy nàng như vậy, cũng không hề phòng mà ám sát nữa.

Noami và Narati vừa vào là chăm sóc nàng rất chu đáo, có mang theo mọi thứ nàng cần dùng.

__Hoàng cung thật đáng sợ, chị muốn đưa em về Amet.

__Em muốn bảo vệ gia đình và Amet.

Đó là lần đầu tiên nàng lên tiếng sau mấy ngày liền. Mọi người vui mừng không thôi. Trong suốt những ngày qua, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu như Nebanon muốn Menfuisu chết trên chiến trường mà hợp tác

với Ragashu hoặc Hitaito gì đấy, thì không việc gì phải làm đấy lên phiên loạn, chỉ cần lên đem kế sách đưa cho đối phương là được. Không việc gì phải cất công như thế. Vì nếu Menfuisu sẽ đi bình ổn phiên quân, rồi còn chống bên ngoài, chắc chắn không ai muốn tiếp quản một nước chịu nhiều thiệt hại như vậy. Khoan đã, nếu hấn lên ngôi, Carol sẽ vẫn ảnh hưởng không nhỏ đến hấn, rất có thể hấn sẽ bị những lời tiên tri dìm xuống, vậy nên nếu để Carol mất danh tiếng, hấn thuận lợi cầm quyền hơn. Còn nữa, rất có khả năng hấn muốn dùng dân để ép Menfuisu thoái vị, hoặc giết Menfuisu trước khi ra trận, như vậy khi hấn lên tiếp quản sẽ nói thuận theo ý trời, rồi tuyên bố tránh khỏi chiến tranh, Izumin và Ragashu chắc chắn sẽ có công phẩm, lại chủ yếu chỉ muốn giết Menfuisu, rồi không tổn kinh phí hay một binh một tốt, hai bên đều có lợi. Vậy trường hợp cuối cùng là có khả năng xảy ra nhất.

Tuy nhiên, nàng không biết gì về kế hoạch của hấn, hấn sẽ hành động khi nào ở đâu. Arista không muốn đánh rắn động cỏ, nên chỉ hồi hộp chờ bước tiếp theo của hấn.

Hôm nay chính điện tổ chức bữa tiệc tối, nhằm để tiễn hoàng đế sáng mai lên đường ra chiến trường và mọi người sẽ chúc phúc cho trận chiến toàn thắng, hoàng thượng khải hoàn trở về. Nàng cũng được mời. Trong lòng không muốn đi, nhưng vì chuyện đại sự, và vì còn tình thân không thể bỏ, nàng đến dự, nhưng để an toàn cho Noami, nàng chỉ dẫn theo Narati. Hôm nay, nàng mặc trang phục váy trắng ôm phần trên, nhưng từ eo xòe rộng, làm bằng tơ tằm thượng hạng, lấy khăn che đầu voan mỏng cũng màu trắng phủ xuống tận chân, bên đỉnh đầu còn có một viên bích ngọc cài cổ định khăn, mạng che mặt vẫn hở hững che nửa mặt. Arista ngồi phía bên cánh trái, ngay dưới cận chỗ của hoàng đế. Nàng không ăn gì, chốc chốc chỉ đưa ly rượu nho luân qua mạng che nhấp một miếng.

Nhìn thấy nàng đến, ai ai cũng mừng thầm, nữ thần có lẽ đã tha thứ rồi. Menfuisu thì vui ra mặt, có lẽ nàng sẽ chúc phúc cho hấn.

Đột nhiên, đèn bị tắt phụt, gian điện trở nên tối tăm đáng sợ. Rồi nàng ngửi thấy mùi kim loại, là mùi của kiếm đao, Unasu liền chạy lại chỗ nàng bảo vệ, nàng chỉ thấy bóng đen đứng chắn trước mặt mình, Narati vội ôm lấy nàng, hơi thở cảnh giác chung quanh. Bên trên Carol hoảng sợ lui ra sau, Ruka cùng Menfuisu đứng trước chắn ngang, rút kiếm chuẩn bị chiến đấu. Phía bên kia chung quanh Nebanon hình như có mấy tên hộ vệ đang rào thành vòng tròn quanh hấn. Minuê sau khi tuốt kiếm, mắt dần làm quen trong bóng tối, liền kiếm chỗ của nàng, nhẹ nhàng chạy đến cùng Unasu đứng phía trước lăm le nhìn khắp nơi. Các quan đại thần lúc này cũng được các binh lính phân nhau bảo vệ. Nebanon ra tay rồi sao. Chọn thời điểm khít khao vậy à. Nàng từ từ rút dao bạc ra cầm trước ngực, tay run run, mắt cố định hình Menfuisu ở đâu rồi.

Rồi bất chợt, ánh sáng kim loại lóe lên từ sau lưng Carol, Menfuisu nhanh trí quay người lại hất Carol qua một bên, rồi lấy kiếm đỡ. Cùng lúc đó, phía dưới cũng không yên ổn gì, một vài tên đều lao đến từ phía sau một số vị đại thần, đầu tiên là Imotep, tiếng la vang lên, hình như Imotep bị thương, rồi từ bên hông nàng, một tên cũng lao tới, Unasu nhanh trí hất văng kiếm của tên đó ra, Minuê tính xông đến khống chế hấn, thì một tên khác bên kia chen vào, Minuê nhanh chóng xoay người đánh chiến. Cứ như thế, một vài tiếng la thất thanh vang lên, tiếng kêu thấp đèn, tiếng kiếm chém, tiếng la bị thương xô va vào nhau. Mọi thứ đang hỗn loạn lên, nàng không còn phân biệt được đâu là địch đâu là người mình. Dù chưa có mũi kiếm nào đến sát nàng, nhưng trong lòng nàng lo sợ không thôi, mỗi tiếng kêu vang lên, nàng cố gắng nghe và thở phào khi đó không phải là tiếng của Menfuisu. Chợt nàng tự nhiên nghĩ đến Raian. Tên kia người ở đâu, đến đây nhanh đi. Raian, cứu ! Dù không thành tiếng, nhưng câu từ đó như đang gào thét trong người nàng. Nàng run sợ.

Tuy nhiên, không lâu sau, nàng nhận ra bọn ám sát này võ công không cao, chỉ cần một lát là có thể hạ gục. Đúng như nàng nghĩ, chừng mấy phút sau, mọi chuyện đã xong. Đèn được thắp lên, và chính điện nồng nặc mùi máu tanh, khắp nơi là máu, là quan thần bị thương, là những tên ám sát bị giết, xác vương vãi khắp nơi. Cảnh tượng khiến người ta kinh hoàng, nhưng hình như ngoài những viên quan chức nhỏ bị thương, thì không còn ai hề bị gì dù là một vết sướt qua. Tất cả đều an toàn một cách đáng sợ. Nàng vội nghĩ, không phải, muốn ám sát hoàng đế thì không thể nào phái mấy tên tầm thường này được, muốn đột nhập vào hoàng cung phải là những tay cao thủ cự phách chứ. Dễ dàng hạ gục thế này ! Có lẽ nào còn một kế hoạch khác đằng sau đó.

Rồi tiếng Menfuisu la thất thanh đằng sau nàng.

21. Cái Chết

Cung điện đang còn chưa hoàn hồn lại sau những đường kiếm trong bóng tối, những tiếng thở nhẹ nhõm còn chưa kịp phát ra, thì tiếng la của Menfuisu xé toạc không khí vừa mới hồi mùi máu tanh. Tất cả mọi người vội quay lại. Một đợt sóng hải hùng giết chóc lại kéo đến. Ánh mắt kinh hoàng bắt đầu lan ra từng người.

Từ đằng sau, Nebanon cầm kiếm đâm, nhưng Menfuisu theo phản xạ chiến đấu đã quay người né sang thuận tay hất Nebanon, làm hất mất đà lùi ra xa, tuy may mắn không trúng chỗ chí mạng, nhưng sượt qua cạnh sườn, vết cắt khá sâu, dài và máu tuôn ra như xối. Carol kể bên bật khóc, nhưng theo kiến thức sơ cứu cô được học, vội vàng vừa sục sục vừa xé mấy miếng váy áo, thấm ít nước sông Nile dìm làm thanh tẩy gần đó, một miếng quấn quanh sườn cổ định, một miếng đắp lên trên hy vọng nước lạnh có thể nhanh chóng làm máu đông, bớt chảy. Arista nhìn thấy cảnh này, trong lòng vừa lo lắng tột độ, vừa nhen nhóm cảm giác mình thật vô dụng. Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng thế.

Nhớ lúc Carol làm được vị thuốc cứu Menfuisu khỏi độc rắn hổ mang, nàng đã biết nhưng vì ghét và ganh tỵ một mực cho rằng thần linh đã làm, nhưng lúc đó nàng đã không nghĩ đến, nàng đã không làm được gì ngoài việc khóc lóc và luôn miệng kêu thần linh, nàng đã không thể cứu Menfuisu.

Ruka lúc này chỉ đứng chắn trước Carol, hất không quân Menfuisu, nếu tên hoàng đế kia chết càng tốt, hoàng tử của hắn sẽ vô cùng có lợi. Unasu, Minuê và Honsu cũng chực xông lên. Nhưng có cái gì đó lạ lắm, bọn họ nặng nhọc, hầu như di chuyển vô cùng chậm. Những cơ chân tựa như có đeo tạ. Nó hoàn toàn đối lập với những gương mặt vẫn còn tỉnh táo và nhận thức được sự việc kia. Còn các quan viên đang ngồi sụp tại chỗ, hầu như ngoài việc thở thì không thể nhích nổi cánh tay lên dù chỉ một chút.

Nebanon cười khanh khách đắc ý :” Ta chỉ thay thế người dân, hạ tên hôn quân thói tha này, chỉ biết đến chiến tranh và phá bỏ những thứ thiêng liêng của thần linh, phá bỏ nền tảng của Ai Cập. Ta nể tình người là em trai ta nên tha cho một mạng, hãy mau đầu hàng, yên tâm ta chỉ giáng xuống làm dân thường, không đến mức nô lệ đâu.” Rồi từ bên ngoài, những bóng dáng quân lính Thượng Ai Cập và Hạ Ai Cập trộn vào nhau dần xuất hiện, chúng túa ra khắp nơi, tay cầm kiếm lăm le nhìn các vị quan ủng hộ Menfuisu và vị hoàng đế đang tại vị.

Arista hoảng sợ, thoáng liếc nhìn qua bên Narati thì thấy một thanh kiếm của bọn ám sát rớt phía dưới, có một thứ gì đó màu vàng còn dính một chút ở phần kết giữa chuôi và lưỡi kiếm. Thôi rồi, thứ độc đó có được nhắc đến trong cuốn dùng độc của mẫu hậu, thứ độc không mùi, không vị, có màu vàng nhạt, người bình thường chỉ nhiễm độc khi đồng thời hít phải chúng và bị chúng tiếp xúc qua da thịt. Lúc đầu họ sẽ không phát hiện, nhưng càng về sau, thuốc phát tác sẽ làm căng cơ, khiến thân người nặng nề không thể di chuyển, nhưng vẫn giữ ý chí, tùy vào lượng thuốc mà tác dụng kéo dài trong bao lâu, đó là cách không chế các cung tần để hỏi cung, tránh những dấu trời hấn lại, những dấu hấn cũng có thể là một mối họa.

Ám sát trong bóng đêm, chỉ là một màn kịch. Dùng lên một bước đệm quả là khiến kế hoạch giết Menfuisu dễ dàng hơn nhiều. Bình thường thức ăn không thể hạ độc, luôn có kim bạc thử độc trước khi ăn, và khả năng thức ăn bị bưng nhảm, chính mình hại mình thì còn thể thống gì. Với lại, Arista đã mang theo bột đậu xanh hoà với một vài thứ gì đấy, thứ bột có khả năng chặn và khử một số chất độc nhất định. Nếu thổi khí hoặc đánh thuốc mê cũng rất khó. Kêu một số cao thủ thì chưa chắc thành công, vì các tên hộ vệ xung quanh hoàng đế cũng toàn mạnh quân và quân canh phòng không ít chút nào. Nếu lợi dụng một số ám thủ võ công thấp, chỉ nhằm mục đích rải chất vàng kia, vừa không chế được mọi người, vừa dựng nên một màn kịch khiến họ lơ là không đề phòng, họ sẽ bất ngờ vì đó chỉ là màn dạo đầu, quân lính canh phòng cũng sẽ bị hao tổn bớt. Trong bóng tối, không ai có thể thấy Nebanon đeo mạng, khoác thêm áo choàng đứng cách xa bọn kia rất nhiều.

Bây giờ lính canh và cả hộ vệ cũng đều bị kéo vào, dĩ nhiên quân của Nebanon dễ dàng tiến vào. Lúc này sợ Menfuisu chưa ngấm thuốc đủ, hắn đã lên chém một nhát, cũng là để Carol, này giờ được bao bọc cẩn thận lao đến lo cho chồng, sẽ bị dính chất đó từ tay Menfuisu. Còn Arista, lúc này may mắn Narati bao bọc xung quanh, mạng che mặt cùng khăn choàng trợ giúp, hít rất ít và những tên kia bị Minuê cùng Unasu

chặn từ xa, nên không có dính chất vàng. Nàng nhìn Carol vừa chạm Menfuisu không lâu liền bắt đầu thở nặng, nhìn thấy cây kiếm kia, tuy chưa hiểu hết sự tình, nhưng giả vờ cũng thở nặng nhọc để tránh bị nghi ngờ.

Menfuisu nhìn hấn giận điên và bàng hoàng. Từ trước đến giờ, hấn bị ám sát không ít, nhưng tất cả đều không phải người thân. Ngay cả chị hấn, Asisu chỉ biết yêu thương hấn, dù hấn đã từng cầm kiếm đưa vào cổ Asisu, dù hấn đối xử thế nào Asisu, sỉ nhục, kết án, cướp vương quyền, kể cả tự tay hấn giết, chị hấn cũng sẽ không có ý định làm hại đến hấn. Mặt tím tái, thở hồng hộc vì vết thương, cổ gấn nén đau thét lên từng chữ

__Ta đối xử với người không tệ, sao người lại làm thế, người là anh trai ta kia mà.

__Hoàng đế, quận công không sai, là do người và cô gái sông Nile ép chúng tôi.

__Ta là do ý nguyện của người dân mà làm thôi. Với lại, người có coi ta là anh em? Người phỉ báng, nhục mạ, chèn ép ta nhiều lần, vậy đó là tình thân của người.

__Bịa chuyện, đó chỉ là do lòng tham của người, Asisu đã từng bị đối xử tệ hơn người. Nhưng người thấy chị có bao giờ hại ta không. Vì Asisu biết mình làm sai đấy. Còn loại không bằng thứ súc vật như người, thì đâu biết phân biệt phải trái

__Người thật là một tên nhóc chưa hiểu hết sự đời. Asisu làm điều đó vì yêu người hơn bản thân cô ta, còn ta thì không, thậm chí coi người là em, ta cũng chưa từng. Chịu chết đi.

Nói rồi, hấn cầm kiếm lao đến, Unasu và Minuê lao ra cản, nhưng bước chân nặng nề, thân hình cử động khó khăn, nhờ có võ và luyện tập thường xuyên, nên may mắn còn có thể bước đi đôi chút. Mọi khi chỉ cần Minuê là có thể dễ dàng hạ, nhưng lần này cả Unasu vào hỗ trợ nhưng đều là Nebanon chiếm ưu. Trong lúc hấn đang gần như hạ được cả hai người kia, Arista đã nhân lúc hấn bị xao lãng đánh nhau, lại gần bình nước sông Nile dự phòng để làm nước thánh tẩy, cầm bình lên hắt toàn bộ nước vào hai người kia, nước may ra có thể giúp cơ bắp hạ một ít nhiệt, dù rằng họ cũng sẽ chẳng khá hơn bao nhiêu, nhưng nên làm vẫn hơn. Hai người kia cơ bắp có lẽ nhận được nước, hơi thở có phần dễ chịu hơn một chút, lại tiếp tục cố gắng chặn Nebanon cùng với ý chí sắt đá. Carol thấy vậy liền nặng nhọc, với tay lấy bình còn chút ít nước sông Nile cố tạt vào để giúp, nhưng Ruka đã cố ý thúc vào tay Carol, hấn muốn Menfuisu bị giết, khiến toàn bộ nước còn lại hướng đổ về phía Arista. Nàng gần như bị ướt phần phía trên, từ tóc đến mạng che mặt và phần thắt lưng.

Chưa kịp định thần lại, thì một ánh kiếm sáng loang từ phía sau Nebanon lao đến chỗ Menfuisu. Tên này có vẻ kiếm thuật tốt hơn Nebanon rất nhiều, mọi người chịu độc, vừa mới qua một lần ám toán chiến đấu trước, lại thêm yếu tố bất ngờ, ai cũng tập trung vào Nebanon, hầu như không ai kịp phản ứng. Tên kia cầm kiếm lao đến không ngừng, miệng rít lên một câu “Chết đi”. Arista không cần biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ vừa thấy ánh kiếm, theo bản năng đứng dậy, chạy lại che chắn cho Menfuisu, mặc cho khăn choàng và mạng che mặt đang rớt dần ra.

Một kiếm lao đến, một người bất ngờ ra chắn...

Một âm thanh do kim loại chạm vào cơ thể vang lên...

Lưỡi kiếm vô tình đâm vào vị trí gần tim của cô gái, rồi đột ngột khựng lại. Nhưng, kiếm đã đâm vào, máu đã thoát khỏi lớp da bao bọc...

Người kia lại hoảng sợ thốt lên :” Arista” Rồi định rút kiếm ra hòng tránh thêm kiếm nhúc nhích làm sâu thêm vết thương, lọn tóc bạc rớt ra từ trong khăn trùm bị gió thổi bay cuốn lấy chuỗi kiếm. Tuy nhiên, cô gái kia chợt lấy tay, nắm lấy lưỡi kiếm, kéo về phía cô, để lưỡi kiếm vào sâu hơn, tự đâm chính mình. Bàn tay nắm lưỡi kiếm đầy máu nhưng không buông, máu lẫn xuống cánh tay tạo thành những đường trượt dài trên nền da trắng. Tên kia lúc này không dám buông chuỗi kiếm, run run giữ cây kiếm nguyên vị trí như sợ báu vật rơi, kiếm chỉ cần rút ra, cô gái kia sẽ chết ngay tức thì. Còn người con gái kia, không la một tiếng đau. Hai người bây giờ như thế đang giằng co một thanh kiếm. Izumin giật mình, nàng đang làm cái gì vậy, chẳng khác nào tự vẫn.

Izumin vốn dĩ chỉ muốn đi theo hỗ trợ Nebanon, giết Menfuisu. Nhờ Ruka và Nebanon can thiệp, hấn trà

trộn quân lính Ai Cập dễ dàng. Hắn cũng không muốn chiến tranh, hắn chỉ cần giết Menfuisu trả thù. Lúc này Nebanon bị cầm chân, hắn nhân cơ hội liêu lĩnh với vết thương mới lành mà ra tay. Nào ngờ

Mọi người hoảng hốt quay lại, những tiếng la hét và kiếm đao chợt ngưng lại. Rồi tất cả ánh mắt ở đây đều trở nên giống ánh mắt của một tội nhân bị tử hình đang quỳ ngoài pháp trường nhìn thấy cây đao trước mặt. Tiếp đến một vài tiếng đồ vật rơi rớt vang lên. Rồi những tiếng gầm lên tên nàng

“Arista” “Nữ tư tế” “Chị Aista” “Chủ nhân” “Nữ thần”

Arista lúc này, biết tóc mình bị nước cuốn trôi thuốc nhuộm, trở lại màu đen, khăn che bị rách, mặt bị lộ toàn bộ, khuôn mặt không có tô điểm phấn son. Ai ai cũng đang nhìn nàng. Được rồi, dù sao chuyện đã đến nước này, phải lật bàn cờ lại thôi. Vẫn giữ nguyên tư thế, cố gắng thở và nói.

__Nebanon, nô lệ mà cũng đòi tạo phản sao? Nô lệ mà cũng đòi có tình thân với hoàng tộc.

__Này, đừng nghĩ cô là con gái thần linh thì xàm ngôn nhé. Tiên đế đích thị là cha tôi.

__Là Tiên Đế thừa nhận, hay chỉ là người tự cho mình là con tiên vương.

__Ta có vật chứng.

__Con dao bạc và văn tự đó sao, trộm từ lăng mộ công chúa tối cao và vợ là của mình. Lời nguyện đã giáng lên người rồi, người vẫn không biết sao.

__Láo xược, cô lấy đâu bằng chứng nói ta trộm mộ.

__Sa mạc phía tây, ốc đảo nơi người được tìm thấy, tại đảo Amet, gần phía thần điện, có một ngôi mộ công chúa. Người tưởng người phá hủy và giấu được à, vì địa thế ở đó, cát sẽ phủ lăng mộ, cứ cách hai ngày cát mới dạt ra để lộ lăng mộ dưới một hố cát xoáy sâu. Còn nữa, ta có di chiếu của tiên đế và tiên hậu nói đến việc công chúa Arika. Mọi vương quyền công chúa Arika thừa hưởng đều để lại cho nữ hoàng Asisu.

__Ha ha, vậy thì nữ hoàng Asisu đã tin tưởng giao lại cho ta rồi.

__Làm sao vậy được, ta nhớ nữ hoàng đâu có trao gì cho người.

__Ha ha làm sao người biết được.

__Ta làm sao mà không nhớ mình đã trao cho ai cái gì được. Vì ta là Asisu đây.

Nebanon sượng người, đứng chết trân. Mọi người cũng không kém phần ngạc nhiên, xen lẫn sợ hãi. Lúc này nhìn thấy nàng trở lại tóc đen, với khuôn mặt kia, vì không trang điểm nên chỉ nhìn nhận có 5 phần giống, 5 phần còn lại thì nhìn sao cũng không phải là nữ hoàng. Với lại tính cách của Arista trái ngược với Asisu hết 8 phần. Họ nghĩ chắc cô lẽ trước đây, nữ hoàng cũng là hiện thân của nữ thần Iris, nên với con gái của nữ thần có phần giống nhau là chuyện thường tình. Rồi nàng nói đồng dạng mình là Asisu, như đã kích liên tiếp đã kích, tiếng la hét vang lên. Ngay cả Izumin này giờ đứng chết lặng nghe lời qua mang khí tức giận, tiếng lại mang hơi thở khó khăn mùi máu, cũng phải lên tiếng.

“Chị Asisu” “Nữ hoàng Asisu” “Lệnh bà” “Hoàng phi Babylon”

Nhưng mà có một người vẫn cố tình cười nhạo.

__Ha ha, chuyện cười trong thiên hạ. Người mà muốn mạo danh nữ hoàng, tưởng được xưng làm nữ thần rồi ngông cuồng sao. Nữ hoàng đã tự thiêu, người đừng xúc phạm hoàng muội ta.

__Không phải vội, di chiếu sẽ được đưa ra để chứng minh thôi. Hôm đó, ta định tự thiêu rồi, nhưng vẫn còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, nên nữ thần Iris đã ngăn cản và sắp xếp cho ta. Người không biết sao, trước đây khi còn thân phận Asisu, ta cũng được gọi là hiện thân của nữ thần Iris mà. Bây giờ thân phận Arista, ta cũng là con gái nữ thần. Ở đây ai cũng từng chứng kiến thần linh phái người cứu ta, nữ thần hiện linh với ta. Người nên nhớ ta vẫn có thể nhờ thần linh trừng phạt người. Nhưng ta nghĩ ta không phải là nữ hoàng tốt, nên ta để cho người thế chỗ ta. Với lại, ta muốn cảm ơn, vì nhờ người mà ta có cơ hội được làm chính mình. Tuy nhiên, lòng tham đã giết chết người. Ta phải bảo vệ người thân.

__Ha ha ở đây có ai nghe lời người nói không.

_Các quân lính Ai Cập, ở đây một số đã chứng kiến thần linh cứu ta, ta cam đoan chỉ cần các người theo lời ta, các người vẫn luôn được thần linh chúc phúc. Hẳn không phải hoàng thân, hẳn đang nghịch lại ý của nữ thần Iris. Ta có thánh chỉ tiên để chứng minh và lấy thân phận nữ thần ra đảm bảo.

Bọn quân lính kia dần dần bỏ kiếm xuống, chỉ còn vài người thân cận với Nebanon là còn chần chừ. Thực ra bọn họ không có ý tạo phản, chỉ là họ ghét chiến tranh, họ ghét hoàng đế giam cầm nữ thần Iris, họ bị lời lẽ về một cuộc sống hoà bình tươi đẹp thuyết phục. Họ không muốn xúc phạm thần linh. Họ đã buông kiếm.

_Bắt tên giả mạo này lại.

Nebanon bị một toán quân lính vừa mới theo mình, phản bội ghìm hãm xuống, còn lại mấy tên chưa buông kiếm cũng bị vì phút lơ là mà kiếm sát cổ, không thể kháng cự. Nhưng bọn họ còn đợi lệnh giết, nên chưa động thủ. Nàng vẫn cứ đứng đấy, ánh mắt chán ghét nhìn Nebanon. Bây giờ từ Menfuisu, Carol, Izumin, Imotep, Unasu, Ruka, Minuê cùng các quan viên như vừa mới nghe một chuyện kinh thiên, vật đổi sao dời, tất cả đều không tin vào tai mình. Cho đến khi nàng lại lên tiếng. Arista, Asisu, con gái nữ thần hay nữ tư tế gì đó tất cả phải kết thúc ngày hôm nay thôi.

_Carol, cô nghe cho rõ đây. Tôi nói với cô trước hết là tư cách người con. Tôi nói cô là kẻ trộm mộ, cả gia đình cô nữa, nhưng cô cứ khẳng định tìm hiểu lịch sử văn hoá cổ đại, vậy thì nếu cha cô chết, chưa được sự đồng ý của ông ấy, cô có dám đem bới xác ông ta ra khỏi mộ rồi đưa đến cho các trưởng đại học để chúng mổ xẻ, thí nghiệm hàng chục lần mà nghiên cứu gì đó không. Tôi bảo vệ lăng mộ của tiên đế, bảo vệ di thể của cha mẹ tôi thì có gì sai. Đối với cô, vì gia đình cô đã xâm phạm nơi thánh, bị lời nguyện giáng xuống, đáng lý cả giả đình cô phải chết, tôi chính vì nhân từ cứ chần chừ mãi, nên bị tẩm phù điều phản nguyện kéo tôi về, tôi buộc phải mang theo một người. Cha cô tuy bị lời nguyện giết chết, nhưng tôi đã cố gắng không chế phù điều không giam cầm linh hồn ông ta, còn nữa, dù tôi trở về, gia đình cô vẫn bị lời nguyện ám theo, nhưng tôi đã kéo cô về để lời nguyện không ám theo họ nữa. Cô nói đi, tôi đã sai với cô ở chỗ nào. Sao cô lại cướp đi của tôi tất cả mọi thứ. Cô cái gì cũng đúng, còn tôi cái gì cũng sai. Cô có gia đình yên ấm, tôi thì lại không. Vậy sao cô còn tranh chấp với tôi. Tôi với cương vị nữ hoàng, thấy hoàng đế chạy đi khắp nơi, chịu sỉ nhục cứu một người như cô, cô nghĩ tôi có chịu được không, không phải vì cô là nữ thần, mà bắt người dân phải vì cô mà chịu chiến tranh. Đó là thứ cô nói tình yêu cho Ai Cập sao. Vậy chắc tôi không yêu Ai Cập như cô, nên tôi không thể ngăn cản được chiến tranh.

Rồi tay cầm lưỡi kiếm của nàng ấn xuống, kéo cây kiếm đang đâm trong nàng về phía mình một nhát sâu hơn. Izumin tay cầm kiếm run rẩy nhiều hơn, hấn chột giật lùi một bước theo nhịp tiến của nàng. Tất cả đều giật mình, một vài người đưa tay ngăn cản. Mọi người, trừ Carol đều không hiểu một vài từ ngữ nàng dùng, đó là lời lẽ của người hiện đại. Carol nghe rồi liền phồng người. Nhìn vào tay đang nắm lưỡi kiếm, nàng lại tiếp tục.

_Hôm nay ta sẽ nói hết với người nữa, Menfuisu. Từ trước đến giờ những thứ ta học, chỉ là cách làm sao để làm hoàng phi tốt, cách làm sao để phản kháng lại người ta. Ta chỉ được học rằng nếu ta không giết họ, họ cũng sẽ giết ta. Ta chưa từng được học cách yêu thương một người thế nào cho đúng, không được học phải chú ý đến cảm xúc người khác. Người nói ta độc ác, hãm hại Carol trong khi cô ấy không làm gì ta. Vậy hoàng tử Izumin đứng trước mặt ta đây cũng đâu có làm gì người, sao người cũng muốn giết. À đúng rồi, hoàng tử cướp Carol hoàng phi của người, nên người được phép giết, còn nó cướp hôn phu mười mấy năm của ta, ta không được phép. Người nói xem, ai độc ác hơn. Người bắt ta phải yêu thương nó, sao người không yêu thương hoàng tử Hitaito đi kia, xem người có làm được không. Người nói ta ham mê quyền lực, vậy tại sao người còn sống được đến giờ này, người đưa ta sang Babylon, không phải vì mục đích liên minh có lợi cho địa vị của người sao? Người chèn ép Nebanon vì sợ hấn cướp quyền người. Ta ham mê vương quyền, sao ta không đem ban di chiếu phụ vương lấy thêm một phần ba Ai Cập. Vậy ta và người ai đam mê vương quyền hơn. Người nói ta phản bội Ai Cập. Tại sao người chưa bao giờ nghĩ rằng ta đang có mưu kế giúp Ai Cập. Người chỉ biết nghĩ phản bội, phản bội. Ta đã nghĩ ta sẽ tham gia, để đưa kế hoạch về Ai Cập, để mong Ai Cập thắng lợi, nếu Ai Cập thua, ta có công, ta sẽ bảo toàn được mạng sống của người, một ngày nào đó sẽ trả vương quyền về lại cho người. Sao người không điều tra xem, ta chưa từng cho binh lính Hạ Ai Cập tham gia trận chiến cơ mà. Nếu không người thắng được sao. Ta chỉ cần người đặt mình vào vị trí của ta thử một lần. Nhưng cuối cùng, người bỏ ta, ta vẫn không buông bỏ được. Là ta sai, ta nên là người chết năm đó, chứ không phải chị Arika.

Rồi nàng lại nhấn tay lần nữa, mũi kiếm lại đâm sâu hơn. Izumin lúc này đã gần như hoảng hồn, lần đầu tiên hắn không thể cầm kiếm đâm một người, lần đầu tiên có người ép hắn phải giết chính người đó. Lần này, nàng nhắm đến Imotep

Imotep, dù ta có ghét ông, nhưng ông là trọng thần từ thời phụ vương, ông là “trí tuệ Ai Cập”, ta giao một phần ba Ai Cập ta được thừa kế, trừ ốc đảo Amet. Ai Cập sẽ có chiến tranh, thắng thì tốt, nhưng ngộ nhờ hai phần ba kia bị chiếm, Menfuisu vẫn còn đường lui. Còn Menfuisu, tức là còn Ai Cập. Ta không an tâm để lại một phần ba kia cho hoàng đế và hoàng phi còn non nớt. Sẽ không ai làm khó ông, ta sẽ chúc phúc cho tể tướng.

Nàng không nhấn kiếm nữa. Cả một cung điện im lặng, trừ những người trên cao đại điện, còn lại đều như chết sống. Rồi nàng nhìn Izumin, cười mỉm

Hoàng tử, chúng ta sinh ra là người hoàng tộc, đã là khổ lắm rồi, chúng ta xứng đáng được yêu chứ không phải bị tình yêu dày vò, chúng ta sinh ra không phải để chịu tổn thương. Đừng dấn vào vết xe đổ của ta. Để cho mình được yêu thương đi, hoàng tử.

Izumin lần này bị lời nói của nàng kích động thật sự, đầu óc bỗng chốc trống rỗng.

Carol, coi như lần này ta trả lại mạng cho cái thai của người. Menfuisu, nể ta lần này đỡ dùm người một kiếm, ta xin người hãy chấp nhận làm theo nguyện vọng của ta, đừng làm khó Amet, đừng làm khó người của ta. Ta vẫn không thể không bảo vệ người và Ai Cập.

Đột nhiên, nàng nắm hai tay vào lưỡi kiếm, đâm thật mạnh rồi dần hết sức rút ra. Mũi kiếm vừa ra khỏi cơ thể nàng, thì một tiếng hét, giống tiếng gầm vang lên dậy sóng khắp hoàng cung. Máu nàng chảy ra rất nhiều, như thể nó chứa đủ cả một bình rượu đầy. Mọi người vừa sợ vừa nhao lên :” Thần Osiris giận dữ đấy, vì chúng ta đã mạo phạm con gái thần Iris” (thần Osiris, thần cai quản thế giới bên kia. Màu da xanh của ngài tượng trưng cho sự tái sinh. Chồng của nữ thần Iris)

“Không, thần Aken nổi giận vì chúng ta đụng đến thần linh đấy” Bọn họ liền phủ phục xuống, không dám ngước mặt lên. Menfuisu cố gắng không quần vết thương, muốn chạy đến đỡ nàng, Unasu cùng Minué cũng đang kháng cự dần chất thuốc đang từng chút mất tác dụng. Izumin gương mặt thất thần, tay thả kiếm xuống để nó rơi tự do, toan đưa tay đỡ nàng thì một cô gái khác xô hắn ra đỡ lấy Asisu trước khi nàng chạm đất. Là Naomi. Sau đó, Ari (Uri), Narati và Nigi cũng chạy lại gần, tướng Nakuto dừng lại từ đằng xa không dám nhìn, đau lòng quy xuống. Bọn họ vừa nghe tin bên ngoài, hốt hoảng không màng sống chết, lặn theo sông Nile vào thần điện, rồi mặc kệ trời tường vào hành lang tẩm cung và tiến vào chính điện. Naomi khóc nức :” Sao bấy lâu nay, em cứ một mình chịu đựng thế, sao không nói ra.”

Em sợ chị liên lụy, chị Naomi, chị là người thân của em.

Mặc dù quan thái ý ngay đó, nhưng vết thương đã quá sâu, gần như xuyên qua người nàng.

Rồi nàng thở khó nhọc, vươn bàn tay còn di chuyển được lấy con dao bạc ở chân ra, tay run rẩy cầm không vững đưa cho Naomi :” Chị, em giao Amet lại cho chị, chị phải bảo vệ Amet, bảo vệ gia đình chúng ta. Em thực sự coi mọi người là gia đình của em, cảm ơn chị.” Naomi đau lòng chỉ gật đầu đồng ý, ôm chặt Asisu.

Nàng đã đoán trước kết cục này. Asisu bây giờ đã biết, không phải cứ nhận ra lỗi lầm, không phải cứ biết mình sai rồi hối lỗi là xong. Mà còn phải trả giá cho những gì mình đã làm. Nàng đã làm sai nhiều vô kể rồi.

Ari..Làm..theo..lời...ta..dẫn..

Lúc trước khi hai ngày về nhà bà Nora, nàng đã chuẩn bị sẵn, an bài hết mọi chuyện. Lúc đó tâm trạng nàng bất an vô cùng, nàng cứ nghĩ mình sẽ chết, ừ, linh tính nàng bây giờ trở thành sự thật rồi. Ari khóc lóc vang dạ một tiếng, rồi quay sang đưa như ném một cuộn thư cho Carol, là cuộn giúp giải lời nguyện còn sót lại trên gia đình của cô. Rồi đến hoàng đế, Ari bây giờ đau buồn không quản hoàng thượng hay quan thần, ánh mắt tức giận căm ghét ném vật cho người kia, Menfuisu nhận được di chiếu chứng minh thân phận của Arika, đại công chúa và một lá thư với những lời nhắn gửi, hắn chỉ mở ra đọc được vài dòng rồi từ khoé mắt thấy cay cay. Unasu lúc này đang quỳ gục một bên phía chân của Asisu, Ari ném cho hắn hộp

trầm hương, cũng có lời nhẩn bên trong. Ari sẽ giữ giấy tờ liên quan đến Amet, từ nay Asisu dẫn cô theo hầu Naomi. Đối với những người thân bên cạnh, Asisu cũng đã lo liệu.

__Chị Asisu, em sai rồi, em hứa sẽ thay đổi - Carol nước mắt tràn trụa lê lại gần lên tiếng.

__Imotep thân sai rồi.

__Chị.....

Asisu thì thảo nhọc nhằn lên tiếng :” Bảo vệ Amet.”

Cuối cùng cũng có người yêu thương nàng, vì nàng mà khóc.

Từ thất lừng, Asisu lấy ra một mảnh vải trắng, là mảnh tay áo sơ mi của Raian bị rơi rách từ lần ám sát trước, có máu của hắn, nay vừa vắn có máu của nàng. Nàng đặt gần tim, Raian, lúc này tiếng thét của người phải không.

Cuối cùng người cũng không đến cứu ta....

Asisu gục đầu vào lòng Naomi, tay buông thõng, tim ngừng đập, không còn hơi thở nóng ấm. Cả một đại điện toàn tiếng nức nở và những thân hình cúi rạp. Menfuisu trong lòng dấy lên thứ cảm xúc rỗng tuếch, cuộn trào căm phẫn, hắn quên luôn vết thương, cầm cây thương lính canh kề bên mà lao đến Nebanon. Lúc này, vì binh lính lơ là quỳ gối phục trước thi thể Asisu nên nơi lồng Nebanon, hắn chớp thời cơ vùng dậy, đoạt kiếm rồi đỡ đường thương mà Menfuisu đâm đến. Menfuisu một tay ôm vết thương một tay cầm vũ khí đánh cùng Nebanon. Cảnh tượng như hai con sư tử bị thương lao vào quần nhau “Là do người nên chị ta mới chết, người sĩ nhục hoàng thất, ta sẽ giết người.”

Noami thâm trầm ôm Asisu, tự để đầu nàng dụi vào lòng cô. Cô khóc không thành tiếng, chỉ im lặng ôm. Bên cạnh Ari, Nigi và Narati dập đầu than khóc. Còn Carol, nín lấy gấu váy của Asisu lay lay, luôn miệng nói xin lỗi, sai rồi. Naomi một lúc tức giận, quay lại gạt tay Carol ra, nhìn thẳng đôi mắt xanh mà chửi :” Khóc lóc cái gì, xin lỗi cái gì, bộ cô làm vậy thì trả Arista lại cho tôi được sao, tất cả đều là tại cô. Nếu có lỗi thì nên làm gì đó đi, đừng có mà chỉ biết khóc.” Ngay lập tức, Naomi đưa di thể của Asisu qua cho Ari và hai người kia ôm, chăm sóc. Cô đi lên tiến thẳng về tên Izumin đang thất thần đứng kia. Hắn đầu óc rỗng đến lạ thường, cảm giác như người điên đứng giữa một rừng người. Naomi vung tay, tát một cái thật đau lên mặt hắn :” Vậy mà cũng xưng danh kiếm thủ giỏi, hoàng tử đại tài, ngay cả đường kiếm của mình cũng không kiểm soát được, dù đối thủ có như thế nào, người cũng phải biết điều lực ở kiếm chứ.” Rồi cô quay lại, chỉ vào mặt tất cả mọi người, chửi lớn tiếng khiến tất cả ngưng mọi hoạt động, im bật :” Là tại các người hại Arista, bây giờ các người còn ở đây giả vờ khóc lóc vì cô ấy, các người không biết xấu hổ sao.”

Tối nay, Raian thấp thỏm không yên, lòng cứ như lửa đốt. Đi đi lại lại quanh phòng một hồi, liền cầm tấm hình Asisu lên, vừa định chạm vào mặt nàng thì bị một mảnh kiếng vỡ từ khung hình lần trước (liên hệ chạm ám sát) đâm vào chảy máu. Hắn liền sợ nàng có chuyện. không kịp lấy bông gòn thấm máu đã quay sang chạm vào phù điêu.

Phù điêu cảm nhận có mùi máu, không cần bị tách rời vẫn có phản ứng. Trước mắt Raian hiện lên cảnh Asisu bị đâm bởi người đàn ông đã bắt nàng lần trước, nhưng lần này sao hắn không thể đến cứu nàng. Trước mắt hắn hình ảnh nhoè đi, hắn không còn nhìn thấy ai chung quanh trong đó ngoại trừ người kia đang đâm Isis của hắn. Hắn giận dữ hét lên một tiếng. Bỗng hình ảnh bị xoá mờ đi và biến mất.

Raian tức giận, lo lắng, sợ sệt vì cô gái kia.

Một lúc sau, hắn mơ hồ nhận ra phù điêu phản ứng phát sáng với máu. Hắn không suy nghĩ gì liền lấy dao bấm cửa lên tay một đường cho máu chảy thật nhiều. Rồi áp vào phù điêu’

Quả nhiên, máu tươi lúc nào cũng tạo nên điều kì diệu.

Chuyên mục giải đáp thắc mắc của Fia

_Cho bạn BubuPhan (cmt ở chap Ngụy Cơ) về vấn đề nghi ngờ Asisu lúc thiêu và tại sao mọi ng lại không nhận ra giọng nói ánh mắt của Asisu dù là người quen.

Về vấn đề sao không có chỗ mọi ng nghi ngờ Asisu giả hiện trường :

+ Thứ nhất : trong chap mình có ghi một khúc quan thần thắc mắc không tin mà. Nhưng sau đó Menfuisu tin, nên họ không thể không tin. Vật chứng đầy đủ rõ ràng, họ còn chứng kiến nữa cơ mà.

+Thứ hai : như bạn nói là vương thì hay có tính nghi ngờ, nhưng Menfuisu theo như mình phân tích trong tác phẩm gốc là độ nghi ngờ cực thấp, hoặc có nhưng vì tuổi 18 bông bột nên không cao. Bằng chứng là vụ Algol lừa Menfuisu để bắt Carol. Chỉ với lời nói của Jamari và vài món đồ từ cống phẩm Assyria là của Carol thì bất chấp quan thần phản đối mà đi cứu rồi bị dính bẫy. Đối chiếu với ở đây có Nebanon nói ra nói vào (mình có phân tích kỹ ở chap rồi mà) và còn chứng kiến hiện trường vụ việc, cùng thi thể và đồ vật chọi mình trên người, còn nhiều cái xác thực hơn lần của Algol nên Menfuisu chắc chắn sẽ tin

+Thứ ba : Mình có nói rõ trong chap là Asisu để chắc ăn tiêu huỷ mọi đồ đạc thành tro nhằm để mọi ng không tìm ra chứng cứ mà.

+Thứ tư : Menfuisu sau này có ít nghi ngờ sợ Nakuto tạo phản nên mới đến Amet và gặp Arista đó. Tuy nhiên vì Asisu đánh đòn tâm lí khi đó về việc cấm hoàng tộc đến Amet, nên lúc đầu Menfuisu đợi tình hình yên ắng rồi mới đến trong dạng cải trang đó. Còn Ragashu cáo già, nghi ngờ nhưng vì bị lá thư Asisu gửi không chế, nên cũng đợi một thời gian mới đi đến Amet.

Về việc nhận dạng Asisu :

Như mình đã mô tả trong chap rất kĩ, rằng từ mái tóc nhuộm nâu, tóc mái dài hơn tới chân mày, sử dụng mùi hương khác, tóc dài ra, lại đeo mạng che mặt, không trang điểm....và sau nửa năm, Asisu dần tìm lại con người năm xưa nên tính cách đã khác. Bạn lưu ý ánh mắt lúc này Asisu nhìn Menfuisu cũng khác, nhìn Ragashu cũng khác trước. Lúc trước nhìn Menfuisu dịu dàng.v.v.. bây giờ có chút sợ hãi, (mình mô tả trong chap rõ và chi tiết lắm). Còn giọng nói qua mạng che mặt đã làm bớt phần nào giống (tuy vẫn là 80% giống)

Khi gặp một người tính hoàn toàn trái ngược với người cũ, ánh mắt người kia nhìn mình cũng khác, giọng nói giống 80%, mặt mũi nhìn cũng khác nữa (vấn đề trang điểm, không trang điểm nhìn đã khác rồi). Làm sao bạn thấy được bóng dáng người cũ trong người đó được. Người mắt đen phượng như Asisu thì đâu phải mình nàng có chứ.

Với lại khoảng thời gian mình để là 6 tháng. Đối với người bạn ghét, nó đâu có sống mãi trong lòng bạn. Bạn sẽ quên nhanh thôi. Huống chi Asisu lúc đó không ai ưa.

Thêm một điểm nữa, là mình đang muốn khai thác ở những chap sau vấn đề Menfuisu cùng Ragashu tỏ ra hiểu hết về Asisu, biết tất cả về nàng, nhưng cuối cùng họ chẳng hiểu gì cả. (ở các chap sau mình sẽ viết sâu thêm).

Đến người như Menfuisu chung 18 năm còn nhận ko ra, mình cũng không cần phân tích các nhân vật phụ khác ít tiếp xúc vs Asisu.

Còn thân cận như Nakuto và Ari thì đi theo rồi nên không cần bàn.

Mình không muốn đưa hẳn mấy chap nghi vấn như vậy vào vì : nó sẽ làm loãng kết cấu chuyện của mình. Mình không muốn câu chuyện kể về Asisu lại đi phân tích tâm lí, nghi vấn của người này người kia quá nhiều. Như vậy Asisu không còn là nhân vật chính nữa. Mình muốn tập trung phân tích Asisu nhiều hơn. Mình cũng đã có những dòng mô tả nhẹ rồi mà. Fia nghĩ mọi người đọc cũng sẽ phân tích được thôi mà.

Chỉ cần bạn đọc kĩ xít thôi àh.

Nếu lập luận của Fia vẫn chưa làm bn hài lòng, vẫn còn sơ hở,hi hi Fia đành chịu.

Đây cũng là thiếu sót khi Fia không giải thích rõ ràng hơn. Mong mọi người thông cảm.

Fia cảm ơn

22. Nỗi Lòng Của Người Còn Sống

Sau lời mắng chửi kia của Naomi, hoàng cung đều im lặng, đúng là ở đây ngoài Naomi, tất cả đều không có tư cách nói đến Asisu. Tên Ruka thấy chủ bị đánh, liền chạy lại muốn không chế cô gái kia, nhưng Izumin ra lệnh để mặc cô ấy, cái tát đó, hẳn đáng bị nhận. Menfuisu tuy đã dừng kiếm, nhưng bản thân hẳn bây giờ như con ngựa quay cuồng mất phương hướng, hẳn gào thét lại với Naomi : “Người không có tư cách mắng ai ở đây cả, người chỉ là tiện dân, người không có quyền lên tiếng chỉ trích bậc đế vương như ta.” Naomi cũng chẳng sợ, nhìn người đàn ông mặt đỏ au đang lăm le chuẩn bị tiến đến phía mình, cô cầm con dao bạc của Asisu trao lại, chĩa thẳng vào mặt hắn : “ Là bậc đế vương thì có quyền chối bỏ trách nhiệm sao. Người hãy thôi đổ lỗi cho người khác đi, chẳng cần tên nô lệ kia lên kế hoạch giết người, Arista cũng sẽ bị người ép đến đường cùng. Người có bao giờ nghĩ xem tại sao tên kia có cơ hội lật đổ người chưa. Coi lại mình xem, có là hoàng đế tốt hay chưa.” Menfuisu lúc này giống như bị một luồng khí khổng chế, gầm lên : “ Không phải tại ta.” Đúng, không phải tại hắn, không phải tại hắn đâu. Là do mấy tên kia, chính bọn chúng. Rồi Menfuisu bỏ cây thương xuống, hoang mang rút vội thanh kiếm của một tên lính gần đó, quơ quào loạn xạ.

Đột nhiên, Ragashu từ đâu cầm đoản kiếm xông vào. Hắn vốn dĩ bày binh bố trận bên ngoài Ai Cập. Vốn dĩ hắn liên kết với Nebanon, hòng khổng chế được Menfuisu liền để dành dẫn đợt quân tiên phong vào trước. Ragashu luôn là người mưu mô và hiểm độc, hẳn cho rằng kế hoạch như vậy còn có nhiều chỗ hở, chính hắn đã dụ Nebanon và đề ra vấn đề móc nối với Izumin. Hắn biết tên hoàng tử kia rất căm thù Menfuisu. Trong chuyện ám sát Menfuisu trước khi ra trận, hẳn không muốn người khác biết hắn có dính líu, như vậy hẳn cực kì mất danh dự khi mà ám sát đế vương của nước địch trước khi ra trận, chẳng khác nào cho người khác hiểu lầm hắt hủi tài trên chiến trường nên mới dùng hạ sách này. Và lại, hẳn không muốn nữ tư tế kia ghét hắn. Vì vậy, chỉ cần Izumin xuất hiện, để Izumin mới là người giết Menfuisu, vừa tăng khả năng thành công cho kế hoạch lên rất nhiều, chỉ cần sau khi hoàng đế Ai Cập gục ngã, Nebanon quay lại lấy cớ trả thù cho em trai, khổng chế Izumin, hẳn đường hoàng tiến vào như giúp đỡ hoàng thân Ai Cập, như vậy vừa đe dọa được Hitaito vừa khiến Ragashu vô can, lại để cho người khác thấy Nebanon là người coi trọng tình nghĩa. Ragashu còn bắt Nebanon đảm bảo khi thực hiện, sẽ không để nữ tư tế kia chịu bất kì thương tổn nào.

Ragashu khi nghe tin báo Menfuisu đã bị hạ thuốc, cánh vệ bên ngoài cũng giảm đáng kể, nghĩ đã thành công, hẳn chỉ dẫn một toán quân tinh anh mười mấy người, đi vào xem trước. Vừa đến ngoài sảnh điện, hẳn thấy mọi người quỳ rạp, trước đó có nghe tiếng gầm của thần linh vang lên liền biết có chuyện không hay, khá vất vả len qua bọn quân lính mới vào được bên trong, nào ngờ vừa đến ngay trước cửa cung, liền thấy cảnh tượng diên đại kia. Arista của hắn đã nằm kia bất động, hình như đã chết, những nữ tư tế khác đang ôm khóc than, cô gái ở ốc đảo hay đi chung với nàng đang chửi hoàng đế Ai Cập, Izumin thì đứng bất động, thanh kiếm cắm xuống đất, tay nắm chuôi kiếm để đứng cho vững, cặp mắt vô hồn, Bọn quan lại thì dập đầu, tên Nebanon kia bị khổng chế. Ragashu lơ mơ đoán được chuyện gì xảy ra. Vết máu trên kiếm Izumin chắc chắn là của nàng.

Vừa nhìn thấy hắn, mọi người đang ngỡ ngàng, thì lại một con sư tử cầm kiếm chém tán loạn những tên còn sót lại theo phe Nebanon. Naomi và Menfuisu vừa kịp trấn tĩnh quay lại hướng kiếm và dao vào hắn, thì hắn đã lao tới chỗ Izumin. Izumin vẫn chưa hoàn tỉnh, Ruka vội vã vợ đại cây thương đỡ mũi kiếm của Ragashu, Izumin một chút bị đẩy mạnh, mới kịp nhìn nhận sự việc, nhanh chóng nắm mạnh chuôi của cây kiếm đang cắm xuống kia kéo lên, bắt đầu đối địch với hoàng đế Babylon. Menfuisu cũng bắt đầu lao vào, tên Izumin kia trực tiếp đâm Asisu, tên đó cũng đáng chết. Ba người quần chiến với nhau. Bọn quân lính xung quanh chuẩn bị nhao nhao cùng lao vào chiến đấu, quân Ai Cập chắc chắn có, quân Babylon tiên phong cũng hiện diện, đi theo Ragashu, lại những tên hộ vệ dũng mãnh nhất theo Izumin - quân Hitaito đều có mặt. Nhưng mà chủ tướng của họ đều ra hiệu không cho phép. Chắc chắn đây là cảnh đáng được ghi nhận nhất tại lịch sử, khi mà ba vị lãnh đạo cùng trực tiếp chiến đấu cùng lúc ngay tại đại điện Ai Cập.

Noami liền hoảng sợ, vừa rồi cô mới nói giúp trấn tĩnh mọi thứ được một chút. Bây giờ lại tiếp tục loạn lên. Ari lúc này vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, nhưng nhớ lời nữ hoàng, từ xa nói với lên : “ Tiểu thư, đến lúc lá thư của chủ nhân...” Naomi liền nhớ lại, hiểu ngay mình cần phải làm gì. Cô quay lại, chạy đến gần chỗ Ari, Ari rút ra một cuộn thư, ném cho Carol với ánh mắt căm phẫn tột cùng. Naomi lên tiếng : “ Nếu cô nói cô sai, thì bây giờ tự mình ra đó đọc văn thư lên cho mọi người nghe đi, đi mà ổn định họ.” Carol không cần suy nghĩ, mở tờ văn thư, đứng lên đồng dạng nói :

Ta là Asisu nữ hoàng Ai Cập. Với Hitaito, coi như mạng ta trả mạng cho công chúa Mitamun, giữa Hitaito và Ai Cập xin coi như không còn hiềm khích. Với Babylon, coi như mọi tội lỗi đều đổ lên ta, hoàng đế Ragashu không có ý đồ chiếm cứ Ai Cập, là do ta, hoàng đế có thể tự do phế ta và tấn phong hoàng hậu khác, cũng xin coi như giữa hai nước được xoá bỏ hiểu lầm. Còn về việc tên nô lệ tạo phản. Tất cả là do ta đã không ngăn chặn từ đầu, không liên quan gì đến các nước khác, họ chỉ bị lừa dối để liên minh. Tại ta mà ra tất. Ai cũng không liên quan.

Mọi người ở đó nghe xong, ba người kia cũng buông kiếm xuống. Họ đều hiểu ý của người viết lá thư kia muốn gì, ngăn chặn chiến tranh và giữ danh dự cho các hoàng đế. Đó cũng chính là cách duy nhất mà Asisu có thể nghĩ ra để ngăn cản những cuộc chiến sắp xảy ra, bằng cách nhận hết lỗi về mình, mặc cho họ xử trí, nàng cũng đã nghĩ đến cái chết rồi. Chỉ là trong con người nàng luôn có một niềm ham sống mãnh liệt, nàng muốn nghĩ ra một cách tốt hơn. Nhưng cuối cùng, nàng đã dẹp bỏ sự ham sống của mình chỉ để bảo vệ cho một người.

Hoàng cung chìm vào im lặng rợn người.

Bây giờ là nửa đêm.

Thi thể của Asisu được thay trang phục của nữ thần, những vết máu đã được lau, trên đầu còn đặt vòng hoa, hai tay khép lại để trước ngực. Nàng được đặt nằm trên bệ cao ngay trong tấm cung nhỏ kế chính điện. Đó là căn phòng nàng thích nhất trong hoàng cung, nơi mà tiên hậu, tiên đế vẫn hay trò chuyện cùng nàng ở đây khi hai vị còn sống. Khắp gian phòng đều toả mùi trầm hương, hai bên cột tường treo những tấm màn thêu hoa sen trên nền đen lạnh lùng, chúng đều được vén sang hai bên. dọc theo bên tường là những kệ đặt những đồ vật của nàng khi còn sống. Nàng sẽ được đặt ở đây ba ngày, trong ba ngày này, Ai Cập sẽ để quốc tang, mọi người đều phải tuân theo đúng nghi thức, thêm vào đó là phải ăn chay. Sau đó, nàng sẽ được an táng tại ốc đảo Amet theo ý nguyện của nàng. Amet sẽ có lăng mộ hoàng gia của con gái thần Iris.

Phía dưới thi thể nàng, vừa vặn trên bậc tam cấp là giá gỗ để tắm phù điêu kia. Ari đã nói nàng muốn tắm phù điêu luôn theo bên cạnh, mọi người bây giờ không còn tâm trí để mà nghi ngờ và hỏi nhiều, nên chấp thuận mà không thắc mắc gì.

Không ai được phép vào bên trong trừ phi có lệnh. Ari, Narati và Nigi ngồi ngay cửa điện trông chừng. Còn quân lính đứng canh khắp nơi, nhằm giữ yên tĩnh và bảo vệ sự linh thiêng của nơi mà con gái nữ thần an nghỉ.

Đại điện đều đã dọn dẹp sạch sẽ. Nếu chỉ nhìn vào vật chất trong hoàng cung, sẽ chẳng ai nghĩ có chuyện xảy ra. Cho đến khi họ thấy không khí trầm mặc tang tóc hiện diện trên khắp mọi góc ngách

Cũng là nửa đêm,

Hiện tại Carol đang ở hành lang tắm cung ở thần điện Sobek, hướng ra dòng sông Nile chảy cuộn cuộn kia. Sông Nile hôm nay như biết có biến cố, lại chẳng hiền hoà như mọi khi.

Carol một tay đứng vịn cột lớn, một tay đặt lên tim. Chuyện ngày hôm nay, dường như quá sức chịu đựng. Cô chưa bao giờ có ý nghĩ thù địch chị Asisu, dù rằng chị đã bao lần hãm hại cô. Từ trước đến giờ cô chỉ tự dằn vặt mình rằng đã cướp Menfuisu từ chị, chị đau lòng vì bị chối từ, nhưng cô chưa từng nghĩ chị đã phải chịu đựng nhiều thứ hơn thế. Cô chưa từng nghĩ, một nữ hoàng sẽ có nhiều nỗi lòng đến vậy. Trước giờ cô chỉ chăm chăm tìm hiểu lịch sử văn hoá cổ đại, mà không hề quan tâm đến tâm tư của họ. Khi đến đây, cô chỉ đưa suy nghĩ của một người hiện đại được chăm lo đầy đủ, lại quên đi tiếng lòng của người khác.

Ở đây là Ai Cập cổ đại, không phải Châu Âu thời hiện đại, có những thứ mình muốn làm, mình cần phải làm nhưng lại chẳng thể làm.

Chị đã giúp gia đình cô.

Lúc trước, chị ở nhà Rido, cô đã rất quý chị. Bây giờ, cô vẫn sẽ quý chị

Cùng lúc đó trước tấm cung gần thần điện Anuket bị cháy trước đây, Menfuisu lặng người ngồi tựa vào một mảng tường còn sót lại, chân duỗi dài ngược nhìn trăng, lòng thần thờ suy nghĩ.

Asisu là Arista, không thể nào. Là hai tính cách trong con người của chị, hay là vốn dĩ chị đã vậy nhưng hẳn chưa bao giờ phát hiện ra. Mười tám năm, nhưng hẳn không thể nhận ra chị. Thật mỉa mai làm sao, khi mà hẳn đã không để chị vào trong mắt, trong đầu hẳn, hình ảnh về chị chỉ như là cái bóng mờ. Ánh mắt, vóc dáng cả gương mặt lẫn tính cách hoàn toàn đối lập. Đó chỉ là cái lí do hẳn tự an ủi mình, nhưng trong thâm tâm hẳn biết, hẳn quá tự mãn về bản thân mình mà chưa bao giờ quan tâm đến người khác. Chị giữ danh dự cho hẳn, nhưng hẳn năm đó mới mười sáu tuổi, có lẽ còn chưa nghĩ thấu đáo, đã bất chấp danh dự của chị mà huỷ hôn ước. Rồi vụ thiêu, hẳn cũng không có mấy nhớ nhung.

Ánh mắt của chị nhìn hẳn đã thay đổi khi chị là Arista. Rồi chị dần dần trở thành một người không thể thiếu với hẳn. Chị hiểu hẳn như thể chị là hẳn vậy. Chị như nằm trong tâm can của hẳn. Chị biết hẳn cần gì, biết hẳn bị tổn thương, biết hẳn lo lắng, chị biết hết về hẳn, còn hẳn chỉ muốn thổ lộ mọi suy nghĩ của hẳn với chị. Bên cạnh chị, hẳn được là chính hẳn, cảm giác bình yên, không đấu tranh, không lo nghĩ đến những thứ phức tạp triều chính. Hẳn đã khao khát cuộc sống lí tưởng như vậy.

Trong bức thư để lại, chị còn dặn hẳn phải biết quý trọng Carol, vì giờ đây ngoài Carol ra, đã không còn ai thật lòng vì hẳn, chỉ có chị một lòng với hẳn, giờ đây cũng đã không còn. Tình thân là thứ mãi mãi hẳn sẽ không bao giờ cảm nhận được. Dù rằng không phải hẳn hết yêu Carol, nhưng vì chị từ lúc nào đã trở thành người quan trọng có vị trí cao nhất trong lòng hẳn.

Trong lúc chị cần hẳn, hẳn bỏ chị. Bây giờ hẳn cần chị nhất, chị lại ra đi.

Là chị bảo vệ hẳn vì trách nhiệm, đỡ cho hẳn một kiếm vì nhân dân, hay vì chị còn yêu hẳn.

Nếu chị còn có thể lựa chọn, chị có yêu em không?

Ở cạnh hồ sen, nơi mà Arista và Naomi rất thích đùa giỡn cùng nhau trước đây. Naomi ngồi ngâm chân trong hồ, mắt nhìn những bông hoa sen đang dập dềnh theo dòng nước. Cô không ngừng nhớ về những kỉ niệm với cô em gái nhỏ bé.

Lúc mới đến ốc đảo, trông Arista cứ như một con nhím bị thương sẵn sàng bắn kim vào những ai lại gần. Nhưng cô lại thấy cô gái này thật thú vị. Khi đã thân hơn một chút, cô cảm thấy nàng thật đáng để yêu chiều.

Có một lần cả hai cùng đi ra đón mẹ Nora, Arista vì đi đường vấp đá, chân sưng phồng, vì sợ nàng đi không nổi nên đã công nàng. Lúc đó cô em gái nhỏ cảm động, đã nói đây là lần đầu tiên có người công, vì cha mẹ không còn, không có anh chị em chăm sóc, cô đã tự nhủ sẽ công nàng và bảo vệ nàng mãi. Bây giờ cô đã hiểu, là thân phận công chúa, dù có bị thương cũng phải tự mình đứng, dù là có cha mẹ là người cai quản vạn người, nhưng lại không thể nhận được cái công, cái vỗ về của tình thương từ họ. Dĩ nhiên, vương và hậu làm sao có thể công một công chúa. Vả lại vì uy nghiêm, một công chúa không thể để người khác chạm vào. Đúng là cái vương quyền có thể làm cô gái bé nhỏ đánh mất chính mình.

Cô hiểu vì sao nàng lại yêu Amet đến vậy. Cũng như cô khi gia đình sau những ngày theo cha bốn ba buôn bán, thì định cư ở đây, gia đình đã tìm được những điều hạnh phúc nhất, không phải nay đây mai đó, tìm lại được bản chất thật của một gia đình. Còn Arista, đến Amet đã tìm lại được chính mình. Đúng vậy, nơi đó thật bình yên.

Cô biết mọi thứ em gái làm, từ việc trở về nơi khủng khiếp hoàng cung, đến việc đối chọi...Đều là vì gia đình cô, vì Amet. Hôm đó, cũng bên hồ sen, Arista có nói với cô :” Chị, vì em được gọi là hiện thân của nữ thần Iris, vì vậy em cũng phải học cách bao dung như nữ thần. Em sẽ tha thứ.”

Em không cần phải tha thứ cho những kẻ không xứng đáng.

Ragashu đang ở bên ngoài hành lang điện cao nhất, nhìn xuống người dân phía dưới, cảm ly rượi. Tâm tình thật phức tạp.

Hắn cứ nghĩ hắn là kẻ mưu kế nhất, xảo quyệt nhất, mọi kế hoạch của hắn luôn hoàn hảo và kĩ lưỡng. Vậy mà hôm nay, nó đã phản pháo lại hắn. Điểm hắn không lường trước được, chính là nàng.

Nàng là Asisu. Hắn đã ở bên Asisu đã lâu, lại bén duyên vợ chồng. Nhưng rồi, hôm nay hắn nhận ra, hắn không hề biết gì về nàng. Hắn chỉ nghe người ngoài đồn đại, và gặp nàng xinh đẹp rồi cười. Hắn bên nàng lâu vậy, kể từ lúc nàng là Asisu, đến lúc nàng là Arista, thứ duy nhất hắn biết về nàng là nàng cực kì thích rượu nho, vì nó có mùi vị của Ai Cập. Hắn không biết nàng thích mặc gì, thích ăn gì, thích mùi hương nào, hắn chỉ nghe nói rồi đoán rằng nàng thích quyền lực và địa vị. Hắn sai rồi.

Menfuisu có nàng và Carol yêu thương, Izumin còn có hoàng đế và hoàng hậu yêu thương, còn hắn, đến một người yêu hắn cũng không có. Đến nàng cũng không.

Hắn nhìn ly rượu nho trước mặt. Hắn sẽ trả thù Ai Cập, nhưng sẽ bảo vệ cho Amet. Đó là điều duy nhất hắn có thể làm cho nàng.

Những người độc ác và máu lạnh khi yêu lại vô cùng si tình và đau khổ.

Izumin đang ở bên trong chính điện, hắn cứ ngồi đấy, suy nghĩ về những lời nói của Asisu lúc đêm kiểm.

Đó là nữ hoàng ham mê quyền lực đó sao. Sao lại thấu lòng người khác đến vậy.

Hắn tự nhiên không muốn cầm kiếm. Hình ảnh nàng ánh mắt đỏ nhìn hắn rồi kéo kiếm đâm vào, khiến hắn cảm thấy trở nên sợ thanh kiếm, sợ chính bản thân mình, sợ áp lực của một hoàng tộc, sợ rất nhiều.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy ghê tởm khi tay hắn vậy máu. Ghê tởm chính mình.

Raian vừa mới để máu nhỏ từ lòng bàn tay vào tấm phù điêu. Vật kia như có linh hồn, rất khát máu mà hút vào. Một lúc sau.

Raian bị hút vào trong một gian phòng rộng, xộc mùi trầm hương. Hắn nhìn chung quanh, hình như phòng này toàn đồ vật hoàng gia, chắc đây là gia đình giàu có. Hắn nhìn lên trên cao. Một cô gái như nữ thần đang nằm đó, mắt nhắm nghiền, hương hoa rải trên tay quỳen với mùi trầm hương thật nhẹ nhàng. Hắn tiến đến gần.

Hắn giận dữ và gần như phát điên.

Hắn bắt đầu thở gấp như thể sắp không thở được. Vội đặt bàn tay lên tim, không có nhịp đập, lạnh ngắt và vô tình. Hắn chỉ đứng đó nhìn. Không thể nào, không phải sự thật đâu. Chỉ là chuyện cổ tích thôi mà, giống chuyện Aroua (công chúa ngủ trong rừng) trên kênh truyền hình bên Mỹ vẫn chiếu đấy thôi. Đúng rồi, nàng chỉ giả vờ, hắn sẽ đưa nàng về hiện đại và chữa trị thôi.

Nhưng đây không phải là chuyện cổ tích hay màn kịch.

“Isis” - hắn gọi thầm nhiều lần nhưng nàng vẫn không dậy. Đừng giống với hắn như thế chứ. Hắn lo lắng đấy.

Không khí vẫn lặng yên, vẫn không có tiếng ai trả lời

Thật xin lỗi vì đã kéo dài hơn 20 chap. Vì ý tưởng tuôn trào quá.

Mong các bn tiếp tục theo dõi truyện

Lượt Vote và phản hồi của các bạn luôn là nguồn động lực cho Fia.

23. Hãy Tìm Tôi

Raian đang đứng trước một cô gái đẹp, nhưng nàng lại cực kì lạnh lùng, không nói với hắn lời nào, mặc cho hắn lo lắng vì nàng không thôi. Bất chợt trong vô thức, hắn đưa tay lên chạm vào má nàng, xua những kí ức của hắn về nàng chạy đến gian phòng đây.

Raian dĩ nhiên không phải là người dễ yêu, hay phải lòng chớp nhoáng một ai đó.

Isis, cô gái này, lần đầu tiên hắn gặp là lúc nàng đến xin giúp đỡ tìm lại em trai. Nàng mang nét đẹp ngọt ngào của những cô gái phương Đông, không biết có phải vì hắn từ bé lớn lên bên Mỹ nên đã quá ngán ngẩm nét đẹp Tây Âu hay không, hoặc do bẩm sinh hắn đã ưa ái thích phương Đông. Ngay từ lần gặp nàng lúc đó, hắn trong lòng loé lên một tia thích thú, hắn muốn tìm hiểu cô gái này, nàng có một lực hấp dẫn vô hình đối với hắn. Tuy nhiên, với địa vị và gia thế của gia đình hắn, hắn không thể không đề phòng người lạ, hắn buộc phải hoài nghi nàng, một người không rõ xuất thân, hắn phải canh chừng nàng có âm mưu gì đó hay không. Nhưng mà sẽ không sao, nếu hắn là đối tượng nàng nhắm tới để mà lợi dụng. Hắn thừa hưởng công ty, một chủ tịch tập đoàn tài ba, nếu chỉ là hiện kim, hắn sẵn sàng đáp ứng dư thừa.

Rồi, nàng không nhằm đến hắn, nàng chỉ quanh quẩn thân thiết với ba và Carol. Trong một lần theo lời Carol năn nỉ và nhờ vả, nàng đã giúp hắn hướng dẫn nhóm sinh viên của Carol tại bảo tàng Cairo, kiến thức nàng quả là sâu rộng, những điều nàng biết về cổ đại, về những ngôn ngữ lạ lùng khó nhằn, điều đó càng làm hắn bị hấp dẫn, nàng đã giúp công việc hôm đó của hắn thành công tốt đẹp. Bọn sinh viên kia cứ bu quanh rồi xuýt xoa vì vẻ đẹp và sự sắc sảo của nàng. Chết tiệt, bọn chúng chỉ là con nít ranh. Hắn bực bội khi mà cái đám kia cứ quẩn lầy nàng trong khi hắn thật muốn bắt chuyện với nàng, nhưng hắn không muốn mọi tâm tư đều biểu lộ ra bên ngoài, nên quay lại dăm ra biểu hiện nghi ngờ và ghét nàng.

Nàng hình như cũng chẳng ưa gì hắn, lần nào nhìn hắn cũng nhàn nhạt, lạnh lùng, khinh khi. Nhiều lúc hắn thực muốn kéo nàng và lay thật mạnh hỏi nàng tại sao hoặc đuổi nàng đi thật xa để hắn khỏi bị lâm vào trạng thái tương tư này, nhưng hắn từ bé đã được học cách tôn trọng và yêu thương phụ nữ. Với đất nước hắn mà nói, phụ nữ và trẻ em luôn là hàng đầu. Vì thế hắn không thể cư xử thô lỗ với nàng. Carol ồm, nàng chăm sóc nó như một người chị, nó ham chơi, nàng chăm nó chu đáo. Nàng đang có tính toán gì đây, nàng tại sao không bám lấy hắn để kiểm soát mà suốt ngày cứ dính với em gái hắn thế kia. Rồi hắn thoáng nghe Carol ước ao có nàng làm chị dâu, nhưng nó thì thầm rằng hắn theo chủ nghĩa độc thân, vì vậy em gái liền muốn ghép đôi nàng với Rodel. Ôi, cô em gái mà hắn yêu thương nhất, không lúc nào hiểu tâm tư của hắn.

Mấy ngày sau, ba hắn mất, rồi không lâu sau, nàng và Carol mất tích. Mọi người lúc đó chỉ nhớ Carol, nháo nhào lên thuê người đi tìm khắp nơi, chỉ có hắn thấy sự vắng bóng của nàng. Thời gian tiếp theo, mỗi lần thám tử và người được thuê đi tìm em gái hắn đến báo cáo tình hình, hắn đều lén sau lưng người nhà, hỏi những tên kia một ít thông tin về nàng, hắn không muốn ai biết hắn tìm nàng.

Bẵng đi cả gần hai năm. Trong thời gian qua, hắn không biết có phải ảo ảnh, trong đám cháy gặp Carol, lại em gái hắn được tìm thấy mấy lần, rồi tiếp tục bị bọn trộm bắt cóc, hiện đang không rõ tung tích. Còn nàng, hai năm, không một dấu vết. Hôm đó, hắn mang tấm phù điêu về nhà, rồi hắn được ông trời cho điều kì diệu. Hắn gặp lại nàng, trong cơn mưa rào của mùa hạ.

Nàng vẫn như thế, chỉ khác lúc trước nàng xinh đẹp và sắc sảo, bây giờ nàng thuần khiết và mong manh. Trong phút giây, chạm tay nàng, khi mà luồng điện đó chạy qua, hắn không hề biết hắn sẽ khắc sâu hình bóng nàng đến vậy. Rồi khi nàng bị tên kia bắt, hắn đến cứu, Lúc nàng bị bọn lạ mặt theo giết, nàng lại bị thương, lúc ấy hắn không suy nghĩ mạng sống lao đến bảo vệ nàng, lúc đó hắn biết hắn đã yêu nàng. Hắn liền tiếp muốn gặp nàng, và rồi hắn thấy hình ảnh nàng bị đâm. Cuối cùng, hắn ở đây, để thấy nàng đã chết.

Raian di chuyển bàn tay, nhẹ cầm bàn tay nàng nhấc lên, trao nụ hôn trân trọng lên tay nàng. Hắn giữ như thế một lúc lâu, giống như hắn muốn truyền hơi ấm cho nàng, hắn ước ao được nghe từ mạch máu trên bàn tay nàng đập một nhịp, một nhịp thôi. Nhưng, hắn không phải là thượng đế, hắn không thể xoay chuyển tình thế.

Vừa khi đặt tay nàng xuống, hắn nhấc thấy giá gỗ và tấm phù điêu. Vội vàng chạy đến xem, quái lạ, tấm phù điêu không phải bị bể đã phục hồi có vết nứt, và vẫn còn bên phòng hắn sao, tấm này dường như còn mới, nguyên vẹn, có lẽ là bản sao của tấm kia chẳng. Hắn tò mò, chạm tay lên bức phù điêu, vật vô tri kia dường như ngửi thấy mùi máu trên bàn tay vừa bị Raian dùng dao rạch, tuy chỉ là vết máu đã khô, nhưng nó cũng đã phản ứng. Vì là máu của hắn, nên những suy nghĩ của Asisu dành cho hắn được truyền đến cho hắn.

“Tên kia thật khác lạ trong gia đình này, tóc đen, còn có nét giống Menfuisu em trai ta nữa.”

“Hắn thật đáng ghét, chỉ có mình hắn nghi ngờ và cư xử lạnh lùng với ta.”

“Ta vừa bỏ uy nghi, đi giúp hắn hoàn thành tốt công việc, một lời cảm ơn và cái nhìn thân thiện cũng không có, đồ bội bạc vô ơn.”

“Được rồi, làm thế này hắn sẽ đau khổ.”

“Người kia là ai, trông rất quen, thật kì lạ, sao lại nhìn mình như vậy? Muốn tố cáo mình phải không? Trông giống Menfuisu quá.”

“Dòng diện kia là gì? Sao mà người mình bây giờ cứ nóng hổi thế.”

“Người đó hình như là Raian, cái tên vốn ghét mình đó sao. Hắn có thể đến đây được sao?”

“Raian vừa cứu mình, hắn sao lại đến được đây lần nữa? Thôi rồi, không khí, mạng che mặt đâu rồi.”

“Vừa rồi hắn vì mình bị thương, hắn có sao không chứ, mấy tên ám sát chết tiệt.”

“Lần đầu có người bảo vệ mình như vậy. Thôi đi, không được suy nghĩ về hắn.”

“Chị Naomi, cảm giác này là gì, thật kì lạ.”

“Vết thương của mình đỡ rồi, của người đó có vẻ nặng hơn, hy vọng y học hiện đại sẽ chữa trị cho hắn nhanh khỏi.”

“Raian, người đâu rồi, đến cứu ta đi, sao người vẫn chưa đến.”

“Cuối cùng, người đó vẫn không đến cứu mình.”

“Là mình đáng chết, tốt nhất đừng để người đó đến đây bị liên lụy.”

Raian như vừa tỉnh lại từ cơn mê, lại từ chỗ tỉnh đi ngược lại vào cơn mê. Ra đó là tâm tình của nàng. Là hắn vô dụng, không thể biết được ẩn ý thâm phù điều, không thể kịp lúc đến cứu nàng, là hắn đáng chết.

Hắn thả tay khỏi bức phù, một lần nữa lại gần nàng, trên mép bệ nàng nằm có khắc mấy dòng chữ Ai Cập rất đẹp, hắn không thể đọc hết được, chỉ loáng thoáng đọc được mấy chữ “con gái”, “nữ thần”. Mọi người đã quyết định dùng tên hiệu của nàng thay cho cái tên Asisu đã bị hiểu lầm và vấy bẩn. Raian chợt thấy phía dưới lớp hoa rải xung quanh dọc theo cánh tay nàng, có mảnh tay áo sơ mi của hắn. Nàng đã giữ nó để biết đến sự tồn tại của hắn. Hắn rút lấy, bây giờ nó là vật duy nhất mang kí ức của nàng và hắn.

Phía bên phòng hắn, máu đã thấm hết vào phù điều, khô hắn, phù điều liền có phản ứng kéo hắn về hiện tại. Vừa thấy có lực hút, hắn liền biết giống như những lần trước, hắn khao khát muốn chạy lại ôm lấy nàng, nhưng vẫn là cái thứ lực vô hình kì quái ấy ngăn cản hắn. Hắn tha thiết nhìn về phía nàng mặc cho vòng xoáy đã xuất hiện và kéo hắn về. Hắn miên man nhìn gương mặt nàng đang xa dần, đột nhiên trong đầu hắn như có tiếng nói

“Hãy tìm tôi”.....“Nhất định phải đi tìm tôi”.....“Nhớ là đi tìm tôi”.....

Bên ngoài, ánh trăng sáng rọi vào làm hiện lên trên vách tường cái bóng của một người đàn ông cứ cuộn tròn, nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất.

Vừa bị hất văng về trên cái ghế xoay làm việc, hắn liền mệt mỏi thả mình xuống, không quản đã mất nhiều máu.

Nàng là ai? Isis là ai? Nhất định phải đi tìm nàng. Làm thế nào để tìm nàng đây? Tìm một người đã chết? Hắn không quản nữa, hắn chỉ biết nhất định phải đi tìm nàng.

Phải tìm nàng.

Bây giờ, tin tức mới truyền ra xong, người dân bắt quản nửa đêm, nhất là cư dân Amet, kéo đến bên ngoài điện, âm thầm quỳ lạy lễ cầu nguyện cho Asisu, lạy lễ đau lòng, lạy lễ buồn thương. Những ngọn đuốc được cầm dựng soi tỏ khắp nơi, ánh đuốc vàng chiếu vào mặt mọi người như muốn cùng chia sẻ cái tang

thương với họ. Không ai lên tiếng, không xô lấn, chen đẩy, không có tiếng hỏi han, không có tiếng í ới. Lâu lâu chỉ nghe tiếng khóc sụt sịt của ai đó trong số hàng ngàn người kia.

Ông bà Nora vừa nghe tin, bà Nora liền đứng không vững, gia nhân phải dìu bà vào phòng chăm sóc, còn ông liền chạy vào cung gặp Naomi nghe ngóng tin. Họ không thể tin được, chỉ mới hôm qua, nàng còn cười cười nói nói kia mà. Arista, như một thành viên trong gia đình họ. Họ cảm thấy bị thương như vừa mất đi máu mủ ruột rà.

Quân lính bây giờ chia thành từng tốp nhỏ, không ai tranh giành hay đùn đẩy phiên gác, ai cũng không ngủ được. Bây giờ họ chỉ muốn thức để bảo vệ tối đa căn phòng kia. Tất cả quân phục của họ đều đổi thành màu trắng, quai cài nghiêm chỉnh, họ di chuyển đều đặn trong đêm, nhìn từ đằng xa như những bóng ma dật dờ có thể giết bất cứ ai dám mạo phạm tại đây.

Unasu đang đứng phía bên cửa chính điện, nhìn xuống bên dưới đoàn người, họ thật đông, nhưng trong hân lại suy nghĩ về một vấn đề khác, là về cô gái đã ra đi trước đó. Hân cảm thấy mình thật đáng trách, nhưng cũng thật đáng thương.

Lời nhắn trong chiếc hộp trầm hương dành nàng để lại cho hân. “Ta nhận hộp trầm hương này, với tư cách là Arista, ta trả ngươi những hộp trầm hương còn lại, với tư cách là Asisu.”

Ban đầu hân ghét nàng, căm thù nàng vì nàng đã hại lệnh bà của hân. Mỗi lần nàng đến, hân sẽ lại vây quanh hoàng phi chăm chăm nhìn nàng thù địch như thể sợ nàng sẽ ăn tươi nuốt sống người hân tôn kính kia, hân ngăn chặn bao nhiêu kế hoạch của nàng. Tại sao hân lại yêu nàng, nàng không thể là Asisu.

Chén canh gừng, trầm hương hân tặng nàng, những lời nói khuyên nhủ của nàng, những điệu múa tiên nữ, lần hân đỡ nàng vào lòng, cái tát trời giáng của nàng. Làm sao có thể quên. Thì ra yêu một người đau khổ thế đấy.

Liệu trong một phút giây nào đó, nàng có từng thôi căm hận hân chưa.

Unasu thả tay cầm hộp hương xuống, đưa tay kia đang giữ áng lụa nàng làm rơi hôm đó mà đặt vào trong lòng.

Menfuisu, Carol, Naomi, Ragashu, Izumin, Unasu, hầu như tất cả mọi người đều giữ tình trạng như thế suốt ba ngày. Vì vậy Imotep là người đứng ra lo liệu trong ba ngày này, từ việc chuẩn bị tang lễ, đón tiếp sứ giả khắp nơi cúng viếng, đến việc lo liệu văn thư triều chính. Đến ngày thứ tư, khi lễ nghi an táng đưa tiễn nàng diễn ra, mọi người mới hoàn hồn lại một chút. Carol cùng Menfuisu thực hiện đúng những nghi lễ dành cho nữ hoàng, nữ thần tôn kính của Ai Cập.

Kiểu để Asisu nằm mười người khiêng, được giáp vàng, bốn cột chống gắn rất nhiều ngọc đẹp và quý hiếm, gắn lên theo hình con rắn được trạm trổ uốn lượn quanh. Những mặt bên treo vải trắng lụa phủ kín, nếu người ta ở gần thì có thể thấp thoáng thấy một cô gái đang nằm đấy. Đây chỉ là kiểu đưa nàng đến Amet, còn lại khi đến nơi, lăng mộ của nàng vẫn được thiết kế như những lăng mộ hoàng gia khác. Nàng vẫn sẽ nằm trong cỗ quan tài hình nữ thần đang cầm hai gậy quyền lực bất chéo. Gian phòng của nàng sẽ lộng lẫy như của mẫu hậu, ngoài ra còn có những gian khác kế bên dùng để những vật dụng của nàng khi còn sống mà nàng yêu thích muốn mang theo. Tuy nàng muốn để tấm phù điêu kia bên cạnh, nhưng Carol biết được ảnh hưởng xấu phù điêu tới chị, cô đoán qua bức thư cô nhận được, qua những dòng nàng viết cách thức hồng chặn lời nguyện trên gia đình cô, nên không muốn để gần chị quá, cô muốn chị luôn được thanh thản, nên quyết định để nó ở gian phòng gần kề.

Trong lúc Asisu được kiệu giữa hàng ngàn người khóc thương, từ đằng xa, ngoài cung điện, trên lưng ngựa, tuy ở hai phía đối nhau, nhưng Ragshu và Izumin đều cùng thần thờ bi ai nhìn theo kiệu Asisu được đưa đi, xa dần, xa dần.

Đợi khi dần khuất bóng, bọn họ mới hướng ngựa lại hai hướng khác nhau, ai đi về nước ấy. Trong lòng mỗi người một suy nghĩ hỗn độn khác nhau.

Một năm sau ngày Asisu mất, tại hiện đại, Raian vừa nhận được thư mời cho cuộc bàn luận về dầu khí tại hòn đảo phía tây của Ai Cập vào ba ngày tới. Hần nghe nói nơi đây đã trở thành nơi yêu thích của các tài phiệt, họ có thể vừa bàn công việc, thương nghị đối sách, vừa nghỉ dưỡng và cảm nhận mùi hương của sa mạc. Hần cực kì muốn đến đây.

Hần thở dài, một năm trôi qua dài đằng đẵng, vẫn không có chút gì về nàng.

Chú thích của Fia

Cho bạn Bubuphan nhé :)

Về từ “dát vàng” và “giáp vàng”.

Theo từ điển Tiếng Việt của Viện ngôn ngữ học kết hợp với Ủy ban Xã hội học Việt nam, được quy chiếu theo bộ luật về chính tả và cách dùng từ Việt được ban hành từ năm 1984 đến nay, định nghĩa :

Dát có 3 nghĩa : 1. Làm mỏng kim loại bằng sức đập. 2. Gắn thêm từng mảnh trên bề mặt, thường để trang trí. 3. Nhát.

Giáp có 4 nghĩa : 1. Vỏ cứng bọc bên ngoài để che chở cơ thể, có sức chống đỡ với binh khí. 2. Đơn vị dân cư. 3. Kí hiệu thứ nhất trong mười can (Giáp Ngọ). 4. Có một phần giới hạn chung, có các đầu mối gặp nhau, tiếp xúc với nhau.

Mình biết mọi người sử dụng “dát vàng”, ởchap Sự thật (mấy chap đầu) mình cũng dùng từ “dát vàng” để mô tả. Tuy nhiên, từ “dát vàng” gợi lên cảm giác miếng vàng mỏng te (theo định nghĩa 1), chỉ có bề ngoài, mình dùng từ “giáp vàng” (dĩ nhiên với “giáp” theo theo định nghĩa 1) ý muốn thể hiện độ dày của vàng chung quanh, tạo người đọc cảm giác được sức nặng của cái kiệu và vàng khắp trên kiệu như bộ giáp chắc chắn bao bọc che chở cho kiệu cũng như cho Asisu.

Các nguồn tư liệu Fia tham khảo đều có nguồn gốc chắc chắn và rõ ràng, Fia muốn tôn trọng người xem nên không dám viết những viết cuội đầu.

Fia cảm ơn.

24. Cảm Giác Quen Thuộc

Từ lúc Asisu ra đi đến bây giờ đã được hơn một năm, tình hình Ai Cập và các nước vùng Trung Đông dĩ nhiên biến đổi không ít. Những biến đổi này đã tạo nên bước ngoặt lớn cho việc nhìn nhận sự thống trị của hầu hết các vị vua sau này.

Sau khi lễ an táng Asisu hoàn tất, Ai Cập tiếp tục đau buồn đôi ba ngày, rồi với sự khuyên can của Imotep cùng một số quần thần nên Menfuisu cố gắng áp chế nỗi buồn và lấy lại tinh thần tiếp tục công việc triều chính. Không đợi lâu, Nebanon liền được kết án và xử chém bêu đầu thị chúng. Mặc dù Menfuisu coi thể là còn nhẹ nhàng với hắn, nhưng Carol đã nhân từ không muốn hình phạt thái quá, vả lại trước đó, hắn có bãi bỏ một số hình thức xử tử tàn khốc rồi. Nebanon những ngày trong ngục vẫn mong chờ bên ngoài sẽ có thủ hạ đến cứu, tuy nhiên vì quân lính bố ráp khắp nơi, bọn họ lo cho tính mạng và sự trừng phạt của thần linh hơn là cái nghĩa khí cứu chủ, cuối cùng trước khi chết, hắn đã thừa nhận tội lỗi. Điều duy nhất hắn khưc mắc trong lòng và ôm theo nó ra đi, đó là : mọi người ai cũng ham mê quyền lực, hắn cả một đời muốn leo lên ngôi cao, còn Asisu có trong tay mọi thứ, nhưng cô ta lại từ bỏ tất cả, ấy là vì sao? Những quan viên theo phe hắn cũng bị xử phạt theo luật lệ Ai Cập, một vài người nhẹ nhất bị cách chức, tịch thu gia sản, một vài bị lưu đày, số nặng hơn thì được ban rước độc. Menfuisu vô cùng gặp khó khăn trong việc sắp đặt lại các vị trí quan viên. Hần thật ngạc nhiên, số lượng quân thần theo Nebanon lần này khá nhiều, vì vậy vị trí bỏ trống gần như hơn một nửa số chức quan cần có trong việc phục vụ triều đình. Carol với trí thông minh đã cùng Imotep hỗ trợ cho Menfuisu tổ chức các cuộc tuyển nhân tài. Tuy chiêu mộ được khá , nhưng toàn là những người trẻ tuổi, bồng bột như hoàng đế, thiếu kinh nghiệm trong việc lớn quốc gia, nên chỉ có thể đảm đương những chức quan nhỏ trước, những quan viên xót lại vốn dĩ có đủ khả năng

đảm nhận chức lớn thì hầu hết đều từ quan vì vụ kinh hoàng vừa qua tác động quá lớn, chức quan trọng yếu vẫn là vấn đề nan giải. Menfuisu nhủ thầm, cũng may mà còn có tể tướng Imotep và tướng quân Minuê, nếu không chắc một mình hắn không cầm cự được.

Unasu đã hoàn toàn chuyển sang bên đội cận vệ cung hoàng phi, vì Ruka bây giờ đã lộ thân phận thật đã trốn chạy về Hitaito. Còn tướng quân Nakuto cùng đoàn người Naomi trở về ốc đảo Amet. Naomi một tay chăm lo đứng đầu nơi đây, Nigi và Narati trở thành thân cận của Naomi, còn Ari cùng Nakuto kiên quyết làm người canh chừng bảo vệ bên lăng mộ Asisu tại rìa ốc đảo. Amet không biết từ bao giờ, được mọi người khắp nơi gọi là Đảo Thánh Thiêng, chắc có lẽ nó ngày càng được phát triển mạnh mẽ và lăng mộ của con gái nữ thần đặt tại đây. Người ta một mực tin rằng, chính nữ thần đã luôn hiện hữu chúc phúc cho nơi này.

Tình hình kinh tế Ai Cập như một giọt mưa từ trên trời cao rơi thật nhanh xuống đất, vỡ tung toé một cách nghiêm trọng. Sau khi Ragashu trở về Babylon, hắn tuyệt nhiên không còn đả động gì chiến tranh, cũng chẳng đề cập đến việc kết lại liên minh với Ai Cập. Hắn ra sức tập trung phát triển kinh tế thương buôn trong nước, với tài năng lãnh đạo của hắn, kinh tế chẳng mấy chốc đi lên, hắn liền đẩy mạnh những nguồn lời lãi hiện kim đó cho việc xây dựng quân đội hùng mạnh. Cứ như vậy, Babylon ngày càng đi lên như điều gặp gió. Các nước nhỏ xung quanh tìm đến xin liên minh, quy hàng Babylon càng ngày càng nhiều. Tuy nhiên, Babylon cấm tất cả những gì liên quan đến Ai Cập. Hàng hoá Babylon không được trao đổi với người Ai Cập, hề là thứ gì từ Ai Cập được cập cảng Babylon hoặc thương buôn của Ai Cập đều bị đánh thuế không phải gấp đôi, mà là bốn năm lần, chỉ trừ Amet.

Bên phía Hitaito, Izumin cũng không phát động chiến tranh nữa, liền kí liên minh với Babylon. Tuy rằng kinh tế bên Hitaito không tiến bộ vượt bậc như Babylon, nhưng nhờ vào liên minh này không chỉ là nông nghiệp mà buôn bán cũng thuận lợi thấy rõ. Những kinh nghiệm về nông nghiệp cùng những sản phẩm chỉ trồng được ở một nơi, bây giờ được hai nước trao đổi, người dân phong phú hơn về lương thực. Lại nói đến buôn bán, nếu một sản phẩm làm ra ở Babylon giá mười đồng bạc, nhưng cùng sản phẩm đó làm ở Hitaito thì do điều kiện thuận lợi hơn nên làm ra chất lượng vừa tốt và giá chỉ có năm đồng bạc, thương nhân Babylon sẽ mua lại với giá bảy đồng bạc. Đôi bên cùng có lợi. Dĩ nhiên, Hitaito cũng áp dụng chế độ tuyệt giao với Ai Cập như Babylon.

Người dân khắp nơi, tất nhiên trừ dân Ai Cập, chẳng dại dột gì mà đâm đầu vào Ai Cập làm ăn.

Hai nước lớn liên minh, các nước nhỏ xung quanh thần phục. Dần dần các nước nhỏ gần Ai Cập, như Libya (công chúa Kafura), Nubia (hoàng tử Massha),... đều có thù trước với Menfuisu, nên đồng loạt chuyển sang quy thuận một mối về hai nước lớn kia. Algol thì từ trước đến giờ không có biết rõ sự thế, chỉ biết loáng thoáng Asisu chết rồi hai đế quốc lớn kia lại không phát động chiến tranh, như một con ruà rụt cổ, nhưng hắn thì khác, thù cũ, hắn quyết trả bằng được, nếu những tên kia không tham gia, thế lại càng hay, sự việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Lại thêm đế quốc Minoa, thái hậu bị thương gần như hấp hối, quốc vương Minosu bị Atorat khống chế bắt làm bù nhìn, Atorat lại là điểm chốt chính trong thủy chiến của Minoa, nên thế cục bây giờ ở đó rất hỗn loạn. Mọi quyền hành đều nằm trong tay, Atorat thù hận Carol đã ghét bỏ hắn, nên đã hợp tác cùng Assyria.

Ai Cập bây giờ bị cô lập hoàn toàn. Thương buôn cực kì khó khăn, những mặt hàng dần không phong phú và cải tiến, chỉ có trong nước buôn bán với nhau, một số mặt hàng vốn dĩ người dân ở đây không thể tự làm ra, trước đây phải du nhập, giờ thì hay rồi, không ai chịu bán cho Ai Cập thì lấy gì mà mua. Về nông nghiệp cũng như thủ công, mặc dù Carol với kiến thức hiện đại đã giúp người dân khắc phục một số thứ, nhưng có những cây không trồng được ở Ai Cập, dù cô biết có kĩ thuật lai tạo giống, nhưng thời cổ đại làm gì có đủ phương tiện để thực hiện, còn thủ công. Rất nhiều người dân tứ phương trước đây đến Ai Cập làm ăn, bây giờ họ bằng mọi cách rút khỏi Ai Cập, một lượng hàng lớn bị hao hụt. Tuy rằng Ai Cập có hai vị lãnh đạo thông minh, nhưng có một số chuyện, không phải thông minh là có thể làm được.

Bên phía nữ hoàng Amazonet cũng chẳng thể giúp ích gì được nhiều cho Ai Cập, chính họ còn đang phải chuẩn bị đối mặt với nguy cơ chiến tranh. Imotep cũng cố gắng hy vọng có thể cải tiến tình hình từ việc xin nhờ Amet hỗ trợ, như Naomi lạnh lùng từ chối, dù cho Ai Cập có bị giặc đánh tới, bọn chúng cũng nhất định chừa ra Amet không đụng vào, không vì danh của nữ thần, cũng vì đằng sau Amet còn có Babylon và Hitaito chống lưng. Ai Cập vừa chịu chiến tranh kinh tế, vừa đối mặt với nguy cơ chiến trường. Mọi tình huống xảy ra đều bất lợi cho Ai Cập. Càng ngày càng có tin đồn lan rộng, rằng Ai Cập vì đã ruồng bỏ hiện

thân của nữ thần, nên bây giờ bị trừng phạt. Kinh tế tụt dốc không phanh thì làm gì có đủ điều kiện để xây dựng quân đội mạnh, chiêu binh giỏi. Phiến loạn lại nổi lên khắp nơi.

Imotep liền nghĩ ra một cách tạm thời chế ngự tình hình, kế hoạch của ông là để Menfuisu dẫn quân đi tấn công đánh chiếm một nước nhỏ, chính xác là Media, nhằm vừa có thêm nguồn cung, vừa răn đe một số nước chư hầu phản bội Ai Cập. Với các nước như Media, dù quân đội Ai Cập không còn hùng mạnh nhưng vẫn thừa sức để chiến thắng. Vậy là kế hoạch của Imotep được đa số đồng tình và Menfuisu nhanh chóng thực hiện.

Tuy nhiên, hoàng đế Media đâu dễ để nước bị bắt nạt. Hắn lợi dụng một lần Carol đi xuống chợ Têbê, liền lừa nàng lạc sang gần ranh giới Libya, sau đó loan tin dụ Menfuisu đến, đổ lỗi cho bên Libya rằng giam giữ hoàng phi, sau đó âm thầm để họ rơi vào bẫy, bắt sống được hoàng đế Ai Cập. Carol gian nan lắm mới về lại được cung điện ở Hạ Ai Cập. Cô liền nhớ lại một cách ngày xưa người Trung Quốc đã dùng, cô liền lấy tư cách hoàng phi, thông báo rằng hoàng đế Ai Cập đã chết vì bị bọn tạo phản chuốc độc, chọn nơi an nghỉ kim tự tháp gần với kim tự tháp của tiên đế, cách lăng mộ chị Asisu không xa, mọi lễ nghi, vật dụng, việc quốc tang, cô đều làm như thật. Chỉ có vấn đề quan tài rỗng, để mọi người càng tin tưởng, cô bèn nghĩ đến tấm phù điêu, cô thuyết phục Noami, tuy lúc đầu khó khăn, nhưng vì nghĩ hoàng đế chết thật, nên cũng thay Arista làm chút gì đó, nên cuối cùng đã đồng ý. Dù tấm phù điêu đặt gần Asisu để chị dễ kiểm soát nó, nhưng bây giờ dờ dĩ, nếu có chuyện gì cô tự nguyện chịu lời nguyên giáng phạt, phải cứu Ai cập. Tấm phù điêu được đặt cạnh gian phòng quan tài của Menfuisu. Nhằm bảo vệ ngăn không cho bất kì ai đến gần một phần, một mặt lan truyền tin này : Kim tự tháp của hoàng đế Ai Cập được nữ thần bảo vệ. Sự thật sẽ không bị lộ.

Carol bây giờ nhớ lại lúc trước, không khỏi phì cười trong lòng, thì ra lúc đó, nàng thấy mộ của Menfuisu liền cảm thán vị hoàng đế này chết trẻ, rồi những bức khắc trên tường về cuộc đời của người này, việc tại sao trong quan tài lại không tìm thấy xác ướp, lại còn tấm phù điêu kia bị nàng vô tình đánh rớt trong lúc quan sát kim tự tháp của Menfuisu. Mọi kí ức khơi gợi lại. Thì ra, chính một tay nàng sắp xếp ở mấy ngàn năm trước đây này.

Bọn người Media bán tín bán nghi tên hoàng đế mình đã bắt được, nếu hắn là hoàng đế giả, vậy tên hoàng đế thật chỉ giả vờ trúng kế. Còn nếu tên này là thật, thì màn kịch kia chẳng phải chứng minh cho thấy Ai Cập từ bỏ hắn rồi sao, có lẽ hắn đã trở nên vô dụng, nhưng phải giữ mạng hắn phòng ngừa mọi tình huống. Bọn chúng quyết định cùng hợp tác với Libya tấn công Ai Cập trước, rồi quyết định xử lí tên này sau, để đảm bảo. Bọn Algol cũng chuẩn bị tấn công Ai Cập thì hắn lại chần chừ, đợi bọn kia làm tốt thí trước. Khi mà quân Media và Lybia tiến công thuận lợi vào thành, chúng thăm nghĩ hoàng phi Carol có tài quân sự mà để sự việc như thế nào sao, chỉ là hư danh, rồi cười mỉa mai. Trong lúc đó, Minuê của Honsu đã được lệnh theo dõi sẵn ở chỗ giam Menfuisu, lúc này thì quá dễ để cứu hoàng đế ra. Sau khi thoát ra, Menfuisu thần tốc quay về nắm quân Ai Cập, trong đó có một số quân lính được Carol ra lệnh ẩn đi, nhằm che mắt để mọi người thấy quân Ai Cập ít ỏi và yếu ớt. Menfuisu với sự dũng mãnh và tài thao lược quân sự bẩm sinh, lại quân Ai Cập rõ từng góc ngách trong thành. Chẳng bao lâu sau, quân giặc bị bao vây ngay giữa lòng thành. Trận chiến ngã ngũ.

Điều đó đã gây ra một chấn động lớn.

Hôm nay, Raian vừa từ Mỹ đáp máy bay xuống thủ đô Cairo, Ai Cập. Hắn vội lên chiếc xe Audi đen sang trọng đến ốc đảo phía tây. Ốc đảo Amet ngày nay người ta không còn gọi thế nữa, nó cũng không có tên rõ ràng, chỉ được gọi là Thiên Đường Sa Mạc. Chuyến đi này chỉ có hắn và thư kí, tin về Isis và Carol đều chưa có, hắn phân vân không biết lần này đến Ai Cập có nên nhìn chút thời gian đích thân hắn đi tìm hay không. Dù sao hắn cũng không phải là thám tử, nhưng cứ đợi thì hắn lo lắng và nóng lòng chết mất. Thời gian lâu như vậy rồi còn gì.

Lần đầu nhìn quang cảnh của hòn đảo, quả nhiên là chỗ yêu thích của các ông trùm, những nhà tài phiệt. Biệt thự mọc lên khắp nơi, hồ bơi xanh dưới ánh mặt trời chói chang, quả thích hợp cho việc tắm nắng và thư giãn. Mùi vị của cát và gió phảng phất. Đúng thật là lí tưởng. Hắn rảo bước đi về một căn biệt thự lớn nhất ở đây, đó là nơi các doanh nhân hàng đầu sẽ có cuộc họp quan trọng thương thảo về dầu khí.

Cuộc họp diễn ra nhanh hơn hẳn nghĩ, hình như hòn đảo này tạo cho mọi người cảm giác dễ chịu nên mọi việc hầu như đều suông sẻ, việc chính tuy đã xong, chỉ có điều còn một vài việc lật vặt cần mọi người ở đây vài ba hôm để giải quyết trong một buổi họp khác.

Raian từ tốn bước ra xe, ngôi biệt thự hẳn sẽ ở là căn số năm, ung dung lái xe đến đó, sau khi để xe đúng chỗ, hẳn bước vào quan sát. Mọi thứ ở đây được thiết kế khá độc đáo nhưng không kém phần sang trọng, hẳn đặc biệt thích những khung cửa sổ rộng mở, thậm chí phòng bếp được lắp một tấm kiếng trong có thể nhìn hướng ra sân vườn thay cho mảng bê tông bít bùng. Bước lên lầu, vào phòng ngủ, bước ra cửa sổ quan sát. Đột nhiên, hẳn nhìn ra phía xa xa, hình như đó là bảo tàng ở đây, nghe nói trước đây nó là thần điện gì đó của người Ai Cập, khi ốc đảo này được mua lại để đầu tư, mọi thứ cổ xưa hầu như không còn nguyên vẹn, chỉ có thần điện đó vẫn uy nghiêm ở đấy. Người ta đã sửa lại để thành bảo tàng, lấy chính những thứ trong thần điện lồng kiếng bảo vệ và trưng bày. Phía sau hẳn còn nghe nói có lăng mộ công chúa gì đấy, nằm trong công trình khảo cổ của tiến sĩ Brown thì phải, lần trước nghe đâu ông ta còn dất theo nhóm sinh viên của Carol khám phá kim tự tháp gì gần đấy, tuy nhiên về lăng mộ kia tiến sĩ Brown chưa khám phá được vì có nhiều mật động cơ quan hơn, lại thiếu máy móc gì đấy nên chưa kịp. Hẳn đọc trên báo có biết tiến sĩ nói mọi thứ đã được chuẩn bị xong, hai ngày sau tiến sĩ sẽ tới đây để tiếp tục công trình của mình. Có lẽ hẳn sẽ gặp được tiến sĩ đấy.

Nhưng mà, sao nơi ấy khiến hẳn có cảm giác quen thuộc thế, nhìn chăm chăm một lúc, hẳn đột nhiên dấy lên trong lòng suy nghĩ muốn đến đó. Không nói lời nào, hẳn chạy vội vàng như có lực hút từ phía kia. Chạy ngang qua ông quản gia đang tính đến chào hỏi hẳn khiến ông ngạc nhiên không thôi. Hẳn không biết đường, như cứ nhắm theo cảm giác và định hướng của đôi mắt mà chạy. Hẳn chạy như thể có ai đó rất quan trọng đang đợi hẳn ở đó. Gần đến nơi, hẳn mới ngừng một chút, ôm bụng thở dốc, như thể hẳn vừa chạy vừa quên thở vậy. Trấn tĩnh lại một chút, hẳn ngáp ngừng đi về phía cánh cổng trắng cao cao của bảo tàng kia. Bảo tàng ở đây không tính vé, nhưng muốn vào phải đăng kí trước, có người hướng dẫn rồi mới được vào. Chỉ vừa bước gần đến cửa, còn cách vài bước, hẳn liền cảm thấy trong kia như có thứ gì thôi miên hẳn. Đầu hẳn vang lên giọng nói

“Đến đây Raian”...“Raian”...“Raian”...“Raian tới đây đi”...“Raian”...

Mỗi câu vọng lên là lại thúc giục bước chân của hẳn tiến về phía trước. Cho đến khi một giọng nói như hét làm hẳn bừng tỉnh.

__Raian, cháu tính đi tham quan bảo tàng đấy à, cháu đăng kí người hướng dẫn chưa, hay để tôi làm hướng dẫn cho cậu nhé.

__Ồ, tiến sĩ Brown, lâu quá mới gặp bác.

__Ta kêu cháu này giờ, cháu cứ như người mất hồn không nghe.

__Cháu xin lỗi, bị viện bảo tàng này làm cho tò mò quá. Sao bác đến sớm vậy, bác nói hai ngày nữa mà.

__Ta nôn quá nên đến trước. Cháu có muốn đi chung với ta lúc đó không. Đảm bảo thú vị hơn viện bảo tàng này nhiều.

__Thôi đi bác, cháu bận lắm. Bây giờ cháu đưa bác về nhé, lần sau tham quan chỗ này cũng được, bác ở căn số mấy.

__À ừ, vậy cũng được, ta ở căn số mười.

Tiến sĩ Brown muốn đi xem xét tình hình ở đây một vòng trước, ông quá háo hức cho chuyện sẽ thực hiện trong mấy ngày sắp tới. Tuy nhiên, Raian đã lên tiếng, cũng lâu không trò chuyện, mời cậu ta một bữa trưa cũng là ý hay.

Hai bóng người quay đi về hướng ngược lại với bảo tàng, nhưng một người cao hơn cứ chốc chốc lại ngoái đầu lại nhìn, hẳn cũng không hiểu tại sao, chỉ là cảm giác khiến hẳn làm như vậy. Hẳn cực ghét bị những cảm giác như khổng chế. Liệu hẳn có nên quay lại đây.

Các bạn cứ an tâm là mạch truyện Fia đã nghĩ ra xong từ trước rồi, sau đó tìm cách giải quyết những chỗ bất hợp lý rồi mới viết lên đây cho các bạn. Mọi tình tiết khó hiểu sẽ dần dần được giải đáp từng chút qua các chap. Vì vậy mong các bạn đừng nôn nóng mà thấy sơ hở nhiều quá nhé. Fia không viết dạng mì ăn liền đâu. Thật lòng Fia tôn trọng độc giả lắm nên không có viết những viết cuối đâu.

Fia sẽ cố gắng trau chuốt câu văn hơn nhé

Giải thích về từ cho bạn bubuphan mình có bổ sung thêm vào chap trước rồi nhé.

Còn kỹ năng type Fia không có thông thạo lắm nên có thể gõ sai thiếu dấu, mọi người bỏ qua cho Fia nhé.

Fia buồn nên bức xúc xúu thôi hà, mong mọi người thông cảm.

Fia cảm ơn.

25. Gặp Lại Em

Tại ốc đảo phía tây, có hai bóng người đang tiến dần về biệt thự số mười, Raian theo phép lịch sự đã tiến tiến sĩ Brown về. Trong lúc ăn tối, ông đã khoe rất nhiều với hần về dự án của mình, nào là có thêm người mới xin vào tham gia cùng, nào là mấy móc được cung cấp rất tiên tiến... Khi đã chào tạm biệt, Raian toan quay đi, bước được vài bước thì giáo sư Brown liền gọi với theo :” Àh, cháu ơi, ta nghe nói tám phù điêu cháu đang giữ nghiên cứu phải không, nó được tìm thấy ở một kim tự tháp gần đây đấy, là chỗ mà Carol đã từng đến, nếu cháu có mang theo nó đến đây, thì ta hy vọng cháu có thể đưa ta để ta đối chiếu với vật dụng tìm được trong lăng mộ kia, ta muốn xem hai nơi gần nhau vậy thì có mối tương quan gì không.”

Raian dĩ nhiên có mang, cái thứ đó là vật duy nhất hần biết về nàng, là sợi chỉ mỏng liên hệ giữa hần và nàng, hần lúc nào cũng đem bên mình, lỡ như bắt chợt hần có thể gặp nàng như những lần trước. Nhưng một năm rồi, nó hoàn toàn không phản ứng. Hay có lẽ do nàng đã mất...Hần rùng mình không nghĩ nữa. Việc giáo sư Brown đề nghị hoàn toàn hợp lý, mọi khi hần đồng ý ngay, tuy nhiên hần có một chút cảm giác ích kỷ dâng lên trong lòng, hần không muốn ai giữ nó ngoài hần, liền trả lời :” Cháu đã gửi nó lại ở bên Mỹ rồi.” Sau đó quay đầu đi thẳng.

Vừa về đến phòng, hần thả mình rơi tự do trên giường, nhìn lên trần nhà chăm chăm suy nghĩ, giáo sư nói lăng mộ ở đây gần với kim tự tháp mà Carol đã từng khám phá, hần nhớ hình như đó là lần cuối cùng trước khi em gái hần bị mất tích. Carol và nàng cùng bị tên khốn đó bắt, lăng mộ kia theo tiến sĩ nói có khả năng sẽ có quan hệ với kim tự tháp đó. Hay là, hần đến đó một chuyến, ôm theo tám phù điêu kia tự mình chứng thực nhỉ. Dù rằng hần không giỏi về mấy cái khảo cổ lắm, nhưng ít ra hần cũng có chút kiến thức, và lại hần không muốn ai biết mấy cái chuyện đời tư của hần. Tự mình làm vẫn hay hơn. Vậy là Raian quyết định sau khi vụ thương thảo ngày hôm đó kết thúc, hần sẽ nhanh chóng lên đến lăng mộ theo tiến sĩ.

Tối hôm đó, Raian ngủ không ngon, không, hầu như không ngủ được thì đúng hơn. Cứ mỗi lần nhắm mắt lại, hần đều nghe tiếng nói níu kéo hần đến, bóng hình ai đó xa xa nhìn không rõ đứng trước cửa bảo tàng chờ hần bước tới. Hần không thể đoán biết là ai, nhưng hần thấy nhói nhói trong tim, hần muốn chạy lại, nhưng chạy mãi, chạy mãi vẫn không tới.

Điều đó cứ lặp lại đến sáng hôm sau, hần quá mệt mỏi mới chợp mắt được một chút. Đến khoảng chín giờ mới chịu xuống phòng bếp ăn chút gì, hần phải giữ gìn sức khỏe vì còn những cuộc họp phía trước chờ hần. Hôm nay, không có cuộc họp lớn, chỉ có những ai muốn bắt quan hệ nhiều hơn thì gặp nhau vui chơi. Raian cũng nhận lời ăn tối với một vài vị khác, hần muốn thay đổi không khí một chút, tìm cho mình bận rộn để tạm thời không bị việc kia ám ảnh.

Ngày sau đó, hần không còn bị tình trạng như vậy nữa, hần tạm an tâm.

Ngày hôm nay, tiến sĩ Brown cùng đoàn người của ông chính thức bắt đầu cuộc khám phá được mong mỏi bấy lâu của mình. Raian sốt ruột ngồi trong phòng họp. Khi vừa kết thúc, hần tức tốc chạy về biệt thự, vào phòng và rút ra từ dưới giường một cái hộp gỗ, trong đó vừa vụn để tám phù điêu. Rồi nhanh chóng thay bộ vest, chỉ mặc sơmi và jean đơn giản. Cầm theo phù điêu, quan sát bên ngoài không có ai chú ý, liền len

lén chạy về phía lăng mộ. Nếu không đuổi kịp đoàn người, khi hấn vào rất có thể bị mấy cái cơ quan giết chết mất.

Muốn vào được lăng mộ, phải vòng qua bảo tàng, đi đường vòng vô cùng mất thời gian. Hấn bèn nghĩ đến một cách không hay ho gì cho lắm. Raian vòng qua bên trái bảo tàng, rồi đập mạnh một phiến đá búng người nhảy lên cao, bám vào phía trên của bức tường. Dù gì treo tường không được dùng hoàng cho lắm, lẽ có ai phát hiện là hấn chết chắc, nhưng không còn cách nào khác, những bức tường này không làm khó được hấn, cao hơn thế hấn còn vượt qua được kia mà.

Không buồn quan sát bảo tàng có gì, hấn chạy thật nhanh đến bức tường phía sau lại một lần nữa thực hiện cú đập tường, chỉ cần qua bức tường này, chạy một quãng ngắn là có thể ra đến rìa ốc đảo, lăng mộ nghe đâu ngay đây.

Vừa bám lên thành trên và vươn người lên được. Chợt hấn nhìn thấy khung cảnh phía trước rồi sững lại một chút. Quen quá, hình như cái hồ nước này, hấn gặp đâu rồi. Bởi vì bây giờ hồ nước này được xây thêm rào chắn, tường bao quanh, trên tường khắc rất nhiều văn tự cổ. Sau khi Asisu mất một thời gian, hồ nước này cũng được gọi là hồ thiêng, người ta thay đổi nó rất nhiều, lại thêm theo thời gian năm tháng hiện đại, lại được các nhà đầu tư biến hoá. Có lẽ vì thế mà Raian chỉ nhìn thấy quen chứ không thể nhớ nổi nơi đây đã gặp Asisu.

Nghe thấy tiếng hướng dẫn xa xa, hấn chợt tỉnh rồi tiếp tục bung hai chân qua tường, chạy thật nhanh về phía hấn cho là đường đến rìa ốc đảo.

Một lát sau, trước mặt Raian bây giờ là sa mạc mênh mông, một cơn gió thổi qua mang theo một ít cát tạt vào mặt. Phía kia hình như là đường vào lăng mộ. Một nửa lăng mộ chìm trong cát, phải vương thấp người, bò vào mới qua được cổng. Vừa mới vào được thì cát cũng theo đó ùa vào, may nhờ có cơ quan do đoàn người kia đã khởi động sẵn đó nên mới chặn cát lại được. Quả nhiên, vừa mới vào đã dính bẫy tự nhiên, người cổ đại cũng thật thông minh. Kia là dấu chân của mọi người thì phải, không đi vào ô này sao, hấn chú ý không đụng chạm vào bất cứ đâu, chỉ dẫm lên vết chân của những người kia mà đi. Hệ thống ở đây nhiều khi còn gây yếu tố bất ngờ hơn ở hiện đại. Đến gian phòng đầu tiên, hấn thấy có mấy chặn ở cửa, liền biết phòng bẫy nên không vào, mãi đến gian thứ ba, hấn thấy có dấu chân bước vào và bước ra. Raian đẩy nhẹ cửa vào, hình như đây là phòng châu báu thì phải. Hấn không quan tâm lắm, định đi tiếp thì chợt thấy một giá gỗ để vật nhưng lại không có vật gì trên đó, lấy làm tò mò, vừa đặt một chân vào cửa phòng, tấm phù điêu hình như có phản ứng.

Raian bước đến cạnh giá gỗ, căn phòng này không có bẫy. Giá gỗ phía trên được viền khung, hình như vật gì đó hình chữ nhật đã từng đặt ở đây, phía dưới là trụ gỗ xoắn, ngay dưới khung để vật là bốn viên hồng ngọc được đính theo bốn hướng khác nhau, để giá được tròn đồng bên ngoài. Bốn viên hồng ngọc kia là do Carol theo lời Asisu, chính xác là lời của tiên hậu, gắn đúng chỗ bốn hướng có thể tạm thời áp chế tấm phù điêu, bốn viên ngọc đó cũng là bốn viên của tiên hậu truyền lại, Asisu tuy không biết từ đâu có bốn viên ngọc đó, . Tấm phù điêu đột nhiên rung lên bần bật. Raian chưa kịp mở hộp ra xem thì một tiếng hét chói tai vang tới. Khoan đã, là tiếng kêu cứu từ phía bên gian phòng đầu đó gần đây. Mọi người có chuyện không hay rồi.

Vội chạy ra ngoài, để quên tấm phù điêu đang phản ứng ngày một dữ dội trong phòng. Ngay bên gian phòng để quan tài Asisu, rất nhiều vàng ròng, trang sức để ở đây xem chừng còn giá trị hơn phòng châu báu.

Có hai người mới gia nhập đoàn người của giáo sư Brown, chính là hai tên trong băng trộm cướp chuyên lấy của cải trong những hầm mộ, được xem là đối thủ với cái đám bắt cóc Carol rồi bị chết trong kim tự tháp hồi trước. Bọn chúng giết hai thực tập sinh khảo cổ, rồi hoá trang giả thân phận. Bây giờ vào được lăng mộ thành công, lại biết cơ quan đường ra, xui làm sao lại bị một giáo sư khác phát hiện vì chúng không biết tí gì về mộ tấm trong khi xưng danh sinh viên giỏi, đành phải giết hết đoàn người, rồi giả vờ chỉ chúng chạy thoát, chúng sẽ lấy của cải sau. Nào ngờ, khi gần giết được tiến sĩ Brown, người cuối cùng, lại bị một tên theo đuổi Raian thấy và phá hỏng.

Raian vừa qua gian phòng kế bên lại thấy ngay hai tên đang chĩa súng vào tiến sĩ, hấn ngay lập tức lao vào không chế từ phía sau, tiến sĩ Brown vội chạy sang phòng châu báu kế bên để lấy mấy báo tín hiệu mới nhất, nhằm phát tín hiệu cứu nguy từ lòng sâu mặt đất. Một tên cùng đánh với Raian, tên kia chạy đuổi theo

ông già đang cố kêu cứu. Raian thấy vậy làm tên kia mất thế, rồi cũng chạy theo bảo vệ giáo sư. Vừa qua bên phòng châu báu, giáo sư vừa bấm nút phát tín hiệu, thì một tên toan đâm vào người ông, rất nhanh, ông nhìn thấy bóng người lao đến liền lăn qua một bên, hấn đâm phải một bình ngọc cổ cổ lớn, tiếng sứ va chạm đất vang lên. Bên Raian cũng không khá hơn gì, tiếng đồ vật đổ bể cùng vang lên như nhịp nhạc dồn dập, rồi, một cái bình bị xô ngã mang theo tấm phù điêu trên đó hiển nhiên cũng rơi xuống. Raian hốt hoảng lao người về phía đó chụp lấy, nhưng mà đã quá muộn, hấn ước gì tay hấn dài thêm vài centimet. Vốn dĩ phù điêu đã bị Carol làm vỡ ngày trước, được phục hồi lại nhưng chỉ là chấp ghép chứ không thể làm liền lại như cũ, bây giờ bị rớt từ độ cao xuống một lần nữa, vết cũ vết mới khiến nó vụn nát từng mảnh nhỏ vương vãi kinh khủng khắp nơi. Vì là tình thế cấp bách, nên lúc vào đây chẳng ai chú ý đến nó.

Raian chiếm được ưu thế, một tên bị đánh ngất, hấn dìu giáo sư chạy về hướng cửa ra, trong này mà đánh nhau một lát nữa không chết vì bị thương cũng sẽ vì bị ngột khí. Tên còn lại cũng đuổi theo, vừa hay ra đến cửa, một nhóm bảo vệ quanh đảo được điều động cấp tốc đến khi trung tâm vừa nhận được tín hiệu kêu cứu. Một tên cướp và chục bảo vệ, kết quả cũng thấy rõ.

Raian bắt chợt nhớ lại tấm phù điêu, sờ lên người lại không thấy miếng vải tay áo sơmi hấn lấy từ chỗ Isis một năm trước đâu. Liền không suy nghĩ, hốt hoảng quay vào trong ngay để kiểm. Chắc lúc đánh nhau hấn làm rớt trong đó. Vật bất li thân của hấn. Chết tiệt.

Lúc này, tại gian phòng quan trọng nhất trong lăng mộ, tấm phù điêu bị vỡ, nắm quan tài bật ra, một người từ từ được phóng thích khỏi những dải băng quấn, mở mắt nhẹ nhàng, chân vừa chạm đất, tà áo tơ lụa mỏng dao động nhẹ, đôi mắt phượng chớp chớp vài cái như quan sát cảnh tượng chung quanh, mùi máu tanh và những thi thể còn nóng. Asisu nhắm mắt thở một hơi dài, tự hỏi mình đã ngủ bao lâu rồi.

Có kẻ trộm mộ, lại là nhà Rido. Lại Rido, Rido, Rido. Có vẻ họ thích phá hỏng giấc ngủ yên bình của người khác. Lần trước là con Carol, lần này, sao lại là Raian. Người muốn mạo phạm nàng, lần trước nàng đã giúp kìm lời nguyên, lời nguyên cũ còn chưa xong, bây giờ lại đi đâm đầu tìm chết, đi phá mộ nàng. Bộ hấn thù oán nàng sâu sắc lắm sao. Được lắm, lần này, nàng sẽ không bỏ qua đâu. Không nghĩ nữa, nàng đi qua gian khác kiểm tra một chút trước khi tìm Raian trừng phạt vậy. Gian châu báu là gần đây nhất, nàng lướt qua xem trước. Trên đường hề gặp thi thể nàng nhẹ gẩy chân cho lăn sang một bên như thể thứ gì đó hạ tiện bị đá ra một bên, bọn chúng bị giết bởi đồng đội, bọn chúng đáng bị vậy vì dám xâm phạm lăng mộ nàng, lại còn muốn đem nàng về thí nghiệm gì đó.

Vừa bước vào phòng, nàng thấy một sự việc khó coi, đồng bừa bọn kia là những vật khi sống nàng đã từng rất trân trọng, bây giờ đang bị phá hỏng nằm la liệt trên đất. Bỗng nhiên, nàng chú ý đến một thứ, là những mảnh vỡ của tấm phù điêu. Nó rất quan trọng, phải giữ nó bên người trước đã. Nàng chạy vội lại, không quản dẫm lên những mảnh sành, mặc cho chúng làm tổn thương bàn chân nàng. Vừa cúi người xuống tính nhặt mảnh đầu tiên, chợt thấy một bóng người vừa xuất hiện ngoài cửa, Asisu lập tức đứng lên quay người lại.

Là tên kia, là người xâm phạm lăng mộ nàng, là Raian.

Raian ngậy người, chăm chú nhìn người con gái trước mặt.

Hai cặp mắt đen chạm nhau rồi như bị hút chặt.

Có phải là người đó không, có phải người hấn đang tìm kiếm kia không

Là cô ấy, đúng là em rồi...

Chuyên mục hồi nhỏ của Fia

Ngoài couple chính, mọi ng có đề cử cho couple bên lề nào ko?

26. Tầm Phù Điều

Raian ngẩn ngơ nhìn người con gái trước mặt. Là ảo giác hay là sự thật. Đúng rồi khi mà người ta quá nhớ nhung thứ gì đó hoặc đứng trong môi trường thiếu khí có lẽ sẽ gây hiệu ứng lên hệ thần kinh sinh ra ảo giác.

Người mà hắn tìm kiếm đã không còn thở lâu rồi, cô gái này... Có lẽ chỉ là người giống người, nhưng sao cô ấy lại vào được đây. Lòng hắn bỗng chốc trở nên rối như tơ vò. Mặc kệ những thắc mắc nảy sinh trong đầu, Raian phải đưa cô gái ra khỏi đây trước đã. Vừa từng bước tiến lại, cô gái kia từng bước lui về sau theo nhịp tiếng của hắn. Bất chợt có cái gì đó nắm lấy gấu áo nàng, Asisu giật mình nhìn xuống.

Là tên một trong hai tên giết đoàn người lúc nãy bị đánh ngất xỉu, hắn vừa tỉnh lại, đầu choáng váng, thấy được có thêm người kéo tới, những tưởng là cảnh sát hay bảo vệ gì đó, ai dè là tên đánh nhau với hắn và một cô gái xinh đẹp như tiên nữ từ đâu xuất hiện, tên kia còn nhìn cô gái này với ánh mắt mà sâu thẳm trong đó là ngập tràn tình yêu. Được rồi, không chế cô gái kia là một ý không tồi. Đợi cô gái kia lùi lại gần, hắn vờ kéo gấu áo làm nàng mất thế, rồi vùng dậy đưa súng vào ngay thái dương của nàng, quay sang la hét với Raian : “Nếu muốn để cô gái này sống thì mau mở đường cho tao ra ngoài nhanh lên. Mẹ kiếp, tao không chờ được đâu thằng chó, thả súng xuống.”

Asisu lúc này hốt hoảng biểu lộ ra cả trên mặt. Hay là để lời nguyên áp chế nàng một chút để nàng điều khiển rắn hổ mang ra cắn nhử. Không được, như vậy càng về sau nàng sẽ càng khó điều khiển bản thân hơn. Raian có lẽ không nhường bước cho tên rác rưởi kia, ừ thì nàng đâu là gì mà bắt hắn phải cứu, nàng sẽ bị bắn nhưng tên đó lại đối mặt với hắn và phải tìm cách sống sót, chắc chắn liên tục tấn công Raian, dù sao nàng cũng không thích giết người, thuận thể mượn tay người khác cũng không phải là ý tồi. Như vậy, nàng có thể nhanh chóng trở lại giấc ngủ yên bình của mình.

Tuy nhiên, biểu hiện của Raian đã làm nàng bất ngờ, thay vì mặc kệ nàng xông lên tấn công tên kia, thì hắn cứ dần dần bước lùi để nhường cho tên kia đi. Hắn sợ tên kia giết nàng, hắn lo cho nàng? Thật buồn cười, hắn còn chưa biết đích xác nàng là ai, làm sao đến đây được ! Có lẽ hắn lo cho con tin chăng? Nếu ở đây không phải là nàng, mà là một người theo phe chúng giả bộ bị bắt làm con tin thì nàng chắc rằng vớ đó đáng để hắn nhớ đời.

Hai bên cứ thế một tiến lên, một lùi người. Asisu càng bị kéo đi càng thấy mệt mỏi mà không hiểu lí do. Gần ra khỏi lăng mộ, bây giờ lưng Raian đang quay về phía cửa, hắn vòng tay ra sau, chuẩn bị bàn tay làm dấu cho mọi người bên ngoài. Nhưng mà tên trộm kia không dễ chơi như Raian nghĩ, hắn lên đạn, dí sát súng hơn, rồi hét tiếp : “ Tao muốn lối đi phải được dọn trước, mày ra làm đi, tao không chờ được lâu đâu, coi chừng lâu quá tao lỡ tay bóp cò.”

Raian đã từng được học qua một số lớp phòng chống tội phạm, bình thường thông minh là thế. Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy tên trộm dí súng vào đầu cô gái kia, hắn mất tự chủ, trong lòng lo lắng cuống cả lên, không nghĩ được bất cứ điều gì hay kế hoạch nào. Raian làm theo lời tên trộm, đi ra ngoài, nói nói vài điều với bảo vệ, mọi người dạt sang hai bên cách cánh cửa chừng hai thước, rồi tên trộm từ từ đi ra, kéo theo cô gái đang mặt trắng bệch theo cùng.

__Này, chúng tôi bắt được một đồng bọn của anh, chúng ta trao đổi con tin đi.

__Có ngu mới tin vào lời nói của tụi mày. Khốn kiếp, kế hoạch hoàn hảo của tao.

__Chúng tôi nói là sẽ làm, như vậy anh sẽ được xử khoan hồng trước tòa.

__Nói mà không biết ngưng mồm à. Chúng tao đã giết người thể nào lại được tha án tử. Tên kia bị bắt được là tại lỗi của nó. Tao mặc kệ.

Tên trộm nhắm đến một chiếc xe gần đó, chắc là xe của bảo vệ. Hắn đảo mắt nhìn một lượt sau. Rồi hành động bất ngờ. Vừa thả cô gái ra, hắn một mặt nhắm thẳng hướng mọi người mà bắn liên tục, một mặt lao người về chiếc xe. Súng xả liên tục, Raian sợ nàng bị thương, liền chạy lại che chắn, chạy ra trước nàng, quay lưng về phía đạn đến, mặt hướng về nàng, một tay kéo ôm nàng vào lòng, giữ chặt ngay eo, tay kia vươn ra một chút như để chặn mọi thứ không để chạm đến nàng.

Asisu lúc bị tên kia xô ra bàn chân tự nhiên đau nhói, đứng không vững chao đảo ngã xuống, thì chợt nghe tiếng nổ súng, lại có ai đó ôm mình thì thắc mắc, ngược mắt lên nhìn, vừa hay thấy khuôn mặt của hắn,

thật gần. Raian đang bảo vệ nàng sao. Ở góc độ này, ừ, lại thêm tiếp xúc gần như vậy, không hiểu sao tim nàng nổi một nhịp.

Sau khi tiếng xe di chuyển vang lên, một nửa bảo vệ vội vàng đuổi theo tên trộm, nửa toán còn lại phân công nhau hỗ trợ nạn nhân, báo cáo tình hình về trung tâm, giải quyết một tên trộm bị bắt. Họ chỉ rào một dải màu vàng quanh hiện trường, rồi cắt người bảo vệ. Hiện trường phải đợi đội cảnh sát điều tra cấp cao.

Raian thấy tên kia đi xa, thấy đã an toàn, nhưng hần hết hồn vì cô gái trong tay đột nhiên mềm nhũn, hần thuận tay bế nàng lên, để đầu nàng dựa nghiêng trên vai của hần. “Mùi hương thật thơm, mùi hương của em, mùi hương tức mái tóc đen quen thuộc này, là mùi hương của Isis.” Asisu bây giờ mắt nhìn hơi mờ mờ, gan bàn chân nhức nhối không tả. Nàng cuối cùng cũng nhớ đến vết thương ngay bàn chân. Nàng đã hiểu vì sao nãy giờ mình lại đi đứng kì lạ như vậy. Nàng dường như quên mất cảm giác đau. Lúc nãy vì tấm phù điêu nàng bất chấp dẫm cả lên những mảnh sứ vỡ, những vết thương ngay lòng bàn chân là cực kì nguy hiểm, lại thêm bị tên trộm kéo đi, máu từ chân nàng nhỏ xuống rất nhiều từ trong mộ ra ngoài như thể ai dùng máu rải để đánh dấu đường đi vào đi ra vậy. May mà nàng chưa ngã đi, nhưng không đủ sức để nói.

Raian nhìn thấy môi nàng trắng bệch và bàn chân đầy máu thì lo tốt độ, nhưng mấy người kia chạy lại gần hỏi nàng là ai, Raian thì bọn họ biết, nhưng cô gái kia thật lạ. Raian bực tức hùng hồn tuyên bố :” Đây là Isis bạn gái tôi, máu tránh để tôi đưa cô ấy đi trị thương.” Nói xong thì hùng dũng bước nhanh về phía xe cứu hộ và yêu cầu họ chở về biệt thự. Asisu thì trong lòng như có ai đó sốc lên một cú, nhưng nàng không mở miệng phản đối, cũng không gật đầu, đầu óc còn đang bị thương thể dưới chân ảnh hưởng, lại bị hết hồn một phen, không nghĩ được gì. Dù mọi người thắc mắc rất nhiều, nếu bạn gái Raian tới đây sao họ không thấy nàng đến nhỉ, lại còn ăn mặc như thể váy áo nữ hoàng Ai Cập đi dạ hội, mặc dù rất thuần khiết và tôn vẻ đẹp, nhưng mà cũng quá là kì quái, lại lúc đầu nghe nói hần chỉ đến với người thư kí, nhưng trước giờ Raian nói đều đúng nên họ không bận tâm nữa, tuy nhiên ai cũng đồng ý, cô ta đẹp tuyệt.

Asisu đưa mắt qua vai Raian, nhìn về phía lăng mộ. Chết tiệt, tấm phù điêu, nàng phải lấy lại nó, nhưng nghe bọn họ nói chưa thể đụng đến nơi này cho đến khi cảnh sát gì đó tới. Tối nay hoặc ngày mai nàng sẽ tìm cách lên vào lấy lại vậy. Mà tại sao tấm phù điêu có thể ngã vỡ được nhỉ, lúc nãy giá đỡ còn đứng thẳng nguyên, có lẽ nó được lấy khỏi đó, chẳng lẽ Raian đã biết được bí mật của lời nguyện, nhưng nhìn hần chẳng có vẻ gì như vậy cả. Đúng rồi, nàng còn nhớ lần trước đến đây là do Carol làm vỡ nó bên lăng mộ Menfuisu, có ai ở cổ đại đã chuyển nó đi. Trời đất sao họ lại làm trái lời dặn của nàng thế, bọn họ không biết tấm phù điêu kia... Thật là.

Người giữ mộ, phải là tư tế, xuất thân từ quý tộc, người được phép bảo vệ xác ướp hoàng thất rất ít, người biết về họ cũng chỉ một hai, họ sẽ bắt đầu nhiệm vụ đó sau khi họ chết đi (lúc Carol đánh vỡ thì đã là người hiện đại, tức Asisu so ra đã chết rồi, nên lời nguyện có hiệu lực). Khi bọn họ chấp nhận nhiệm vụ canh giữ lăng tẩm cho hoàng thất, sau khi thực hiện một số nghi thức mật, bọn họ sẽ được ban một quyền năng hồi sinh vô hạn và giữ thân thể luôn trong trạng thái tốt nhất, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, lời nguyện giúp bất tử nhưng cũng mang sự bất hạnh, mỗi lần hồi sinh họ sẽ bị lời nguyện điều khiển, như thể một con rối vô hồn bị người khác thao túng, lời nguyện sẽ biến họ thành những kẻ chỉ biết giết người, thành ác quỷ, họ có thể giết tất cả những ai họ gặp, như thể không giết người thì thế giới sẽ sụp đổ, giết người sẽ là niềm vui và lẽ sống. Chính vì vậy, tấm phù điêu được lập ra để hạn chế sự hồi sinh và thu lời nguyện vào đó. Mỗi khi tấm phù điêu vỡ, đồng nghĩa lăng mộ có dấu hiệu của sự xâm phạm, họ sẽ tỉnh dậy và trừng phạt, tuy nhiên để áp chế lời nguyện tác động kinh khủng đó lên họ, họ phải luôn giữ những mảnh vỡ của phù điêu bên mình, linh lực tư tế khi còn sống của họ mới dễ dàng khống chế, và khi xong việc trừng phạt, họ có thể tự do trở lại giấc ngủ của mình hoặc về lại cuộc sống cũ ở cổ đại. Mỗi phù điêu của từng người canh giữ sẽ khác nhau, tùy vào khả năng tư tế của họ khi còn sống và hoàn cảnh mà có những vật trợ giúp khác nhau. Của nàng là bốn viên hồng ngọc mẫu hậu truyền lại.

Bốn viên ngọc đó phải được đặt cạnh phù điêu theo đúng hướng, nó sẽ giúp phù điêu qua từng năm tháng tích tụ sức mạnh, hỗ trợ nàng khi hồi sinh có thể chế ngự cái giá của lời nguyện kia. Với lại, tấm phù điêu so với lời nguyện kia là nhỏ bé, nên cần bốn viên ngọc kia trợ lực giúp lời nguyện không tự phá vỡ phù điêu. Carol và mọi người cổ đại chính vì không biết điều này nên mới tự tiện chuyển phù điêu đi xa nàng và ngọc, làm cho phù điêu hiệu lực trở nên yếu hèn, không đủ giúp nàng, cũng may mà nó không tự vỡ, chứng tỏ mẫu hậu có lẽ đã tiếp thêm cái gì đó cho nó lúc Người còn sống. Nhớ lần trước nàng hồi sinh, lúc đầu nàng tính giết cả nhà Rido coi như hình phạt dành cho người trộm mộ, nào ngờ họ quá tốt với nàng, nàng mới

không nỡ giết, tính chuyển sang cách phạt khác, nhưng rồi tấm phù điêu kia không ở bên nàng, hiệu lực lại yếu, cũng may nàng khi sống năng lực tư tế không tệ nên mới không chế được lời nguyện một chút. Nàng bám theo Carol để tìm phù điêu, nghe nói nó được đưa đi phục hồi dấu đó, nhưng mãi vẫn không tìm thấy. Lời nguyện quá mạnh, hôm đó nàng đã không thể đấu lại nó, khi bị lời nguyện xâm chiếm hoàn toàn, lời nguyện điều khiển nàng dùng con măng xà giết ông Rido. Tâm trí nàng bỗng thấy vui khi giết người kia, nàng cười đắc thắng và từ đáy lòng cho rằng giết tên kia là đúng. Rồi một lúc sau nàng cố hết sức mới có thể áp đi lời nguyện một chút, nhìn thấy cảnh trước mắt, nàng tuy không có kí ức về việc vừa xảy ra, nhưng nhìn thôi cũng hiểu được sự việc. Từ đó nàng bị phản nguyện. Rồi tấm phù điêu được ghép lại, nàng phải trở về, vì lúc đó nàng còn sống, lời nguyện vẫn sẽ ảnh hưởng lên gia đình Rido và nàng còn tức giận vì bị chú nguyện phản phé nên đã kéo Carol về.

Giờ nàng không muốn giết người, nhất là Raian, nhưng khả năng khống chế nàng không dám chắc, lại còn phù điêu không bên cạnh, nên trong lòng sợ hãi vô cùng. Lần này là lăng mộ của nàng, lại là Raian có ơn mấy lần cứu nàng, nên nàng cũng không muốn trừng phạt, chỉ muốn tìm cách lấy được phù điêu về, rồi chỉ cần ghép nó lại để nàng hồi lại giấc ngủ thanh tịnh của mình bấy lâu.

Raian bế người con gái trên tay thật chặt, giống như sợ mất nàng. Vừa về đến biệt thự, hắn gọi điện ngay lập tức cho bác sĩ riêng của gia đình hắn đáp chuyến bay sớm nhất đến đây để chữa trị cho nàng, dù rằng bác sĩ danh tiếng ở đây đã đến xem vết thương của nàng rồi, may mắn là không bị nhiễm trùng. Raian tự tay lau và băng bó chân cho nàng, dù cho hắn còn chưa lo cho những dấu trầy trụa trên người hắn. Đây là lần đầu tiên, hắn cúi người quỳ gối băng bó cho một cô gái, ngay cả đưa em gái Carol hắn yêu thương nhất nhà cũng chỉ để bác sĩ băng rồi chỉ đứng bên cạnh an ủi nó. Hắn bế nàng lên phòng, biệt thự ở đây chỉ có một phòng ngủ lớn, vì các nhà tài phiệt mà dẫn vợ hay bạn gái theo đều ngủ chung. Raian đành nhường phòng cho cô gái này. Dù bây giờ hắn muốn hỏi người hắn đặt trên tay rất, rất nhiều câu hỏi, nhưng hắn nhớ trong các sách về điều tra phá án có ghi, tâm lí người bị hại ban đầu còn rất sốc, nên để họ yên tĩnh một thời gian, không nên ép họ nói, họ sẽ càng hoảng sợ. Thế nên dù từ lúc chạm mặt đến giờ nàng chưa nói một câu nào, một tiếng cũng không, nhưng hắn vẫn không hỏi gặng.

Bế đặt nàng trên giường, hắn lấy một cái gối kê phía sau để nàng ngồi dựa vào, rồi phủ chăn lên phần chân của nàng đang duỗi trên nệm. Raian nhìn lên nàng ôn tồn an ủi: "Không sao rồi." Asisu cũng không trả lời, cười mỉm lại một cái. Hắn nhìn thấy liền như muốn nghẹt thở, cảm giác như mình có thể làm bất cứ điều gì vì người trước mặt kia. Hắn muốn chạm tay lên mặt nàng, nhưng rồi giữa đường lại rút tay về kèm theo ánh mắt bi ai tiếc nuối. Raian muốn để cho nàng yên bình một chút, hắn cũng cần xử lí vết thương của mình, hắn dặn dò vài câu: "Cô cứ ở đây nhé, cần gì cứ gọi tôi và quản gia, nếu mệt cô cứ nghỉ ngơi, bữa tối xong tôi sẽ lên bế cô xuống dùng." Rồi nở nụ cười sau đó quay bước về phía cửa. Asisu vẫn như người câm, gật đầu đồng ý chứ không đáp.

Đợi cánh cửa khép lại, nghe tiếng bước chân nhỏ dần, Asisu mới thở phào một hơi. Ở bên cạnh hắn không hiểu sao nàng cũng căng thẳng quá. Nàng ngắm nhìn khung cảnh xung quanh đánh giá, rồi hướng về cửa sổ.

Từ giường nhìn qua cửa sổ có thể thấy thần điện xa xa. Nàng cứ nhìn về nó, những cơn gió nhẹ thổi qua làm tóc nàng nhẹ nhàng phất bay trên gương mặt mệt mỏi, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ cuốn hút xinh đẹp. Nàng cảm nhận được trong gió có mùi vị của chốn thân quen, nhắm mắt lại để mặc húng cứ tiếp tục va chạm da thịt nàng, thì thầm trong lòng "thật là Amet rồi". Chị Naomi đã quản lí Amet tốt quá, qua mấy ngàn năm bây giờ nó thật phát triển xinh đẹp hiện đại đến thế này, nàng ước gì mọi người có thể ở đây cùng nàng để nhìn ngắm nó. Amet thay đổi nhiều thật đấy. Không biết sau khi nàng mất thì Ai Cập tình hình như thế nào, có biến đổi hơn chút nào không, chị Naomi có gặp khó khăn gì không, có bị ai chèn ép không, đã tìm được phu quân như ý chưa, bọn Ari, Nakuto, Nigi và Narati thế nào rồi, Ragashu có lập được hoàng phi yêu hắn thật lòng không, Izumin hóa giải được thù hận rồi chứ. Mọi chuyện nàng đều muốn biết.

Không biết mộ mọi người ở đâu, chỗ yên nghỉ có tốt không, đã qua mấy ngàn năm không biết đã xảy ra biến cố gì, nàng muốn ghé thăm họ. Tự nhiên, mặt nàng đanh lại, nàng vừa nghĩ đến một vấn đề, giả sử nếu họ đúng là chôn ở đây vậy thì không hay rồi, lăng mộ nàng vừa bị đào bới, chắc chắn họ cũng không được yên, có lẽ còn bị trước nàng. Chết tiệt, nàng nôn nóng trong ruột quá, muốn đi ngay đến thần điện coi sao. Vừa mới phát chán ra thì nhìn thấy bàn chân băng bó, bây giờ như thế này, làm sao mà đi đây. Dù sao cũng chỉ

là một buổi tối, ngày mai khá hơn chút rồi vừa đi lấy phù điêu, vừa tiện tìm hiểu về mọi người luôn. Nghĩ vậy, nàng lại kéo chăn, nhìn miên man về hướng cửa sổ.

Một lát sau, Raian bước vào với tô cháo nóng hổi trên tay. Lúc này hẳn muốn tự mình nấu cháo, những rớt cuộc xem bị khét nên đành nhờ quần gia nấu lại nồi khác. Hắn đặt tô cháo lên chiếc bàn nhỏ, rồi đặt bàn đó lên giường, vừa vặn cỡ nàng, để nàng dùng. Thức ra thì Raian muốn ăn cùng nàng, nhưng cảnh sát công nhận làm việc lạnh lẽu thật, đang ở dưới nhà chờ hỏi nhân chứng vài điều, sau đó bắt tay vào hiện trường ngay. Hắn không muốn nàng đang nằm nghỉ ngơi, vừa yên tĩnh đôi chút lại bị bọn kia làm phiền nên giấu nàng, quyết định một mình hắn nói chuyện.

—Cô ăn nhé, một lát tôi đem thuốc đến cho cô, tôi có việc phải làm ngay bây giờ, thật xin lỗi cô.

Vẫn là cái gật đầu trơn tru đó. Asisu cũng không buồn thắc mắc hắn muốn làm gì. Raian an tâm nhìn nàng ăn hai muỗng cháo rồi mới bước xuống gặp điều tra viên.

Asisu ăn được một nửa thì mệt mỏi dựa lưng trở lại, tiếp tục rơi vào trạng thái trầm tư. Một lát sau thì ngủ quên, đầu gục trên thành giường. Sau hai tiếng, cuối cùng mấy người kia cũng chịu đi về tha cho hắn, hắn vội bước lên phòng, thấy nàng đã ngủ quên, liền dọn dẹp bàn cùng cháo, rồi đỡ nàng nằm xuống, kéo chăn lên cho nàng. Ra đến cửa, hắn ngoái đầu lại, thì thầm một câu :” Ngủ ngon, an tâm, không sao rồi.” Raian bước xuống, hắn không có tâm trạng ăn uống dù cả ngày chỉ có một bữa sáng, đuổi người trên ghế sofa rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Raian dậy sớm, quần áo chỉnh tề, bày biện bữa sáng sẵn sàng chờ cô gái kia. Asisu thức dậy muộn hơn, trở mình ngồi dậy, đưa tay lên đầu, cảm giác vẫn còn nhức nhối. Bước chân xuống giường, dù đau nhưng vẫn di chuyển được, hơi khó khăn nhưng nàng không muốn kêu ai giúp. Đến hiện đại một lần trước, nàng biết sử dụng những dụng cụ hiện đại ở đây để rửa mặt và vệ sinh cá nhân, sau đó bước đến cầu thang, từng bước thật chậm đi xuống, cố gắng kìm nỗi đau phát tác.

Raian thấy nàng đang xuống cầu thang thì chạy đến muốn bế nàng, nào ngờ trên ti vi hiện đang phát bản tin chín giờ, hiện đang nói về vụ việc tại ốc đảo phía tây Ai Cập, nàng chú ý vô nó nên gạt tay Raian ra tự mình tiếp tục vừa đi vừa hướng mắt về phía bản tin, Raian nhăn mày nhưng vẫn đi theo sau nàng như một người lớn đi theo sợ con nít té vậy. Vừa đến gần được ghế, là ngay đoạn phóng viên nói cảnh sát đã giải quyết hiện trường ngay trong đêm, mọi hiện vật trong lăng mộ đã được chuyển về sở điều tra Cairo, kể cả những vật bị vỡ hoặc hỏng hóc, sau khi điều tra xong về vật chứng, cảnh sát sẽ chuyển chúng đến cho viện bảo tàng Cairo hoặc viện phục hồi Cairo. Nàng nghe xong liền ngã xuống ghế, ngồi ngáy người. Thôi rồi, sao bọn chúng nói ngày mai kia mà, làm sao bây giờ, nếu biết trước tối hôm qua, à không ngay lúc đó nàng phải giữ chứ. Tay nàng chợt ôm lên đầu như muốn ngắt xiu.

Raian thấy vậy chạy lại ôm nàng, thuận tay bế nàng lên. Asisu ngược lên nhìn, rồi hai tay nắm vạt áo của hắn, giọng yếu ớt thì thầm đủ để hắn nghe :” Phù điêu...” Rồi lâm vào trạng thái mê man, đầu gục vào lòng hắn. Raian cảm nhận chung quanh người nàng toả khí nóng, có lẽ nàng bị sốt do vết thương hành. Cái tên bác sĩ thật chậm chạp, sau lần này hắn sẽ đuổi cổ đi và tuyển người mới biết nhanh nhẹn hơn.

Raian đã mong mỗi giây phút được nói chuyện với nàng, mong mỗi giây phút nàng mở lời với hắn. Vậy mà câu đầu tiên nàng nói lại là về phù điêu. Cái tấm phù điêu chết tiệt đáng ghét.

Chuyên mục giải đáp thắc mắc của Fia

—cho bạn ice_anger : về việc tại sao Asisu là xác ướp nhưng vẫn hồi sinh được.

+ Về phần tác giả chính của bộ truyện gốc : bạn tham khảo tập 1 NHAC lại nhé, ông ấy có để chỗ Asisu sống lại khi là xác ướp đấy. Fia nghĩ lần trước hồi sinh được thì lần này cũng hồi sinh được như vậy thôi. Mình không phải ông ấy nên không lí giải theo hướng của ông ấy được.

+ Về phần mình : nếu bạn muốn lí giải thêm, căn cứ theo chap trên đây, thì dù là xác ướp, Asisu có thể hồi sinh trở lại bình thường là do quyền năng của lời nguyền.

Fia cảm ơn.

27. Chống Lại Lời Nguyên

Raian quỳnh lên bệ cô gái đang bất tỉnh đặt lên giường, đắp chăn rồi vội hỏi quản gia lấy khăn thấm nước nóng đặt trên trán. Cũng may chỉ hai phút sau, bác sĩ riêng của gia đình hắn đã đến, ông ta đã phải đáp chuyến bay khẩn cấp đến đây, chưa kịp nghỉ được một phút liền bị Raian kéo vào khám bệnh.

Cô gái này thật lạ, ông đã làm việc cho gia đình Rido nhiều năm, nhưng chưa bao giờ gặp cô. Vả lại ông chỉ khám cho người họ Rido, đây là lần đầu tiên ông được yêu cầu khám cho người ngoài. Ông cười thâm trong lòng, hay mỹ nhân này là... Raian trước giờ tôn thờ chủ nghĩa độc thân, bây giờ đột nhiên có bạn gái, chắc cô ta phải quan trọng lắm đây, không khéo sau này thành bà Rido luôn đấy. Nhìn vào thái độ nóng nảy của Raian, ông biết rằng nếu sơ xảy một chút thì ông có thể sẽ bị nghỉ việc vô thời hạn.

Thật may mắn, bác sĩ ở đây cũng thật chu đáo, đã xử lý mọi chuyện cấp bách trước thể ông. Vết thương không nhiễm trùng, cũng không bùng mủ, chỉ là nó sẽ gây sốt ban đầu, hạn chế đi lại là được. Ông sẽ cho truyền nước biển. Raian đòi phải tiêm thêm thuốc bổ trợ rồi chụp x-quang, khám máy tổng quát gì đó loạn xạ, ông phải giải thích gây lười hắn mới chịu thôi. Dặn dò mọi việc cần thiết cho Raian xong, ông tạm đến ở khu nhà cao cấp dành cho thư kí và tài xế của các nhà tài phiệt.

Raian tiễn ông ra khỏi cửa biệt thự, rồi hắn vội vã quay lên với nàng. Raian dịu dàng đứng bên giường nhìn xuống cô gái đang hôn mê trên giường, khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt trắng trắng mịn mỗi của nàng. Hắn dấy lên trong lòng cảm giác sợ nàng không bao giờ tỉnh lại nữa, không, bác sĩ nói thương tích nàng không nặng... Rồi hắn chợt nhận ra, bộ đồ nàng mặc là từ hôm qua gặp chuyện nên tình thế khá khó khăn, mặt hắn đỏ ửng vì xấu hổ, dù gì hắn không cần thừa kế từ cha, hắn cũng đã là một nhà tài phiệt trẻ, vậy mà phải đi xin đồ, lại là cho con gái. Cũng may ông Richard và cô nàng vàng hoe rất niềm nở, cô ta cho hắn ba bốn bộ, còn ông Richard vỗ vỗ vai hắn tỏ vẻ cảm thông, quay lại nói với cô bồ rằng khi về sẽ mua thêm bù vào. Cô nàng vàng hoe ôm chầm lấy ông ta, Raian nhìn thấy mấy cảnh như vậy quen rồi nên cũng không có cảm nhận gì. Hắn cầm túi đồ không thèm nhìn vào, nói vài câu cảm ơn rồi vội đi về.

Raian đi đến căn biệt thự số hai, đó là nơi ông trùm Richard nghỉ ngơi, ông ta có đem theo cô bồ tóc vàng hoe đến đây trong lần họp thảo này, cỡ người cô ta nhảm chửi cũng khá giống với nàng. Hắn đến xin cô nàng vàng hoe vài bộ váy, nói rằng bạn gái hắn và hắn hôm qua gặp chuyện nên tình thế khá khó khăn, mặt hắn đỏ ửng vì xấu hổ, dù gì hắn không cần thừa kế từ cha, hắn cũng đã là một nhà tài phiệt trẻ, vậy mà phải đi xin đồ, lại là cho con gái. Cũng may ông Richard và cô nàng vàng hoe rất niềm nở, cô ta cho hắn ba bốn bộ, còn ông Richard vỗ vỗ vai hắn tỏ vẻ cảm thông, quay lại nói với cô bồ rằng khi về sẽ mua thêm bù vào. Cô nàng vàng hoe ôm chầm lấy ông ta, Raian nhìn thấy mấy cảnh như vậy quen rồi nên cũng không có cảm nhận gì. Hắn cầm túi đồ không thèm nhìn vào, nói vài câu cảm ơn rồi vội đi về.

Đến biệt thự của mình, hắn đành phải nhờ vợ quản gia làm giúp, ừ thì hắn là đàn ông con trai. Cũng may, bà vợ quản gia làm việc rất nhanh chóng, xong việc, hắn đi vào ngồi kế giường để chăm sóc nàng, phòng khi nàng tỉnh dậy và cũng để canh chừng bình nước biển đang được tiếp vào người nàng kia. Hắn thở dài cầm bàn tay không gấn kim của nàng lên đặt trên má hắn, rồi đặt lên đó một nụ hôn. Cô nàng vàng hoe kia khiêu khích lắm cũng cao thật, mấy bộ cô ta chọn kín hờ vừa đủ, tôn lên vóc dáng trông thật quyến rũ. Cũng may mà nàng mặc vừa. Chợt hắn thấy ở gần vai nàng có cái gì đó, là một nửa vết sẹo không bị vai áo che lộ ra, chính là vết sẹo lần đó nàng bị kiểm soát qua, hắn còn nhớ rõ lúc đó vừa kịp hắn dùng dao bật hạ một tên trong toán người kia. Hắn vội vã nhìn xuống gần tim nàng, cái váo áy này thiết kế cổ tim kéo sâu, nên một phần sẹo do vết thương vì kiểm Izumin cũng bị thấy. Hắn biết, đó là vết sẹo khi mà tên khốn khiếp đó đâm nàng.

Raian hơi đỏ mặt quay đi, hắn không có cố ý nhìn trộm. Nhưng mà điều đó chứng tỏ nàng thực là Isis rồi. Nhưng mà tại sao hôm đó, rõ ràng là... Lại còn chuyện về phù điêu, những điều khó tin và những nơi kì lạ kia nữa. Rồi hắn nghĩ đến một giả thiết mà hắn cho là hợp lí nhất : Isis và Carol bị bắt cóc, em gái hắn thì chắc là để tống tiền, còn Isis thì chắc để đem đi bán, bây giờ ở phương Đông dấy lên cái nạn này nhiều lắm. Vì cả hai có bảo vệ theo nên chắc bọn chúng đã yểm bùa, để dễ bắt, khống chế, di chuyển đến những nơi giam giữ nhanh hơn và đảm bảo không ai phát hiện. Chắc bọn chúng chọn đại một vật đồ cổ là tấm phù điêu làm lá bùa, nào ngờ hai người họ chạy trốn được hoặc đã thấy mặt bọn chúng, biết được đường vô hang ở gì đó nên bọn chúng quyết định giết họ thay vì thực hiện như dự định ban đầu. Hay là thấy hắn

nhờ phù điêu đến được chỗ chúng mấy lần, sợ bí mật bại lộ nên mới...Còn nàng hôm đó có lẽ là do chết lâm sàng, đúng rồi hẳn có nghe y học nói mấy cái chuyện trạng thái chết giả này, rồi có người giúp nàng trốn thoát. Nàng chắc hẳn biết phù điêu có thể về lại nơi này, gặp ngay hôm đó hẳn đem nó đến trong lăng mộ, nên nàng xuất hiện ở đó. Nàng chắc còn nghĩ mình vẫn còn bị yểm bùa nên nghe đến phù điêu mới có phản ứng như vậy. Bây giờ hẳn biết chuyện liền có thể bảo vệ nàng. Còn không biết tình hình Carol sao rồi.

Trước đây hẳn không tin chuyện bùa ngải, nhưng những chuyện xảy ra với hẳn nói cho hẳn biết điều đó có thật. Raian chép miệng, thấy quản gia vào phòng, bưng lên cho hẳn miếng beefsteak nóng hổi, hẳn bắt giắc quay qua hỏi quản gia vài câu

__Quản gia có bao giờ nghe nói về việc yểm bùa không thể.

__Haha, sao cậu lại hỏi vậy, tôi có nghe mẹ tôi kể là có, bà nói trong sách của những thầy bói có ghi về việc yểm bùa một người.

__Vậy những người bị yểm sẽ như thế nào?

__Trở nên mất lí trí, không kiểm soát được mình, nặng hơn là bị người khác điều khiển. Còn nặng nhất là những bùa chú nguyên rửa, người bị sẽ chết mà không hiểu lí do căn bệnh.

__Quản gia có biết làm thế nào để giải nó không.

__Tôi không biết nhiều, nhưng mà cậu có thể kiếm người gieo bùa để tháo gỡ bùa, hoặc tiêu huỷ lá bùa. Ấy là trên ti vi và sách nói vậy, còn tôi không khẳng định được đúng hay sai đâu.

__Được rồi cảm ơn ông nhé, quản gia.

Rồi người quản gia đặt đĩa đồ ăn lên bàn, sau đó ra ngoài. Cuộc nói chuyện với quản gia càng làm hẳn chắc chắn giả thiết của mình. Vậy chắc nàng muốn huỷ lá bùa là tấm phù điêu, còn tên kia, người yểm bùa, khôn khiếp. Hẳn ngẫm nghĩ một hồi, quyết định sau khi Isis khá hơn, sẽ đưa nàng đến Cairo, thiêu rụi lá bùa đã vỡ nát kia, chắc chỉ phá huỷ không thì không có tác động, phải làm cho nó thành tro thì chắc ổn, dù gì bây giờ nó cũng thuộc sở điều tra, không sợ có ai cướp mất được.

Raian không muốn ăn, nhưng hẳn phải có sức để chăm sóc Isis, vì thế hẳn cố gắng ăn. Cảm ơn trời là món beefsteak của quản gia ngon thật. Sau khi ăn xong, hẳn lại ngồi kế giường canh chừng, quan sát bình nước biển xem có nhỏ dư giọt nào không...Hắn mệt mỏi thếp đi lúc nào không hay, đầu gối trên giường, tay vẫn nắm lấy bàn tay của nàng như sợ lúc hẳn ngủ, có ai đó cướp nàng ra khỏi hẳn.

Nửa đêm, Asisu chợt tỉnh, đôi mắt nặng trĩu từ từ mở ra khó nhọc, đầu đau như búa bổ. Cảm nhận được trên trán có miếng khăn ướt ẩm, hai tay như có hai cái gì đó nặng nhọc đè lên. Cố gắng ngẩng đầu lên nhìn một chút, liền thấy hết hồn, một bên nàng bị gắn cái quỷ quái gì đó, nó đâm vào người nàng qua một mũi kim, còn tay bên kia, bị một tên Raian nắm chặt lấy. Nàng thắc mắc nghiêng đầu một ít nhìn hẳn, người nóng nẩy, cộc cằn và chỉ biết nghi ngờ người khác như hẳn, mà cũng có lúc như vậy sao.

Nhưng nhớ đến vì hẳn mà giấc ngủ ngàn năm của nàng bị phá, lại thêm tại hẳn mà nàng không kịp thu phù điêu, nên tức giận muốn rút tay về. Nào ngờ không có sức lực, chỉ mới nhích một vài ngón tay mà phát đau. Raian liền thấy có cử động mà vội bật dậy, thấy nàng đã tỉnh, tay còn vô tình nắm chặt hơn. Raian mừng rỡ dỗ nhẹ nàng :” Cô sao rồi? Đã cảm thấy đỡ mệt hơn chưa?” Asisu chỉ gật đầu. Hẳn liền không kìm được, lúc đầu lấp lửng rồi nói liền một hơi

__Cô...tôi...à không...cô là Isis phải không? Tôi đoán em và Carol bị bắt cóc, bị người ta yểm bùa, là cái tên bắt em hôm đó phải không. Đừng lo, tôi sẽ giúp em tìm phù điêu để tiêu huỷ nó, bùa chú sẽ không hại em được nữa. Em không cần phải chạy trốn hay lo sợ. Tôi sẽ bảo vệ em.

Asisu liền biết hẳn hiểu lầm, nhưng mà cũng tốt, chuyện của nàng không được cho ai biết, nếu hẳn vẽ đường như vậy rồi thì quá tốt. Hẳn còn có thể giúp nàng lấy tấm phù điêu nhanh hơn, còn việc muốn huỷ nó, là chuyện không thể nào, dù nó có bị thiêu cũng không sao, dù nó vỡ ngàn mảnh thì vẫn tồn tại sức mạnh vốn có, lại thêm bốn viên ngọc có thể giúp nó liền lại nữa. Chuyện nàng hiểu lầm này chỉ có lợi cho nàng, nên nàng thuận theo gật đầu nhẹ nhàng.

Raian lại cầm tay nàng lên, trân trọng hôn như một báu vật

—Xin em hãy tin tôi.

Asisu trong lòng có chút buồn cười, chính hắn đang bị lời nguyên phát tác giết bất cứ lúc nào vậy mà bây giờ còn đòi giúp nàng chống lại nó. Mà cho dù hắn không biết mình bị giáng phạt như vậy, thì việc phá bỏ bùa chú là vô cùng khó khăn, thậm chí bản thân có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nàng đang tính bỏ đi vì sợ hắn gặp nạn, thì giờ hắn lại nín giữ để che chở. Lần đầu tiên, có một người đàn ông xa lạ dám làm chuyện ngu ngốc vì nàng, bảo vệ nàng. Bất chợt nàng cười, một nụ cười trong veo tựa thiên thần.

—Tôi tin anh.

Lúc trước đến đây lấy thân phận Isis, bây giờ lấy lại nó cũng không tệ. Dù gì trước đây nàng cũng từ bỏ Asisu rồi còn gì. Nàng quay sang nhìn vào tay bên kia bị dính chi chít băng dán trắng, châm kim dẫn đến một cái bình gì đó. Raian thấy nàng nhăn mày chợt lên tiếng :” Em bị hôn mê, tôi bảo bác sĩ vào nước biển cho em. Không sao đâu.”

Cái tên này, thật là.

Được rồi, vẫn nên cho hắn một chút tin về con Carol, dù gì hai ngày qua đã làm phiền hắn đủ điều.

—Carol bị nặng hơn tôi, lúc trước có thể về mấy lần, nhưng giờ nếu cô ấy nếu về đây sẽ chết. May mắn ở chỗ đó, chúng tôi thoát được, Carol được một gia đình giàu có hiếm muộn nhận làm con nuôi, bây giờ đã có bạn trai. Người đó yêu cô ấy lắm, hai người đã đính ước. Cô ấy nhờ tôi nhắn với mọi người rằng hãy an tâm, đừng lo cho cô ấy.

Nàng chỉ kể đúng sự thật, có nói lệch đi vài chỗ nhưng chỉ là nghe cho hợp thời đại này. Raian chỉ gật một cái, rồi quay ra nhìn hướng cửa sổ trầm tư suy nghĩ. Dù bây giờ báo cho Rodel và mẹ, cả hai sẽ loạn lên mất, mẹ không chừng sẽ lại nhập viện, báo cảnh sát làm rùm beng lên thì không khéo bùa chú phát tác này nọ thì Carol nguy hiểm, không chừng Isis cũng bị liên lụy. Hay là hắn cứ giấu, giải quyết xong mọi chuyện rồi lúc đó mới nói ra. Như vậy là hay nhất.

Raian quay sang đỡ nàng xuống tiếp tục nghỉ ngơi. Đợi nàng chìm vào giấc ngủ, khẽ đắp lại chăn cho nàng, rồi lại tiếp tục ngồi ghé cạnh giường.

Sáng hôm sau, tuy Raian phải tham dự cuộc họp cuối cùng sớm, nhưng hắn đợi bác sĩ đến rút bình nước biển, băng bó lại này nọ đang hoảng cho nàng, mới chịu đi. Dặn dò nàng vài câu :” Tôi phải đi họp, em cần gì cứ nói quản gia nhé.” Isis thấy hắn rời đi thì liền chỉ ra hướng cửa sổ rồi nói :”Tôi muốn đi tham quan chỗ đó, tôi đi với quản gia được không?” Raian ngẫm lại thấy nàng cũng nên được đi ra ngoài hít thở không khí, hắn cũng muốn đến đó, lại thêm nàng đã chịu nói chuyện, nên bảo nàng đợi hắn về rồi đưa nàng ra đó. Isis gật đầu. Dù ai đưa đi cũng được, nàng muốn đến thần điện tìm kiếm chút ít ỏi thông tin về mọi người.

Lúc Raian họp xong, vừa về đến thì mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, nàng đã ngồi ngay dưới sofa đợi hắn. Raian cởi áo vest ngoài khoác cho nàng rồi bế nàng cùng đi.

Đến nơi, Raian lúc này có gọi điện báo, vừa hay họ cũng sắp xếp được người hướng dẫn, Isis mặc cho Raian bế đi vào. Bật cửa lớn, ba người tiến vào bên trong, ở đây cũng thật không ít người đến tham quan. Từ bên ngoài, Isis đã bức tức vì việc dám mạo phạm thần điện như vậy, biến nơi thánh thiêng thành bảo tàng, nhưng hai lần đến hiện đại, nàng biết người thời này không tin vào thần linh như người cổ đại, những đồ vật ở đây họ không chuyển đi, chỉ có tu sửa đôi chút, họ chưa phá thần điện là may rồi.

Quan sát một lượt bên trong, nàng muốn tự mình đi, dù gì đối với nàng đây cũng là thần điện, nên tôn kính một chút. Với nàng muốn tự do đi nhìn những món trưng bày nàng muốn. Chân nàng vừa chạm đất lạnh là muốn than đau, vì băng chân nên không thể mang giày, Raian hai tay bám lấy hai bên vai nàng dìu đi. Ở đây qua bao nhiêu năm rồi thay đổi nhiều quá, nhưng thật tốt khi thấy bức tượng nữ thần Iris trường tồn theo thời gian, vẫn đứng ở chính giữa thần điện, có những món đồ nàng chưa từng thấy khi còn là tư tế Amet, chắc là do người dân dâng cúng sau này.

Mặc cho người hướng dẫn nói, nàng tự mình nhìn rồi nhắm đọc chữ Ai Cập trên những vật trưng bày, . Do lúc trước Amet là nơi thương buôn tự do từ khắp nơi đến, nên đồ vật hàng hoá rất phong phú, nàng lúc trước tập quen vừa nhìn đã biết đặc trưng của nước nào. Bây giờ nhìn những món đồ kia, không cần nhìn

chú thích, nàng đều biết rõ chúng, tên gọi chính gốc của chúng, nàng, thậm chí nàng khó chịu và sửa sai cho người hướng dẫn. khiến mọi người cùng tham quan tại đó, và cả những người hướng dẫn đều phải trầm trồ nhìn nàng thán phục. Có người còn chạy lại cười cười với Raian :“Bạn gái cậu không chỉ xinh đẹp mà còn trí tuệ nữa.” Raian chỉ cười đáp trả, có chút tự hào đầy trong lòng. Isis bây giờ có cảm giác mình cứ y như con Carol vậy, lạc đến thời đại khác và được tán dương hết lời dù chẳng có năng lực gì cao siêu cho cam, thực tế thì Carol ít ra còn thông minh, còn nàng thì không.

Nàng lê bước nặng nhọc về phía tượng nữ thần, nào ngờ phía cánh trái có một vật trong lòng kiếng đã thu hút nàng. Bất ngờ rẽ sang bên đó, nàng dán mắt vào con dao bạc trước mặt, đó là vật nàng đã tặng cho Naomi, từng là vật bất li thân của nàng, được mẫu hậu truyền lại. Dù nó đã rất, rất cũ kĩ, nhưng mà lưỡi dao vẫn ánh bạc, viên hồng ngọc vẫn phản chiếu tia đỏ và hắc thạch vẫn nằm đúng vị trí của nó. Phía dưới con dao bạc có ghi dòng chữ chú thích : Con dao bạc - vật bất li thân của chủ nhân hòn đảo này trước Công Nguyên, tên là Naomi, cô được một vị nữ hoàng mệnh danh con gái thần Iris trao lại. Sau này, Naomi đã cai quản một phần ba Ai Cập, khiến khu vực ấy trở nên hùng mạnh trước khi được gả sang Hitaito. Sau làm vương hậu. Người ta đều nói rằng con dao bạc là lời chúc phúc của nữ thần đối với cô. Sau khi cô mất, dao bạc được chuyển về đây theo ý nguyện.

Isis đặt tay lên thái dương, khá choáng váng sau khi đọc nó. Chuyện gì đã xảy ra sau khi nàng mất vậy. Naomi rất ghét quyền lực, sao có thể nhận lời tiếp quản một phần ba Ai Cập, lại còn được gả sang Hitaito, chị ấy vô cùng yêu Amet, sao lại chấp nhận rời bỏ. Naomi có được hạnh phúc không, có bị ai ép buộc gì không. Còn nữa, nàng cứ nghĩ trao một phần ba cho tên tể tướng già Imotep, đợi chừng ba bốn năm nữa hẳn về hưu sẽ trao lại cho Menfuisu, lúc đó Menfuisu đã trưởng thành, có thể một mình xử lý một mình được. Nếu xảy ra đúng theo dự tính của nàng, thế nào mà Imotep lại trao cho Naomi thế kia. Như vậy, chắc chắn Menfuisu và Carol xảy ra vấn đề gì rồi nên tể tướng mới làm như vậy, có thể ngay cả bản thân Imotep cũng không giữ mạng được. Nàng bây giờ mù tịt, ở đây không có sách vở gì về Ai cập cổ đại, tra cứu làm sao được đây.

Thấy nàng choáng váng, Raian hốt hoảng ân cần hỏi thăm. Isis muốn đuổi hẳn đi để yên tĩnh một chút, nàng nói rằng muốn uống nước, hẳn liền dìu nàng ngồi xuống ghé gần đó, rồi chạy nhanh ra ngoài. Hẳn vừa đi, nàng liền đứng dậy tiến đến gần tượng nữ thần, rất may là bức tượng này du khách được chạm vào, nên không rào kiếng, chỉ vây dây vàng ba mặt, mặt trước để trống cho người tham quan tiến lại gần. Nhắc bước chân nặng nhọc đến, nàng chạm tay vào tượng, nhắm mắt lại thăm cầu xin. Nữ thần, con muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Con mệt mỏi quá.

Bỗng nhiên, bàn tay Isis có một luồng hơi ấm truyền đến. Nàng từng là đại tư tế, thần linh dường như cũng có phần ưu ái cho nàng. Một dòng điện nóng truyền từ tượng đến chỗ chạm nhau, rồi xuyên qua lòng bàn tay nàng, chạy dọc theo cánh tay hướng lên não bộ. Mắt nàng đang nhắm, liền như một giấc mơ.

Nàng vừa mới ngưng thở. Menfuisu lao đến đánh nhau với Nebanon. Rồi Naomi chạy lại đánh vào mặt Izumin. Ôi trời, Naomi dịu dàng mà nàng vẫn hay biết, có gan chạy lại đánh hoàng tử, mà tên kia cũng không có đánh trả. Sau đó còn lớn tiếng quát tháo giảng dạy bọn người kia. Là vì nàng, chị Naomi thật tốt. Rồi Ragashu chạy đến, nhưng mà sao hẳn không giết Menfuisu, lại quay sang đánh nhau với Izumin là thế nào. Cũng may mà có văn thư của nàng ngăn cản được.

Chuyện gì tiếp đến thế kia, Raian đến được chỗ nàng nằm, còn làm những hành động đầy yêu thương với nàng. Lễ an táng diễn ra, người dân khóc thương nàng. Hừ, chỉ có người dân Amet là thật lòng, còn bọn người kia, chỉ là giả tạo, sợ thần linh trừng phạt chứ yêu thương gì nàng. Ai cập bị cô lập. Sau đó, Menfuisu bị Media bắt, màn giả chết, rồi đánh bại bọn phản bội.

Tiếp đến, Carol hình như khó mang thai, tình hình Ai Cập cần người thừa kế. Một số công chúa nước lân bang cầu thân, Menfuisu lâm vào tình trạng khó xử. Hẳn không muốn nạp thêm phi tần, nhưng mà bây giờ liên minh đối với Ai Cập vô cùng có lợi. Lại thêm những vấn đề về chính sách kinh tế trước mắt khó khăn. Menfuisu gần như bị áp lực đè nén. Mỗi lần hẳn bị đè nén, nàng đều thấy hẳn lại âm thầm chạy đến lăng mộ nàng vào ban đêm không muốn ai biết, hẳn đứng đó trút bỏ tâm sự với người vô hồn trong đó, đôi lúc nàng thấy hẳn mệt mỏi như muốn khóc, nàng nghe hẳn than trách nàng sao lại bỏ hẳn, hẳn lần đầu tiên cảm thấy trong đời hẳn là người cô độc. Carol thì hằng ngày cố gắng uống thảo mẫu nhằm nhanh chóng gia tăng khả năng mang thai, nhưng nàng biết thứ đó nếu dùng quá nhiều như vậy có thể dẫn đến chai sạn,

không thể thụ thai.

Còn tên Izumin kia, sao lại cứ nhằm mộ nàng mà đến nhìn thế kia, nàng thấy nó không được uy nghiêm như kim tự tháp cơ mà, có gì mà đáng xem. Rồi nàng thấy mỗi lần hấn đến, đều có duyên gặp Naomi, chị mấy lần đầu cứ gặp hấn là chửi không thương tiếc, hấn cố gắng nhẫn nhịn, vì đây là ốc đảo thiêng của nữ thần, Naomi là chủ nhân, nên không dám xúc phạm. Dần dần, Naomi chửi mãi cũng chán, lại thấy hấn mỗi lần đến đây vẻ mặt đều ưu sầu, hôm đó thuận miệng hỏi Izumin vài câu, nào ngờ hấn cứ như dồn nén lâu ngày mà tuôn trào, tuy Naomi không đưa ra được lời khuyên như Isis, nhưng khiếu hài hước của Naomi không lúc nào thừa, mới nói chọc chọc có mấy câu, Izumin liền cười. Càng ngày hấn đến Amet nhiều hơn, chủ yếu toàn kiếm cớ gặp Naomi, mấy lần bị cô đuổi về nhưng vẫn thích thú bám dính như gấu Koala, ở đây, hấn vừa không lo nghĩ, không áp lực, lại có người làm hấn vui, Izumin sau một thời gian dài, lại có thể nở nụ cười thật lòng. Hấn công nhận như Arista đã từng nói, nơi đây thật yên bình.

Ragashu quả nhiên là một thiên tài lãnh đạo, Babylon khôi phục và trở nên hùng mạnh hơn bao giờ hết. Tuy nhiên hấn không để bất kì một người con gái bên cạnh. Người ta truyền miệng nhau rằng, hấn một mực si tình vị nữ hoàng đã mất. Một năm tiếp sau đó, Imotep bị hạ độc, nguy cơ Minoa phát động chiến tranh, hấn buộc phải giao một phần ba của Imotep cho Naomi, vì bây giờ Naomi được truyền có linh khí của nàng bảo vệ, nên chắc ăn một phần ba Ai Cập sẽ không bị mất. Naomi lúc đầu phản đối, nhưng nhớ tới di nguyện của em gái Arista nên đành nhận lời. Một phần ba đó, được Naomi xây dựng mạnh mẽ, phát triển tốt đẹp, lại được Babylon cùng Hitaito ủng hộ. Danh tiếng Naomi lại đồn xa. Sau đó, may mắn Carol có thai đúng lúc, lại thêm chuyện Naomi bây giờ ra mặt giúp Ai Cập, nên nguy cơ chiến tranh tạm lui.

Izumin sau đó bỏ quyền thừa kế ngai vàng, bỏ cả thân phận hoàng tử, muốn cùng Naomi chạy đi xa, sống như người dân bình thường, hấn biết Naomi thích một cuộc sống thanh bình. Naomi sau khi ổn định, trả lại một phần ba cho Menfuisu. Rồi đi với ông bà Nora trốn cùng Izumin. Được một thời gian, bên Hitaito có biến, vua lật tẩy được âm mưu của Jidan, không may vẫn bị độc chết, Hitaito đại loạn, buộc Izumin phải quay về, may mà Naomi hiểu chuyện không trách hấn. Rồi hấn lên ngôi quốc vương, lập Naomi làm vương hậu, người dân Hitaito thật vui mừng khi có cô gái được thần linh chúc phúc. Nhờ vậy liên minh Ai Cập và Hitaito lại được thiết lập. Kinh tế Ai Cập lại được cứu.

Khi con trai của Carol và Menfuisu mới mười ba tuổi, Menfuisu bị bệnh nặng, hấn vì tâm bệnh đau buồn mà qua đời, trong hậu cung của hấn chỉ có mình Carol là hoàng phi. Cả cuộc đời hấn thấy việc không lập thêm phi là điều đúng đắn nhất mà hấn từng làm, hấn đã mất chị, không thể mất thêm người thật lòng duy nhất còn lại với hấn. Carol sau đó lên ngôi thái hậu, hỗ trợ con trai cai quản Ai Cập. Menfuisu của nàng sao lại...

Isis hốt hoảng mở mắt ra, mọi chuyện diễn biến thật khác so với nàng tưởng tượng. Chưa kịp định thần, Raian chạy vào, tự tay giúp nàng uống nước, sau đó thấy nàng đổ mồ hôi, nghĩ nàng mệt, nên bế nàng lên. Isis thì thào :” Tôi muốn về.” Raian nhanh chóng hôn lên trán nàng rồi bế nàng quay về.

Suốt cả buổi tối, nàng không nói tiếng nào, ăn cũng chỉ một ít. Raian lo lắng, từ lúc trở về nàng trông thật lạ. Tối hôm đó, Isis nói một muốn đi ngủ sớm, sau khi an tâm thấy nàng ngủ, hấn mới xuống ghế sofa nằm.

Giữa đêm, Isis thấy lồng ngực mình đau quặn, có một cái gì đó quẩn quanh tim nàng, bóp nghẹn nó thật chặt. Trong tâm trí nàng bỗng bị bao bọc bởi ý chí phải giết người, hơi thở nàng trở nên gấp gáp, mồ hôi tuôn ra như suối, hai bên thái dương như có ai đâm kim vào. Nàng đang bị lời nguyền khổng chế.

Hấn đáng chết.

Nàng muốn giết Raian.

Lượt vote và sự phản hồi của các bạn luôn là động lực cho Fia.

Truyện sắp hết rồi nên các bạn đừng lo quá dài nhé.

28. Không Thể Quay Về

Lại là cảm giác lúc đó.

Isis thở mạnh như thể sẽ không bao giờ được thở nữa, từ não bộ truyền khắp thân một dòng chảy vô hình nóng hừng hực, nhưng trái tim như có băng bao phủ, thật lạnh. Hai bên tay nàng bắt chợt nắm chặt tấm chăn, chống xuống giường làm lún xuống một mảng rất sâu. Cứ như vậy sau hai phút, đầu óc nàng trở nên thật thoải mái, mồ hôi không còn túa ra, vươn vai một cái, cười nhếch mép, rồi bước chân xuống giường, bàn chân không còn thấy đau, cảm giác như cơ thể chưa bao giờ bị thương.

Tên trộm mộ, người sẽ bị trừng phạt vì tội lỗi của mình.

Một con rắn hổ mang từ bên ngoài, đuôi ra sức đập cửa sổ đi vào. Phía dưới Raian nghe có tiếng động mạnh và kiếng vỡ, vội chạy lên. Hắn vừa mới mở cửa, liền giật mình thấy có rắn độc bò lại gần Isis, cố gắng trấn tĩnh, theo phản xạ tự nhiên bèn rút súng ra toan bắn nó, một tay lại sẵn sàng con dao bấm. Con rắn tuy đợi lệnh của Isis mới tấn công, nhưng nàng vừa nhìn thấy bóng hình Raian, vết sẹo trên vai tự nhiên trở nên nhức nhối, những dây thần kinh dường như đang đối nghịch lẫn nhau, một luồng khí mới xuất hiện ngăn cản luồng khí nóng kia, các cơ quan nàng như muốn bị xé đôi, nàng lùi lại một bước, môi nàng mấp mé hầu như không nói được. Không thấy nàng sai bảo, con rắn bị lời nguyên tác động, tự quay sang tấn công Raian.

Raian thấy rắn hổ mang phóng vọt tấn công mình, hắn vội nổ súng nhắm vào đầu nó. Raian dĩ nhiên là tay thiện xạ, nhưng cơ địa loài rắn rất đặc biệt, dù cho nó bị bắn trúng đầu, cơ thể vẫn có thể cử động theo quán tính, đuôi nó vút lên muốn quật vào người hắn, miệng mở to răng nanh hướng đến cổ. Raian vội vã ngã người, thuận thế xoay người lấy tay cầm dao bấm hướng cổ rắn chặt thẳng. Đầu rắn bị lìa khỏi thân, hai răng cắn phập dính vào thành cửa, khiến đầu nó như thể treo lơ lửng trên không trung. Mùi tanh thoảng chút đã xộc khắp phòng. Isis nghe mùi máu rắn liền như đứng vững lại.

Lời nguyên như một sinh vật vô hình, thấy mùi máu liền như tiếp được lực, khổng chế Isis càng mạnh mẽ hơn. Và nó hoàn toàn đã chiếm được trái tim Isis.

Raian lúc này mới hoàn hồn, quan sát chung quanh. Hắn thấy nàng đứng lên với đôi chân quần vải đỏ, biết là vết thương bị động, nhưng sao nàng vẫn đứng thản nhiên như thể không chịu đau bởi thương tích. Hắn trong lòng tự nhiên cảm thấy bất an, hướng mắt nhìn đến gương mặt nàng. Isis đôi mắt trở nên lạnh lẽo nhìn lại phía hắn, trong đó hiện lên một ý căm thù, nở nụ cười nham hiểm mà đắc ý, trông nàng y như một tên sát nhân đang cười cợt nạn nhân trước khi giết họ.

_Isis, không sao rồi, tôi đã giết con rắn, mau lại đây với tôi.

_Người đáng bị trừng phạt, ta sẽ giết người để tế thần linh.

_Isis, em làm sao vậy, tôi, Raian đây mà.

_Dù người có là ai, dám xâm phạm nơi thánh thiêng thì đều phải chết để trả giá. Chính ta sẽ làm điều đó, nhanh thôi.

Raian nghe những lời nàng nói, cảm thấy hoảng sợ tột độ, hắn bắt trí óc giờ phút này phải làm việc suy nghĩ gấp đôi bình thường. Đúng rồi, có khi nào tên bắt cóc Isis đang phát hiệu lệnh bùa chú lên người nàng, điều khiển nàng giết hắn. Làm sao để cứu nàng bây giờ.

Lúc này, Isis thản nhiên mở tủ khoá ngay đầu giường, ngăn cuối cùng, lấy ra một cây súng lục. Vì là ốc đảo cho các tỷ phú, tài phiệt khắp nơi, để đảm bảo luôn được an toàn mọi lúc, nên hầu hết phòng ngủ của các biệt thự đều có để súng. Isis hướng cây súng chia thẳng vào Raian.

_Isis bình tĩnh lại. Em đang bị điều khiển.

_Người có muốn trần trối gì không.

Vừa nói Isis vừa lên đạn và tiến thêm một bước về phía Raian.

_ISIS, KHÔNG ĐƯỢC.

_Chết đi.

Mặc cho đối phương gào thét, đứng chết trân trước mặt. Isis nhướn miệng cười, ngón tay chuẩn bị bóp cò...

Nhưng, ngón tay nàng bỗng dừng khựng lại trước cò súng, giống như đang giằng co giữa việc có nên nhấn cò hay không. Tay cầm súng của nàng trở nên run rẩy, khiến cây súng cũng lắc lư bần bật theo. Từ sâu trong tim nàng, nghe giọng nói Raian, có một dòng chất lỏng ấm áp xuất hiện, mảng băng bao bọc bên ngoài tim đối chọi với thứ ấm áp bên trong, khiến trái tim nàng như muốn nổ tung. Rồi trong đầu nàng xuất hiện những tiếng thì thầm đấu tranh lẫn nhau.

“Không được giết Raian.”

“Tên rác rưởi đó phải chết.”

“Đó là Raian.”

“Phải giết hắn”

“Đừng làm hại hắn.”

Isis bắt đầu tuân mồ hôi khắp trên mặt. Dường như chịu không nổi hét lên thật to

_KHÔNG...

Raian bây giờ trong ngời loạn cả lên, tay chân trở nên luống cuống không biết phải làm sao giúp nàng. Bản thân không tự chủ thận trọng từng bước tiến gần tới Isis. Isis một tay ôm lên đầu, tay kia vẫn run run cầm khẩu súng chĩa vào người hắn, cố gắng không chế bản thân.

_Raian, chạy đi.

_Bình tĩnh lại, tôi sẽ không bỏ em.

_Chạy đi nhanh lên trước khi tôi bắn anh.

Làm sao mà bỏ chạy khi thấy người mình yêu quần quai, bị hành hạ như sắp chết trước mặt mình.

Đúng rồi, nàng từng đọc qua một vài văn tự cổ bí mật tại Amet, không biết nó có chính xác hay không, nhưng muốn phá bỏ lời nguyền thì chỉ có các đâm xuyên vào tim người canh giữ, đồng thời phải tách phù điêu khỏi sức mạnh của nó, lúc đó người canh giữ sẽ mãi mãi không thể hồi sinh. Lúc trước khi nhà Rido bị ám lời nguyền, nàng chưa đọc được cuốn văn tự đó, lại tình cảm với nhà Rido không đủ, nên mới xảy ra nhiều chuyện, dẫn đến tình hình như bây giờ. Tắt phù điêu vốn bị tách khỏi bốn viên ngọc từ lâu, bây giờ cũng không bên cạnh ngọc, lại đang bị đem đi xa nàng, sức mạnh có thể coi là không có, chỉ còn việc đâm vào tim nàng. Nàng cũng không hiểu tại sao chính mình lại không thể ra tay với Raian. Isis, người không được làm hại người đó. Isis hét lên

_ Raian, mau bắn tôi, nhằm thẳng tim tôi mà bắn.

_Không được, tôi không thể bắn em.

_Nhanh lên, nếu không tôi sẽ không chỉ giết anh mà còn hại đến người khác. Mau bắn đi, khi tôi còn không chế được bản thân.

Raian, hắn làm sao có thể bắn nàng. Chết tiệt, nàng còn không biết tình cảm của hắn sao mà lại bảo hắn làm thế. Thấy Raian chần chừ, Isis cắn răng cố hết sức tiếp tục đấu tranh làm chủ bàn tay cầm súng, hướng cây súng trên tay nhắm vào trái tim mình. Raian hét hoảng, ném súng trên tay, vọt nhanh đến khống chế tay nàng.

_Buông ra, em làm gì vậy Isis.

Isis, không nói lời nào, tập trung sức lực áp chế mình, cố gắng giằng co với Raian. Vì súng của nàng đã lên đạn, chỉ cần sơ xảy đụng vào cò súng là tiêu, hắn thật khó khăn để đánh văng nó ra. Không còn cách nào khác, nàng bị bùa chú khống chế sắp chịu không được, hắn hai tay nắm nòng súng của nàng, đặt ngay trên tim hắn.

_Tôi yêu em, tôi không thể tổn thương em. Bắn tôi đi.

Raian giờ phút này chỉ suy nghĩ, nếu tên kia đã muốn điều khiển nàng giết hắn, thì chỉ khi hắn chết, nàng mới không bị bùa tiếp tục làm hại. Bọn người kia nếu toại nguyện, có thể sẽ không đụng đến nàng nữa. Để nàng bắn chết hắn, hắn là tên vô dụng, chỉ có thể giúp nàng được tới đây.

Bắn đi Isis.

Lời nói của hắn như nước sôi tạt vào người nàng, công kích những dây thần kinh đang yếu ớt chống chọi. Trong phút chốc, não bộ như bị dây thần kinh quấn lấy, siết chặt đau đớn.

Isis mất long lanh ngược nhìn hắn, muốn lùi một bước nhưng họng súng bị Raian giữ chặt phía trước. Isis bắt đầu thở như người hấp hối, đầu bỗng trở nên nặng trĩu, tay bắt đầu cầm súng không vững, trí óc trở nên trống rỗng, mắt khép dần, rồi nàng ngã xuống ngất xỉu.

Raian vội buông tay khỏi súng để đỡ nàng. Vừa ôm nàng vào lòng, súng trên tay nàng rớt xuống đất chạm cò, khiến viên đạn bắn ra ghim thẳng lên tường. Sau tiếng nổ, quản gia và bảo vệ chung quanh vừa vặn chạy vào. Thực ra lúc nghe tiếng súng lần bắn chết con rắn, quản gia đã thức giấc và bảo vệ cũng chạy lại, nhưng họ vẫn còn nghi hoặc vào đôi tai của mình, đến tiếng thứ hai rõ hơn thì mới nhanh chóng tới. Lúc họ lên đến nơi, cảnh tượng thật sự hù dọa thần kinh người khác. Đầu măng xà dính với thành cửa bằng hai răng nanh cắm sâu, thân mình thì nằm phía dưới cuộn lại, máu vương vãi khắp nơi và mùi hôi thối từ máu len lỏi khắp nơi, gần đầu giường Raian đang thất thần ôm lấy cô gái đang nằm im.

Hai giờ sáng, tất cả bảo vệ được điều động đến khẩn cấp. Raian đang ngồi trên sofa ôm Isis vào lòng thật chặt. Mọi người lúc đầu nhìn biểu hiện của Raian liền hoảng sợ cho rằng cô gái kia bị rắn cắn chết, may mà nghe Raian nói vì sợ quá nên hôn mê. Căn phòng đang được niêm phong, mọi thứ trở nên lộn xộn hơn bao giờ hết.

Sáng hôm sau, cảnh sát và phóng viên cùng đến, vì đây là lần đầu tiên ốc đảo xảy ra chuyện có rắn hổ mang tấn công người. Ốc đảo này luôn tự hào với hệ thống và phương tiện bảo vệ hiện đại an toàn bậc nhất, rắn được cho là không thể xuất hiện, việc này có liên quan đến tài phiệt trẻ tuổi, nên cảnh sát nghi ngờ có người cố tình thả rắn âm mưu giết hại, nên mới phát lệnh điều tra rầm rộ.

Raian thấy tình trạng hiện tại của Isis, hắn phải đưa nàng đến bệnh viện lớn tại Cairo và nhanh chóng tiêu huỷ phù điêu. Mọi chuyện hắn đều giao lại cho người khác xử lý, lấy lý do sức khỏe của bạn gái, gấp rút đến thủ đô Ai Cập.

Ngay buổi chiều, sau khi xong xuôi các thủ tục nhập viện cho nàng. Tại khu phòng V.I.P số hai, Raian đang thất thần nhìn cô gái nằm bất động trước mặt, dù hơi thở vẫn còn đều, nhưng nàng một mực không chịu mở mắt nhìn hắn. Raian thở dài mệt mỏi, hắn nắm nhẹ tay nàng rồi quay lưng đi ra ngoài. Hắn có cuộc hẹn buổi tối tại Viện phục hồi đồ cổ Cairo, các mảnh vỡ của tấm phù điêu đã được chuyển qua đây. Chuyện lá bùa, hắn nghĩ càng làm nhanh chóng nào hay chừng đó.

Raian không hề biết rằng, từ lúc hắn ôm Isis đi vào bệnh viện, đã có một bóng đen theo dõi hắn.

Được lắm tên khốn kia, mày lần trước trong lăng mộ đã phá hỏng kế hoạch của tao, lần này tao nhất định sẽ giết mày.

Isis thấy mình mơ mơ hồ hồ đi dọc theo một hành lang, không rõ nơi đây là đâu. Từ phía xa có một cánh cửa, nàng vội vàng chạy đến đó, bật tung cánh cửa ra.

Kia là Raian, hắn đang tìm kiếm cái gì đấy. Nàng cất tiếng gọi, nhưng hắn không quay lại. Hình như hắn không nghe được tiếng nàng gọi.

Bất chợt một bóng đen cầm dao lao thẳng đến hắn, nàng cố gắng kêu to hơn, nhưng hắn vẫn không nghe. Nàng cố gắng chạy lại, nhưng bàn chân như bị hoá đá

Khi mũi dao gần kề Raian, nàng bắt giác giật mình thật mạnh.

Isis mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà trắng toát cùng mùi cồn nồng nặc chung quanh, vội vàng chống tay ngồi dậy mặc cho đầu óc còn choáng váng. Nàng nhìn thấy tay mình có kim cắm vào ống truyền dinh dưỡng. Được rồi, nàng biết đã biết đây là bệnh viện.

Nàng đặt tay lên ngực vuốt vài cái, may mà chỉ là giấc mơ, nhưng sao cảm giác như thật thế. Người thư kí thấy nàng tỉnh lại liền đi vào.

—Cô đã tỉnh, ông chủ dặn tôi ở đây chăm sóc cô, cô cứ an tâm

—Raian đi đâu rồi.

—Ông chủ đã đến viện phục hồi Cairo.

Viện phục hồi, Raian đang tính làm gì. Giấc mơ, linh cảm xấu. Isis trở nên hoảng loạn.

Isis lo sợ, giật mạnh cây kim truyền dịch, để nguyên bộ đồ bệnh viện, kiên quyết đòi người thư kí đưa mình đến đó mặc cho hấn cản hết lời. Sau cùng, nàng dọa hấn sẽ chết nếu không đưa nàng đến đó, hấn mới vội sai tài xế đưa nàng đi.

Isis trầm nghĩ, mong Raian không sao, nàng đến đây đem lại quá nhiều phiền phức cho hấn, nàng không dám đảm bảo chắc rằng sau này sẽ không bị khống chế như ngày hôm qua. Nàng nhất định phải nhanh tìm phù điêu rồi trở lại giấc ngủ của mình

Isis là con người, không phải cỏ cây. Lúc đầu, vừa gặp Raian, nàng cũng có chút hứng thú với hấn, nhưng lúc đó tình cảm dành cho Menfuisu quá lớn. Bây giờ gặp lại một lần nữa, hấn lại vì nàng làm bao nhiêu chuyện, nàng không thể không có chút rung động nào. Huống chi...huống chi hấn tính cách và hình dáng hao hao giống hình bóng vẫn tồn tại trong lòng nàng.

Isis đã nhận không ra, nàng đã để hình ảnh của Raian vào trong tim.

Raian vừa nói chuyện với viên chuyên gia xong, hấn nói dối muốn nhìn phù điêu một mình lừa chuyên gia đi ra ngoài.

Hấn lập tức nghe theo một số chỉ dẫn rầy máu lên trên, sau đó nghiêng vụn nó. Nào ngờ từ phía sau, nghe tiếng Isis vọng lại gọi tên hấn, Raian quay lại liền thấy tên cướp trong lăng mộ hôm bữa đang lao đến đâm hấn.

Raian nhanh chóng tránh sang một bên, dùng chân đá vào tay tên cướp làm dao bị rơi ra, sau đó chạy về phía nàng che chắn trước mặt. Tên trộm đã chuẩn bị từ trước, quay lại cười cợt khiếm nhã

—Chết có đôi cũng đáng nhĩ. Haha

Rồi hấn rút ra một bọc thuốc nhỏ được nhồi sẵn, quẹt châm lửa rồi ném về phía Raian, sau đó tự mình nhảy qua cửa sổ trốn thoát. Do tên trộm hành động quá bất ngờ, Raian không kịp nghĩ đến phù điêu, vội bế Isis chạy thật nhanh ra ngoài.

Chưa được bao xa thì nghe tiếng nổ. Raian ôm nàng nhảy sấp người xuống, khói toả ra mù mịt khắp nơi. Isis ho sù sụ rồi quay mặt nhìn về hướng căn phòng. Chợt, có một thứ thu hút nàng, những mảnh vỡ của tấm phù điêu đang cháy rụi thành tro.

Không thể nào.

Phù điêu vì có máu người tác động, sức mạnh đã suy yếu, lại có thêm một điều Isis không biết, tấm phù điêu chịu một phần linh lực của mẫu hậu nàng, nên nó hoàn toàn dễ dàng bị tiêu diệt.

Chẳng có người mẹ nào là không thương con. Năm đó, đáng lí tiên hậu vẫn có thể sống tiếp dù bệnh nặng, nhưng bà đã dùng hết sự sống của phần đời còn lại cùng những công lao khi bà làm tư tế, để bảo vệ con gái Asisu của mình. Khi tấm phù điêu bị huỷ, lời nguyện không thể tác động lên con gái bà được nữa, nó sẽ vẫn sống tiếp, chỉ là không thể hồi sinh nữa. Mọi hậu quả đều chuyển hết lên cho bà. Bốn viên hồng ngọc kia chính là do bà thấm qua máu của mình, nhằm để tấm phù điêu càng xa nó càng dễ bị phá huỷ, nếu gần

nó thì lời nguyên bị phong ấn. Bà đã làm một mình và không cho ai biết chuyện này. Tiên hậu đã yêu con gái hơn chính mình.

Isis bồn thần người nhìn vào đám cháy. Raian không để ý vội bế nàng ra xa nơi đó, vì hắn sợ khói lên làm nàng ngộ độc khí. Hắn hôn lên trán nàng. Rõ ràng trong lòng nàng có hắn, hắn chỉ cần có vị trí nhỏ trong tim nàng thôi, cũng đủ rồi. Isis như hồn bay khỏi xác, bất động để Raian ôm.

Không thể quay về nữa rồi. Là lừa dối thôi. Đúng rồi không phải sự thật. Phù điêu không thể nào bị huỷ.

Isis đã không thể trở về.

Một câu chuyện tình yêu mới lại bắt đầu.

Raian không hề biết rằng, hắn là kiếp sau của Menfuisu. Kiếp trước hắn nợ Asisu một món nợ ân tình quá lớn, nên kiếp này hắn đã yêu thương nàng trong vô thức, vô điều kiện.

Tấm phù điêu tuy mang lại đau khổ cho Aisu về một người phản bội nhưng cũng đem đến cho nàng một tình yêu mới tuyệt vời.

Tấm phù điêu tuy thay đổi cuộc đời Asisu, cướp đi của Ai Cập một vị nữ hoàng, nhưng cũng trả lại cho Ai Cập số mệnh mới của vị quân vương.

THE END

Cám ơn các bạn đã quan tâm và theo dõi truyện của Fia

29. Ngoại Truyện

Raian và Isis (Asisu) : SÂN BAY ĐÁNG SỢ

Trong lòng Raian và Isis đều có những suy nghĩ phức tạp không thể nói ra. Cả hai người, đều kiêu ngạo, nhưng một nóng nảy, một lạnh lùng.

Những kẻ ngạo mạn thường yêu say đắm, nhưng lại không biết cách thể hiện tình yêu của mình.

Vài năm sau...

“Chuyến bay số 352 từ New York đang chuẩn bị hạ cánh. Chuyến bay số 352 từ New York đang chuẩn bị hạ cánh.”

” Chuyến bay số 352 từ New York đã hạ cánh vào lúc mười giờ ba mươi tại sân bay Cairo. Xin cảm ơn.”

Mười phút sau, từ lối đi dành cho hành khách khoang V.I.P, một tài phiệt trẻ tuổi vận vest đen tinh tế, khuôn mặt góc cạnh hoàn chỉnh, tự tin bước những sải bước mạnh mẽ, một tay đang đẩy xe hành lý, tay còn lại đang ôm eo một mỹ nhân. Cô ấy mang theo sự cuốn hút của phương Đông, tóc đen hoà với da trắng, đôi mắt phượng được giấu sau lớp kiếng mát đen đầy bí ẩn, môi đỏ hồng cong cong quyến rũ, vóc dáng chuẩn mực được tôn lên bởi áo voan mềm trắng cùng chiếc váy xanh lơ phủ bên ngoài lớp lụa tơ tằm, trông thật dịu dàng đầm thắm mà không kém phần cao sang. Họ tiến ra trong dàn vệ sĩ hộ tống, cổng kiếng trong suốt vừa được mở ra, cô gái mỉm cười nhẹ, mang cảm giác như một người xuất ngoại vừa trở về cố hương.

Họ đang ở lầu hai tại sân bay, phía bên ngoài trên đường dốc dành cho xe hơi đón khách V.I.P đang đứng dàn đầy, những chiếc xe Audi Nine đen bóng xa xa đang chờ đợi họ. Đột nhiên cô gái hơi khựng lại, quay sang nói nhỏ với chàng trai :“Anh đi trước nhé, em muốn ở đây một lát.” Raian mỉm cười nhẹ, hôn lên trán cô gái rồi tiếp lời :” Anh ra xe đợi em, để một vệ sĩ đứng cùng nhé.” Rồi hắn quay ra đẩy hành lý đến xe và sắp xếp.

Isis hướng về khu vực đối diện với lối vừa đi ra. Khu ghế chờ tại tầng hai này hướng thẳng ra một bức tường đặc biệt, được làm bởi những tấm kiếng dày lớn trong suốt, người khác có thể nhìn thấy bên ngoài. Isis đưa những ngón tay thon dài lên gần mặt, chậm chậm tháo kiếng đen xuống, đôi mắt nhắm hờ cảm nhận mọi thứ xung quanh, hít vào một hơi thật sâu. Được hít thở bầu không khí của Ai Cập, thật tốt. Từng nhịp đập của Ai Cập như len lỏi vào tim Isis. Nàng phóng tầm mắt nhìn ra phía xa xa, những chiếc máy bay như những con đại bàng Ai Cập to lớn đang vỗ cánh, những tán cây bị gió thổi chốc chốc lại đổ vào nhau như thể tìm hơi ấm bám trụ. Bây giờ chưa đến buổi trưa, nhưng vì là mùa hè, nên mặt trời trên Ai Cập vẫn cứ toả tia sáng chói chang như vậy, cái nắng cháy da cháy thịt từ thời cổ đại của nàng đến nay vẫn không đổi. Nàng khẽ nhíu mày, cười mỉm thật nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, từ sâu trong đôi mắt ngập tràn niềm hạnh phúc. Phong thái đó đã cuốn hút mọi người xung quanh nhìn nàng ngẩn ngơ không rời.

Isis bây giờ quay trở về Ai Cập, với tư cách một nhà nghiên cứu, nàng cố ý tham gia vào chiến dịch "Nền văn hoá cổ đại Ai Cập và thế giới". Với lượng kiến thức khổng lồ về cổ đại như nàng, khi Isis nói muốn tham dự, các chuyên gia khác liền chào mừng không ngớt. Chủ yếu mục đích chính của nàng, là được trở về Ai Cập, nơi nàng muốn gắn bó suốt đời.

Mấy năm qua, nàng đã làm quen hoàn toàn với cuộc sống hiện đại. Isis và Raian đã chính thức hẹn hò được mấy tháng nay. Thực ra lần này Raian cùng sang đây là do hắn muốn theo nàng, chứ thương thuyết về công việc này nọ chỉ là cái cớ. Hồi mới sang Mỹ, nàng vì sức khoẻ, lại không có người thân, không có gì cả, hắn liền có lí do giữ nàng lại bên cạnh, rồi khi nàng, bằng sự hiểu biết của mình về Trung Đông, được mọi người hâm mộ và trở nên nổi tiếng trong giới khảo cổ học, hắn lại lấy nguyên do có căn hộ cao cấp ở gần viện nghiên cứu tiếp tục giữ nàng bên cạnh. Sau cùng, nàng và hắn chính thức công khai hẹn hò, dù ở hai nhà khác nhau, nhưng chưa gì giúp việc nhà hắn lúc nào cũng gọi nàng cô chủ Rido. Isis quả thật không hiểu nổi mình, Raian là người đầu tiên nàng muốn mở lòng, sau khi trải qua nỗi đau quá lớn vì Menfuisu. Ở Mỹ dù rất vui, tuy nhiên đối với nàng vẫn không bằng Ai Cập.

Isis muốn đi rửa mặt một lát, ngồi trên máy bay hàng giờ đồng hồ khiến nàng cảm thấy mình uể oải kinh khủng. Nàng muốn khi nàng bước ra khỏi sân bay, phải đối mặt với Ai Cập với trạng thái rực rỡ nhất, thế nên quay lại nói với vệ sĩ : "Tôi vào nhà vệ sinh, anh đứng đây chờ tôi một lát nhé." Tên vệ sĩ gật đầu cụt lủn. Isis không nói gì nhanh chóng bước đi.

Isis lững thững ghé qua một lối đi khác, đến gần nhà vệ sinh toan mở cửa. Bất chợt, có tiếng thét và một bàn tay to lớn đã bám vai nàng, khiến nàng quay lại hốt hoảng giật mình. Một tên bị khẩu trang và đội nón che kín mặt, nàng không thể nhận biết là ai, chỉ qua thân hình và cử chỉ thì đoán là đàn ông, có vẻ đã đứng tuổi. Xung quanh nàng là một hai người bị đánh ngất, bây giờ lối đi không còn ai ngoài nàng và tên kia. Isis muốn la lên, nhưng bàn tay kia nhanh hơn đã ghim sau gáy nàng giữ chặt đầu không cho nàng cựa quậy, một cái khăn có tấm thuốc mê được chụp lên mặt. Isis mơ hồ không còn nhận thức được gì nữa.

Raian chờ lâu không thấy nàng ra xe, bảo vệ sĩ không cần đi theo, vừa mở cửa xe định vào trong kiểm nàng. Đột ngột có một thông báo được phát loa : "Mời anh Raian khẩn cấp đến Highland có cô Isis đang chờ. Mời anh Raian khẩn cấp đến Highland có cô Isis đang chờ. Xin cảm ơn."

Raian không hiểu rõ nàng muốn làm chuyện gì nhưng nàng chưa bao giờ như vậy, linh tính bất an, hắn chạy nhanh lên thang bộ hai tầng lầu tại lối thoát exit, không cần chờ thang máy. Đứng trước cửa Highland, hắn không thấy nàng bên trong, nhưng lại nhìn thấy một bóng người trùm khẩu trang kín mít phản chiếu trong gương vậy vậy hắn đi lên sân thượng.

Gió trên tầng thượng thật lớn, tựa như muốn thổi bay con người ta, từ đây có thể tận mắt nhìn cận cảnh những máy bay như những cỗ máy khoan cỡ lớn để phá sập toà nhà. Raian vừa phóng lên tầng thượng, phá cửa chạy ra với gọi : "Isis, em làm gì thế." Hắn vừa vận thấy một cảnh có lẽ kinh hoàng nhất trong đời hắn, Isis đang bị trói tay đặt nằm ngay giữa sân, dù còn chưa định hình chuyện gì xảy ra nhưng hắn theo bản năng chạy đến cứu nàng, nhưng một bóng đen đã nhanh hơn hắn đứng cạnh nàng, ôm bờ eo, kéo tay nàng đứng dậy, tay hắn chĩa thẳng súng vào đầu Isis, nàng đang bắt đầu tỉnh lại, cố gắng quan sát xem chuyện gì đang xảy ra. Lúc này, hắn đã mở khẩu trang và nón, vừa nhìn Raian nhận ra, tên kia là một trong những người cầm đầu cuộc nổi loạn của công nhân khai thác hầm mỏ ở phía Đông Cairo, chống đối một trong những chi nhánh công ty của Raian, hình ảnh về người này còn được lên trang nhất trong các tờ báo gần đây.

__Thả cô ấy ra, ông bình tĩnh, chuyện gì cũng có cách giải quyết...

__Haha chỉ sợ mày không đủ năng lực để giải quyết đầu ranh con.

__Ông muốn tiền, tôi có rất nhiều tiền, tôi cam đoan đưa tiền xong sẽ để ông đi mà không báo cảnh sát.

__Có chó nó mới tin những đứa như chúng mày. Chúng mày cũng đã nói trợ cấp cho thợ làm việc ở mỏ than rồi còn gì, nhưng chúng bay không chỉ không đưa tiền mà còn bóc lột họ đến kiệt sức mà chết đi. Nhưng tao không cần thứ tiền dơ bẩn của chúng mày.

__Vậy ông muốn gì tôi cũng đáp ứng, chỉ cần ông thả cô ấy ra.

__Anh trai tao đã chết vì lần sập hầm đó, vì chúng bay không cung cấp máy móc bảo hộ, vì chúng bay bắt làm việc thâm đêm. Tao chỉ muốn đến ứng chút lương để ma chay, mà chúng bay cũng chỉ cho được vài đồng đô, còn không đủ bữa ăn. Mày hỏi tao muốn gì à. Tao muốn anh tao và bạn bè tao được sống lại. Mày có làm được không.

__Ông có gì đó hiểu lầm rồi, tôi đã đưa tiền trợ cấp và cung cấp mọi thứ rất đầy đủ.

__Mày tưởng nói mấy câu chối đó là tao tin mày không làm sao. Rõ ràng Luan đã nói rõ với tao mọi luật lệ đều do mày đưa ra cả mà. Chối bỏ trách nhiệm sao.

__Luan nói vậy sao, tôi không có, mọi thứ tiền trợ cấp và luật giao tôi đều đưa Luan phân phát và quyết định kia mà. Ông bình tĩnh lại đã. Sao ông không báo cảnh sát.

__Tao không nghe mày nói, tao không tin. Cảnh sát chỉ tin những đứa nhiều tiền lắm của. Còn giờ đây tao sẽ cho mày chứng kiến cảnh mất đi người yêu thương đau đớn đến thế nào, tao nghe nói mày cưng chiều cô ta lắm mà. Haha. nhưng nhanh thôi sau đó mày cũng sẽ theo nó. Tao không ác độc mà tách tụi bay ra đâu. Cô gái, cô nên oán trách vì đã dây vào tên khốn khiếp kia đi.

Isis lợi dụng tên kia lo đấu khẩu với Raian, cố gắng kéo lỏng dây trói ra từ nãy giờ. Vừa khi mở được dây, hai cổ tay nàng cũng bị rướm máu và in vết hằn, Isis bắt ngờ đá mạnh vào chân tên đang chia súng vào mình, nàng thầm cảm ơn may mắn là hắn đã không trói chân nàng, tên kia liền bị đau, mất thế buông nàng ra.

Isis vội chạy nhanh về phía Raian, tên kia liền trấn tĩnh, đưa súng lên bắn loạn xạ về hướng nàng và Raian. Isis chợt nhớ lại cảnh Izumin lao kiếm đến Menfuisu ngày xưa, bất chợt nhìn lên Raian, rồi như bản năng nàng xoay người lại dang hai tay đứng chắn cho hắn. Không được giết người nàng yêu thương. Nhưng lần này, người bị thương không phải là nàng.

Tiếng đạn sượt qua da thịt vang dội. Raian đã nhanh hơn nàng một bước, chạy đến giữa nàng và cây súng, quay lưng về phía viên đạn bắn ra mà che chở cho nàng. Raian bị té về phía trước, viên đạn may mắn không trúng chỗ hiểm, nhưng tay Raian máu tuôn như thác đổ. Isis vội chạy lại ôm hắn, ngã người theo chiều hắn đang rơi xuống, thuận thế rút súng từ bên trong áo vest của Raian, lên đạn thật nhanh, nhắm thẳng chân người đàn ông kia mà bắn trả. Ông ta bị viên đạn xuyên trúng bắp chân, đau đớn ré lên, một chân quỵ xuống, một chân cố gắng kiên cường chống đỡ cho toàn thân, dùng ánh mắt khát máu đáng sợ nhìn Isis.

Trên sân thượng, một cô gái quỳ gối ôm chàng trai bị thương gần như sắp mê man, một người đàn ông cầm phần thở hồng học từng cơn, hai bên đều đang chia vũ khí vào nhau, mặt đối mặt, súng đối súng. Isis, nàng lúc trước cũng như bây giờ, sẽ giết bất cứ ai dám đụng đến những người nàng thương yêu.

__Tôi nhất định không cho ông giết Raian.

__Haha, không phải do mày quyết định đầu con ranh.

__Trước khi ông kịp giết Raian, tôi sẽ giết chết ông. Không chỉ có vậy, tôi sẽ tố cáo gia đình ông, làm cho vợ và con ông không được yên ngày nào.

__Mày câm ngay cho tao.

Isis nhìn thẳng vào mắt ông ta, hình như cú đạn bắn vừa rồi đã tiếp thêm cho nàng sức mạnh. Mặc cho người đàn ông trước mắt gào thét phần nộ. Dù cả hai đang đang cãi vã, nhưng súng vẫn giữ nguyên nòng thẳng thừng vào người kia.

__Ông yên tâm, chỉ cần tố cáo ông, nếu tôi không muốn ra tay, người thân của ông cũng sẽ bị cảnh sát ra tay thôi. Không chỉ thế, họ sẽ còn bị người khác bàn tán và dể bêu, con cái ông sẽ mang ô nhục vì có cha bị đi tù, à không tử hình chứ.

__Chuyện này không liên quan đến họ, mà không được đụng vào họ.

__Vậy chuyện này cũng không liên quan đến Raian, là do Luan làm sao lại đòi giết chúng tôi.

__Câm đi con khốn, mà chỉ giỏi ngụy biện để thoát khỏi họng súng của tao thôi.

__Raian đã đỡ đạn để tôi không bị bất kì tổn thương nào, anh ấy hy sinh tính mạng vì tôi. Còn ông, ông yêu thương vợ và con ông bằng cách này sao. Bằng cách cho họ thêm vết thương lòng và gánh nặng sao?

__Tao làm chuyện này đều là vì tế vong linh người thân yêu của tao, mà im đi.

__Là vì thù hận, hay vì người thân. Tôi biết ông vì quá yêu thương những người đã chết mà sinh ra thù hận. Nhưng ông có nghĩ đến ông chỉ sống trong thù hận mà quên rằng, còn những người vẫn đang sống cần đến tình yêu của ông không? Ngay cả những người còn sót lại đang đấu tranh đòi công bằng, nếu như ông hành động giết người chẳng khác nào đánh vào những công sức của họ đều bị đổ sông đổ biển. Đó là cách đúng đắn sao?

Tiếng còi hú vang lên khắp nơi, chắc chắn tiếng súng đã có người nghe thấy, nhưng có lẽ vì tầng thượng không có gắn camera, nếu có thì cũng bị người đàn ông kia phá mất, nên bọn họ mới không phát giác được sớm hơn, bộ phận an ninh và cảnh sát khu vực đang được huy động tối đa đến đây. Người đàn ông kia càng lúc càng hỗn loạn, cầm súng trong tay mà như muốn bóp chặt nó thành từng mảnh vụn.

__Chỉ cần ông buông bỏ, tôi và Raian sẽ chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả này, vì chúng tôi cũng đã tin sai người. Tôi sẽ không hại đến gia đình ông, tôi đảm bảo. Chỉ cần ông chịu đầu hàng thôi.

Người đàn ông ngã quỵ, đầu vẫn lắc liên tục như thể bảo với chính mình không được tin những lời đối phương nói, tay súng vẫn hướng đến nòng vài Raian. Cảnh sát đang áp sát và đã bao vây. Họ tiến đến rất nhanh, nhào vào áp chế người đàn ông, cây súng trên tay bị giằng co, liền nòng ra một phát đạn. Isis như đua với vận tốc xé gió của đạn, chỉ kịp ôm theo Raian, cố gắng nằm sấp xuống hết mức, xoay mấy vòng né tia đạn đang lao tới. Viên đạn may mắn ghim thẳng vào nền đất, vừa vặn ngay chỗ Raian ngã khi này. Raian, bị động mạnh, cảm giác đau đớn hơn làm hắn như thức tỉnh trong cơn say.

Isis thấy người trong lòng mình có chút động đậy thì nhìn xuống. Raian, bất ngờ hơi xoay người, nhìn thẳng vào mắt Isis, hai cặp mắt đen xoáy vào nhau.

__Em không sao. Em không sao là tốt rồi.

__Anh thích bị bắn chết quá nhỉ.

__Năm đó em đòi bắn anh, mà anh cũng có chết được đâu, huống chi người điên kia đòi hạ sát anh. Anh không sợ.

__Đồ ngu ngốc.

__Mặc kệ anh.

__Lo mà im lặng đi, coi chừng máu chảy nhiều hơn bây giờ.

__ Anh không muốn mất em, Isis.

Isis nhẹ nhàng mỉm cười. Dù không nói ra, nhưng trong thâm tâm nàng cũng không thể để mất Raian.

Duyên tiền kiếp...

Noami và Izumin : HỌC CÁCH CHẤP NHẬN

Bây giờ, đã trải qua rất nhiều năm

Izumin đã là hoàng đế Hitaito, còn Naomi là vương hậu. Izumin đang nằm trên giường bệnh nặng vì tuổi tác. Hắn chỉ cho một mình vương hậu kề bên chăm sóc, chỉ có cô ấy là người đặc biệt. Khẽ nhìn vào ánh mắt của người đang kề bên mình, Izumin mỉm cười trìu mến với Naomi. Cô đang nhìn ra phía xa xa ngoài cửa sổ.

Cả hai người bọn họ, trong khoảnh khắc này đều không biết đối phương đều đang cùng nhớ đến kỷ niệm lần đầu tiên.

Đó là lần đầu tiên, có một cô gái vừa tát vào mặt Izumin, vừa giáo huấn hắn, nhưng hắn không thể phản kháng lại. Dù trước đây, Carol cũng từng đánh hắn, mắng hắn, nhưng hắn luôn biết mình làm đúng, nên hắn dễ dàng đối đáp lại với Carol. Là cô gái đó, làm cho hắn cảm thấy mình đã sai, sai thật rồi.

Buổi chiều tà hôm nay đến sớm hơn mọi khi. Chắc có lẽ ngay cả ông trời cũng đau buồn khi nhìn thấy Arista ra đi. Naomi đã nghĩ như thế khi ngồi trên hành lang thần điện nhìn về phía chân trời. Mọi khi giờ này, cô đang cùng đứa em gái Arista trò chuyện, hay đang ở gian bếp hì hụi bắt Arista thử những món mình mới nấu. Dù cho nàng có là nữ hoàng Asisu, là nữ thần, hay là người dân bình thường, nàng vẫn là em gái Arista của cô.

Hôm qua, lễ an táng Arista mới hoàn tất.

Noami vẫn chưa tin Arista đã ra đi. Không phải, là cô không muốn tin vào một sự việc quá sức chịu đựng như thế. Mẹ cô, bà Nora đã ngã bệnh mấy ngày nay. Naomi dù chẳng có tâm trạng làm gì, nhưng cô đã hứa với em gái, rằng sẽ bảo vệ và xây dựng Amet, thế nên tự buộc mình phải phấn chấn lên. Thở dài một hơi, Naomi nỗ lực hết sức bắt mình phải đứng dậy và thôi than vãn đau buồn. Cô muốn đi thăm lăng mộ Arista và ghé qua bên Ari một lát, Ari trong trạng thái còn thảm hơn cô. Naomi tin chắc nếu không vì lệnh của Arista, cô cam đoan Ari cũng sẽ tự tử theo từ lâu.

Những dấu chân in hằn trên cát, rồi cơn gió thổi qua, mang đến đợt cát mới lấp đầy xóa sạch vết tích ấy. Naomi đi từng bước nhỏ đến gần lăng mộ, chợt nhận ra có một đoàn người đang đứng trước mặt. Nhìn mái tóc bạc bay bay của người ngồi trên lưng ngựa dẫn đầu, cô đã biết đó là ai. Là người đã trực tiếp giết em gái đáng thương của cô, trong lòng sôi sục cơn tức giận. Chậm rãi tiến đến trước Izumin, nhưng không quay đầu lại, chỉ hướng về phía cửa mộ, Naomi nhàn nhạt lên tiếng :” Giết người khác chưa đủ hay sao, mà bây giờ còn đến tính cười nhạo. Hoàng tử thật rảnh rồi.”

Ruka toan lên tiếng thì bị Izumin phát tay ra hiệu chặn lại. Hắn biết cô gái kia vì sao lại cư xử như vậy. Hắn im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng :” Tôi chỉ muốn đến thăm nữ tư tế, không có ý gì khác.”

_Ở đây không nên có rác, nơi lăng mộ cao quý không nên vương vãi những thứ hạ tiện như thế. Xin hoàng tử giúp đỡ giữ gìn thanh sạch nơi đây.

_Hỗn láo, dám ví hoàng tử và chúng ta như rác rưởi. Ta sẽ thay mặt hoàng tử lấy mạng người, con ả xác láo.

_Cứ việc, ta cũng không ngại trở thành người nổi tiếng trong nguyên nhân gây ra sự tấn công đồng loạt từ Babylon và Ai Cập đến Hitaito đâu.

_Người...

Noami vẫn cứ quay lưng, cười nhếch mép. Izumin giận tím tái mặt mày, cô gái này còn ngông cuồng hơn cả Carol, cô ta không chỉ khinh miệt hắn mà còn hận thù hắn. Izumin nắm chặt dây cương, nếu không vì cô ta có đến hai thể lực hùng mạnh phía sau, hắn sẽ không ngần ngại mà giết chết cô ấy. Izumin chỉ quay đầu ngựa :“Chúng ta đi.”

Những ngày tiếp sau đó, Izumin đến thường xuyên cùng đoàn người của hắn. Naomi đứng trên cao nhìn xuống, lũ người đó, không đáng cho nàng cô mở miệng, vì vậy cô không đến gây sự như lần trước, chỉ đứng quan sát động tĩnh rồi liếc mắt khinh miệt bỏ đi.

Cho đến một ngày, Naomi theo kế hoạch cưỡi ngựa đi vòng rìa ốc đảo để quan sát tình hình, bất chợt nhìn thấy Izumin hôm nay đứng một mình một ngựa nhìn về lăng mộ, ánh mắt trầm lắng hơn mọi khi. Naomi

hiếu kì thúc ngựa chạy đến trước, lần này cô quay ngựa, mặt đối mặt với Izumin. Thấy có người cản tầm nhìn, dòng suy nghĩ của Izumin bị cắt ngang, hần nhìn đối lại thẳng thừng vào đôi mắt của cô gái kia, có vẻ như cô ta đã nguôi ngoai hơn trước, nhưng lời nói thì ác ý vẫn không đổi.

_Hoàng tử thật kiên trì. Bộ Ngài sợ bị thần linh trừng phạt sao.

_Ta chỉ muốn đến xin lỗi nữ tư tế, không phải xin lỗi cô, làm ơn tránh ra.

_Vậy bây giờ ta giết hoàng tử, rồi đến trước mộ Ngài xin lỗi nhé. Ngài cũng có tư cách nói xin lỗi nữa sao.

_Cô không phải Arista, làm sao cô biết Arista muốn tha lỗi cho ta hay không.

_Vậy hoàng tử cũng không phải là em gái tôi, sao lại biết cô ấy sẽ nhận lời xin lỗi của Ngài.

Miệng lưỡi cô gái này sắc sảo không thua gì Asisu mà hần từng đấu khẩu.

_Cuối cùng tôi cũng biết, tại sao Carol hoàng phi lại không yêu Ngài. Một người không dám chịu trách nhiệm cho những hành động của mình như Ngài. Thật nực cười.

_Câm miệng, đừng tưởng ta không dám giết cô vì cô có thể lực chống đỡ. Không được xúc phạm tình yêu của ta dành cho Carol.

_Yêu? Vậy Ngài có dám bỏ vương vị hoàng tử để chạy trốn cùng cô ấy.

_Ta...

_Vậy cũng đòi là tình yêu.

_Nhưng nếu không có vương quyền, vinh hoa và phú quý, nàng ấy sẽ không yêu ta, ta không thể cho nàng ấy sống sung sướng trên nhung lụa. Để người mình yêu chịu khổ, đó cũng không phải là yêu.

Noami nhìn Izumin cười nhạt, trong phút chốc, cô cảm thấy tên hoàng tử này thật ngu ngốc đến đáng thương.

_Ngài có biết tại sao dù trong thâm cung đầy rẫy âm mưu ám sát, bủa vây bởi những khó khăn, những chuyện khùng khiếp hơn có thể đến với mình, nhưng Arista và Carol vẫn cố gắng ở trong cung không? Không phải vì quyền lực, vinh hoa, phú quý, mà là vì nơi đó có người họ yêu thương nhất, hoàng đế Menfuisu. Ngài có biết tại sao mẫu hậu người vẫn còn ở lại được trong hậu cung sau bao tranh chấp sóng gió xảy ra mà không rời bỏ không, không phải vì ngôi vị hoàng hậu, mà là vì có Ngài và công chúa ở nơi đó.

_Ý cô là cho dù Menfuisu bị giáng xuống làm nô lệ, Carol vẫn yêu hần.

_Hoàng tử, chẳng phải người đã tự có câu trả lời cho mình rồi sao.

Noami thở dài, chậm chậm quay ngựa đi, muốn để hần một mình tự suy ngẫm, Izumin bất chợt nói với theo.

_Ta không thể quên Carol. Tim ta đau đớn vì cô ấy.

_Là Ngài không thể quên, hay Ngài không muốn quên.

_Asisu làm sao mà quên được Menfuisu.

_Cô ấy không quên hoàng đế, chỉ là khiến mình không đau khổ vì hoàng đế nữa. Nếu hoàng tử muốn quên hoàng phi Carol, không phải chỉ ngày một ngày hai là làm được. Trước hết Ngài phải tập chấp nhận sự thật trước đã. Chấp nhận rằng Ngài không phải là người đem lại hạnh phúc cho lệnh bà.

Nói xong Noami đi thẳng, còn Izumin thì rơi vào trầm ngâm suy nghĩ. Đó là lần đầu tiên Izumin tâm sự với một người nhiều như vậy.

—

Izumin nghĩ, hần thật may mắn khi có cô bên cạnh. Hần khẽ nắm tay Noami, môi thì thảo hồi cô :

_Noami, bao nhiêu năm chúng ta bên nhau rồi, nàng nói cho ta biết xem, ta có phải là hoàng đế, người chồng, người cha tốt không.

Noami chỉ mỉm cười, nắm nhẹ lại tay của Izumin

__Đối với thần thiếp, hoàng thượng cái gì cũng là tốt nhất.

Cám ơn các bạn đã theo dõi phiên ngoại.

__Cho chị LanHng276 : xin phép dù cách nhau nhiều tuổi nhưng xưng hô chị (LanHng276) - em (Fia) nhé.

Chị năm nay theo như thông tin trên facebook đã hai mươi chín. Em nghĩ chị đã trải qua và cảm nhận về vấn đề nhiều hơn em, nhưng em ở đây đang đặt mình vào trong Raian, vào Asisu, những chàng trai và cô gái chỉ trạc tuổi em. Mỗi thời mỗi suy nghĩ và cách nhìn nhận về vấn đề khác nhau, có thể chị phân tích được vấn đề tốt hơn, nhìn vào tình huống trên chị cho là không thể nào xảy ra, chị cho rằng họ hành xử (theo mạch truyện của em) như vậy là bất hợp lí, nhưng những nhân vật trong truyện so với chị trẻ hơn khá nhiều, nên dĩ nhiên đối với cùng một vấn đề sẽ cư xử khác chị. Như suy nghĩ giải quyết vấn đề một đứa bé lớp sáu, không thể so sánh với một cô cậu lớp mười hai.

Với em, Raian được lớn lên ở Mỹ, cách luận vấn đề và cách để tình cảm nảy sinh cũng khác người Châu Á mình, trong tình huống và hoàn cảnh của Raian em nghĩ em sẽ hành động như vậy. Hoặc như Asisu, với cuộc sống của một cô gái trẻ, lại vào thời cổ đại, trong hoàn cảnh như cô ấy, em sẽ làm gì. Các nhân vật khác, em cũng dùng cách cảm nhận tương tự để viết.

Vậy việc với vấn đề bất hợp lí hay phù hợp, em thấy chỉ là do cảm nhận của mỗi người. Rất cám ơn chị đã quan tâm nhiều nên mới góp ý cho truyện.

Còn kết chuyện, chung cho tất cả độc giả :

Trước hết, mình cám ơn mọi người, có quan tâm nhiều mới có cho ý kiến như thế. Không phải Fia muốn mọi người hụi hắng. Đây là cái kết mà Fia cảm thấy ổn nhất.

+Thứ nhất : tựa truyện là “Tìm lại nụ cười” nên Fia muốn nhấn mạnh sâu hơn về khoảng thời gian Asisu tìm lại được chính mình (khúc trên đảo Amet). Muốn mọi người thấy một nhân vật nhân ra sai lầm, dám nhận lỗi, dám trả giá cho những gì mình gây ra. Chính vì vậy Fia không muốn viết quá nhiều về chuyện tình yêu Raian và Asisu. Mình nghĩ viết đến lúc bọn họ đều đã sinh tình, phù điều không còn là vật cản trở về sau, còn tình cảm họ sẽ tiếp diễn như thế nào thì mọi người cũng sẽ tự hình dung được. Nếu mình viết đến cuối cùng kết hôn rồi sinh con này nọ, thì fic của mình trọng tâm lại bị dồn vào chuyện tình yêu của Raian mất rồi.

+Thứ hai : mình muốn nhắc đến Raian, như để làm nổi bật lên rằng mọi cô gái như Asisu, đều xứng đáng được người khác yêu thương, đều xứng đáng hưởng tình yêu lần nữa. Raian là kiếp sau của Menfuisu, nên phải trả món nợ ân tình, vì vậy mà nhân duyên khiến Raian dễ dàng yêu Asisu vô điều kiện.

Độc giả nào thấy hụi hắng thì cứ viết tiếp fic kể về Raian và Asisu sau này yêu nhau thế nào nhé, mình sẽ cực lực đón xem.

Nếu bạn nào thích lối hành văn của Fia xin chào mừng theo dõi, Fia sắp ra fic mới, bản thảo đã có và đang chỉnh sửa. Mong lại được các bạn quan tâm.

Fia cám ơn.

30. Mừng Kỷ Niệm

Chào các bạn độc giả thân mến,

Nhân dịp kỷ niệm tròn một năm tác phẩm đầu tay “Tìm lại nụ cười” của Fia được đăng tải trên wattpad, Fia xin được tổ chức một hoạt động kỷ niệm nho nhỏ nhằm cảm ơn các bạn đã ủng hộ Fia trong suốt thời gian qua.

Fia xin được phổ biến về hoạt động lần này :

__ Các bạn sẽ trả lời câu hỏi Fia đặt ra dưới đây, Fia sẽ dành những ưu đãi tốt nhất cho chủ nhân sở hữu câu trả lời hay nhất.

__ Những ưu đãi đó như sau :

1. Trong tác phẩm oneshot về Nữ hoàng Ai Cập sắp ra mắt, couple chính sẽ theo lời đề nghị của độc giả đó, oneshot đó cũng được đính kèm tặng cho độc giả ấy.

2. Trong bốn truyện còn lại Fia đang viết dở dang :

__ Nhật ký yêu anh

__ Mùi của máu

__ Sự trừng phạt dành cho Đắc Kỷ

__ Tay trong tay (bộ Những bước đi trưởng thành đã được gộp chung với bộ này)

Fia sẽ ưu tiên viết tiếp một trong ba bộ theo ý muốn của độc giả đó.

3. Nếu độc giả đó đang sở hữu một vài tác phẩm về Asisu thì mình sẽ viết một bài cảm nhận về nhân vật mà độc giả đó viết. Nếu độc giả chưa viết tác phẩm nào và có ý định viết về chị nhà, thì mình sẽ trao đổi một vài kinh nghiệm viết (dù mình biết mình còn khá non kém).

Sau đây là câu hỏi của Fia :

Câu 1 : Cảm nhận của bạn về ba nhân vật nữ sau : Carol, Mitamun và Kafura.

Câu 2 : trong các nhân vật nam, bạn thích nhất là ai, vì sao?

Xin quý độc giả ghi kèm dưới câu trả lời couple mà mình yêu thích nhất.

Ngày công bố kết quả sẽ vào đúng ngày mình đăng tải chap 1 nhé.

Hoạt động trên chỉ nhằm mục đích giúp các fan chúng ta giao lưu với nhau nhiều hơn, tuyệt không có ý nào khác.

Fia rất mong được sự tham gia hưởng ứng của quý độc giả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-nu-cuoi-asisu>